Μαίανδρος

ΤΕΥΧΟΣ 3 ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ 3
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2013

Εκδότης:
ΝΙΚΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Σε αυτό το τεύχος
συνεργάστηκαν:

Ν. ΕΞΑΡΧΟΣ
Θ. ΠΑΡΑΔΕΛΗΣ
Γ. ΜΑΣΤΟΡΑΣ
Κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ
Ν. ΛΕΜΟΝΤΖΗΣ
Μ. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΥ
Ε. ΚΑΡΑΚΩΣΤΑΣ
Σ. ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

Περιεχόμενα

«Διάπλασις Παίδων»

Η Ελληνική Ιστορία και η μαρξιστική υστερία

Θύελλα αντιδράσεων προκάλεσε στο τελευταίο εναπομείναν σοβιετικό καθεστώς της Ευρώπης, η εκπαιδευτική πρωτοβουλία του Λαϊκού Συνδέσμου με την ονομασία «Διάπλαση των Παίδων».

Γράφει ο: Νίκος Κωνσταντίνου

Τόση ευαισθησία δεν είδαμε ποτέ μέχρι σήμερα για την πλήρη διάλυση της Παιδείας, για την οποία μέρος ευθύνης φέρουν και οι «αντισυστημικοί» της αριστεράς, που ελέγχουν αυτόν τον ευαίσθητο τομέα. Όποιος ακόμα αμφιβάλλει για αυτό, δεν έχει παρά να κάνει μια βόλτα σε οποιαδήποτε σχολή και να διαπιστώσει του λόγου το αληθές.

Εκείνοι που φωνάζουν υστερικά για «πολιτική κατήχηση» σε παιδιά, είναι οι ίδιοι που μοιράζουν σε φοιτητές τα κοντάρια με τις κόκκινες σημαίες στα πανεπιστήμια (αφού πρώτα δηλητηριάσουν τις ψυχές τους με ανθελληνικό μίσος), όπου συχνά χρησιμεύουν και ως ρόπαλα για να ανοίξουν κεφάλια αντίπαλης πολιτικής νεολαίας.

Με την είσοδο της Χρυσής Αυγής στην βουλή, καταστήσαμε σαφές ότι θα είμαστε η εθνική αντιπολίτευση και πως θα γκρεμίσουμε την ιδεολογική ηγεμονία της αριστεράς. Αυτό δεν έχει να κάνει με έναν στείρο αντικομουνισμό, αλλά με μια βαθύτερη ανάγκη να υπερασπιστούμε την Ελληνικότητά μας η οποία βάλλεται από τα διεθνιστικά παραληρήματα της κόκκινης χούντας.

Ναι, η αριστερά –όπως και η νεοφιλελεύθερη δεξιά- δεν έπαψε στιγμή να επιτίθεται κατά του Ελληνισμού. Αρνητές του Έθνους και παραχαράκτες της ιστορίας μας, που δεν χάνουν ευκαιρία να ξεράσουν την χολή τους απέναντι στην Πατρίδα.

Από τον Ρεπούσειο «συνωστισμό της Σμύρνης», στις εξίσου νοσηρές αντιλήψεις του Θεοδωρίδη για την Μακεδονία, ο μισελληνισμός τυφλώνει αυτούς τους μεγάλους «προοδευτικούς», που όσο βλέπουν το τέλος της ιδεολογικής τους κυριαρχίας να πλησιάζει, τόσο θα αποκαλύπτεται το αποκρουστικό πρόσωπό τους.

Τελευταία επίθεση της μαρξιστικής πανούκλας, ήταν η επιστολή καθηγητάδων του ΠΑ.ΜΕ. προς μαθητές, για τον Ξεσηκωμό του 1821. Σύμφωνα με αυτήν, ο Παλαιών Πατρών Γερμανός δεν ύψωσε την Σημαία της Επανάστασης, το πλήρωμα του Μιαούλη δεν ομιλούσε Ελληνικά και ο χαρακτήρας της Επανάστασης ήταν κοινωνικός... Το μόνο που δεν μας είπαν είναι ότι ο Κολοκοτρώνης είπε το περίφημο «Ιμπεριαλιστής μην μείνει στον Μωριά μηδέ στον κόσμο όλο!»

Μετά απορούν κάποιοι γιατί τα ελληνόπουλα είναι αμόρφωτα...

Τὸ φύλλον λεπτὰ 40 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 45

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐν Ἀθήναις, 11 Ἰουλίου 1920

Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 32

ΤΟ ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ΄.

Πῶς ἤθελε νὰ εἶχε κι᾽ ἕν᾽ ἄλογο ὁ Ἀλέκος, ἕνα Βουκεφάλα, νὰ τὸν καβαλλικέψῃ τώρα καὶ νὰ ὁδηγήσῃ τὸ στράτευμά του στὴ νίκη καὶ στὴ δόξα σὰ Μέγας Ἀλέξανδρος! Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔχει παρὰ μόνο τὰ σπηρούνια...

Ἀ! μιὰ ἰδέα! Γιατὶ νὰ μὴ γείνῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ ἄλογο; Μάλιστα! ἄλογο τοῦ ἑαυτοῦ του.

Καὶ καθὼς περπατεῖ, σηκώνει τὰ πόδια του ψηλά, ὅσο ἂν τὰ σήκωνε καὶ τ᾽ ἄλογο ποὺ δὲν ἔχει. Γι᾽ αὐτὸ τὸν εἴδατε προχθὲς στὴν εἰκόνα νὰ κάνῃ τὸ περίεργο ἐκεῖνο βῆμα.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄ (Συνέχεια)

Ἀλλὰ δὲν εἶχαν ἀνάγκη νἀποβιβασθοῦν. Ἤθελαν μόνο νὰ ἐξακριβώσουν τὴ γενικὴ κατεύθυνση τοῦ ποταμοῦ, προχωροῦντες ὅσο μπροροῦσαν πρὸς τὰ ἐπάνω.

Ἀφοῦ ἔκαμαν ἔτσι ὡς μισὴ λεύγα, ἡ φυτεία τῶν ὀχθῶν ἔγεινε λιγώτερο πυκνή. Δένδρα ἀπομονωμένα ἔρριχναν σκιά, ποὺ οἱ κάθετες ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου τὴν ἔκαναν στρογγυλὴ ὁλόγυρα στὶς ρίζες τους. Ἔπειτα ἦταν μιὰ σειρὰ ἀπὸ μεγάλες πεδιάδες, μὲ βραχώδη ὑψώματα ἐδῶ κι᾽ ἐκεῖ, ποὺ φαινόταν νὰ προχωρῇ ἀδιάκοπη ὡς τὰ ριζοβούνια.

Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ Μόντροζ ἔλαμπε σὰν καθρέφτης. Οἱ ταξειδιῶτες ἄρχισαν νὰ ἐπιθυμοῦν τὰ δένδρα ποὺ ἀπάντησαν στὴν ἀρχή. Γιατὶ ὁ ἥλιος ἔκαιγε, εἶχε παύσει νὰ φυσᾷ ὁλωσδιόλου καὶ στὴν πυρακτωμένη ἐκείνη ἀτμόσφαιρα ἡ κωπηλασία ἦταν πολὺ ἐπίπονη. Εὐτυχῶς ποὺ τὸ ρεῦμα δὲν ἦταν καὶ τόσο δυνατό. Ἀλλὰ μ᾽ ὅλη τὴ ζέστη, ὁ κ. Οὐόλστων κι᾽ ὁ Ἐρνέστος κωπηλατοῦσαν γενναῖα

Κανένας όμως δεν αντέδρασε για όλα αυτά. Κανένας δεν καταδικάζει τα ανιστόρητα ψεύδη της αριστεράς, γεγονός που αποδεικνύει περίτρανα και τον συστημικό της ρόλο. Πως μπορεί να είναι κατά του συστήματος, όταν ακόμη ελέγχουν την παιδεία, τον Τύπο και κρίσιμους τομείς της δημόσιας διοίκησης;

Ας επιστρέψουμε όμως στην «Διάπλαση των Παίδων». Το όνομα φυσικά προέρχεται από την περίφημη περιοδική έκδοση για τη νεολαία, που ξεκίνησε το 1879 από τον Νικόλαο Παπαδόπουλο με αρχισυντάκτη τον Αριστοτέλη Κουρτίδη, τον οποίο διαδέχθηκε αργότερα ο Γρηγόριος Ξενόπουλος, ο οποίος όπως αποκαλύπτει στην αυτοβιογραφία του, έγραφε την περισσότερη ύλη, χρησιμοποιώντας διάφορα ψευδώνυμα. Μετά το θάνατο του Ξενόπουλου, η «Διάπλασις» κυκλοφόρησε ξανά το διάστημα 1956-1970. Το έντυπο ήταν ιδιαιτέρως δημοφιλές στη νεολαία με χιλιάδες συνδρομητές και η εφημερίδα «Εστία» εν έτει 1906 το χαρακτηρίζει ως «μια πολύτιμος εγκυκλοπαίδεια, συντασσομένη με την ακριβεστέραν γνώσιν, της απαιτουμένης δια την ηλικίαν αυτήν ύλης, παρουσιάζει κάθε τόμον καλλίτερον του προηγουμένου...»

Όπως το θρυλικό πλέον αυτό έντυπο, έτσι και το δικό μας πρόγραμμα δεν αποσκοπεί στην πολιτική κατήχηση. Είμαστε κάθετα αντίθετοι στην πολιτική εκμετάλλευση στον χώρο της εκπαίδευσης και αυτό άλλωστε το έχει αναλάβει το επίσημο κράτος που διενεργεί προπαγάνδα κατά της Χρυσής Αυγής στα σχολεία. Καταρρίπτεται έτσι ο ισχυρισμός περί κατηχήσεως και επιστρέφεται στους κόκκινους «φοιτητοπατέρες» που έχουν μετατρέψει τις πανεπιστημιακές αίθουσες σε προεκλογικές συγκεντρώσεις.

Γιατί λοιπόν, αυτός ο οδυρμός; Προς τί, η λύσσα και ο σπαραγμός; Είναι τόσο επικίνδυνο να μαθαίνουν τα ελληνόπουλα τον Μύθο και την Ιστορία τους;Έτσι φαίνεται αν κρίνουμε από την υστερία των ημερών.

Υπάρχει όμως και κάτι άλλο που τρομάζει την αριστερά: Είναι η αμφισβήτηση της κυριαρχίας της και η σταδιακή περιφρόνηση του λαού μας προς αυτήν, την ώρα που απαξιώνονται ένας προς ένας, οι μεταπολιτευτικοί μας μύθοι... Το μονοπώλιο των μαρξιστών έχει ραγίσει και σύντομα η «άσπιλη και αμόλυντη» αριστερά θα εισπράξει την λαϊκή δυσαρέσκεια που της αντιστοιχεί ως αναπόσπαστο κομμάτι του διεφθαρμένου συστήματος.

Έχουν χάσει οριστικά τους εργαζόμενους, χάνουν με γοργούς ρυθμούς τη νεολαία, θα χάσουν τα πάντα γιατί πλέον υπάρχουμε εμείς, οιΈλληνες Εθνικιστές που αγωνιζόμαστε για την εθνική αφύπνιση, η οποία δεν θα ολοκληρωθεί εάν δεν ξεριζώσουμε τα αριστερά και δεξιά σκιάχτρα.

Ένα νέο «κρυφό σχολειό» γεννήθηκε και στο κάλεσμά του ανταποκρίνεται η νέα κλεφτουριά. ΟιΈλληνες δεν θα επαναστατήσουν ως «ταξικός πληθυσμός» ενάντια ενός θολού και αόριστου ιμπεριαλισμού, αλλά ως ΕΘΝΟΣ που θέλει να ζήσει, απέναντι στην παγκοσμιοποίηση των αγορών και την τυραννία των τραπεζιτών. Το τέρας της παγκοσμιοποίησης δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί από διεθνιστές, αλλά μόνο από τους Εθνικιστές που ενώνουν τον λαό και δεν τον διχάζουν σε τάξεις. Η Χρυσή Αυγή του Ελληνισμού ζυγώνει...

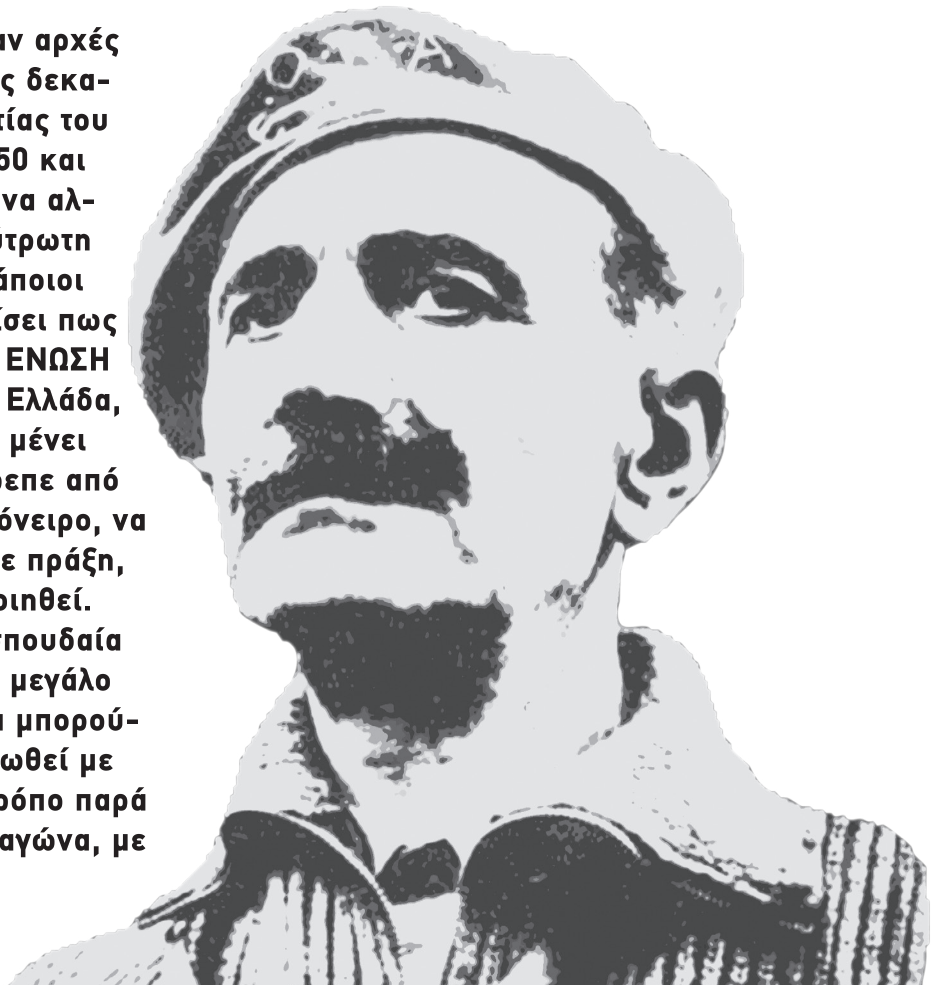
Το μόνο που δεν μας είπαν είναι ότι ο Κολοκοτρώνης είπε το περίφημο «**Ιμπεριαλιστής μην μείνει στον Μωριά μηδέ στον κόσμο όλο!**»

ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΥΠΡΙΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ

Μια εποποιία

που σκοπίμως παραλείπεται

Ήταν αρχές τις δεκαετίας του ΄50 και κάτι φαινόταν να αλλάζει στην αλύτρωτη Κύπρο μας. Κάποιοι είχαν αποφασίσει πως η πολυπόθητη ΕΝΩΣΗ με την μητέρα Ελλάδα, δεν έπρεπε να μένει στα λόγια. Έπρεπε από συζήτηση και όνειρο, να μετουσιωθεί σε πράξη, να πραγματοποιηθεί. Και μια τόσο σπουδαία ιδέα, ένα τόσο μεγάλο ιδανικό δεν θα μπορούσε να πραγματωθεί με διαφορετικό τρόπο παρά με θυσίες, με αγώνα, με αίμα.

Το δημοψήφισμα του Ιανουαρίου του 1950, όπου το 95,7% των Κυπρίων ψήφισαν υπέρ της Ένωσης της Κύπρου με τη μητέρα Ελλάδα, απεδείκνυε περίτρανα αυτό που η Εθνική Οργάνωση Κυπρίων Αγωνιστών προσπάθησε να πραγματοποιήσει με τους αγώνες της: οι Κύπριοι αδερφοί μας επιθυμούσαν την ΕΝΩΣΗ ομοφώνως.

Η ΕΟΚΑ Αγωνίστηκε για μια ΙΔΕΑ εθνική, για την ΕΝΩΣΗ με την ΕΛΛΑΔΑ, για την αποτίναξη του αγγλικού ζυγού. Για τη λευτεριά. Ο αγώνας της ήταν εθνικοαπελευθερωτικός. Το μεγαλείο της εποποιίας των απλών ανθρώπων που αποτίναξαν το μανδύα του καθωσπρεπισμού, του ραγιαδισμού και ενδύθηκαν τον χιτώνα του αγωνιστή, του Ήρωα, του Μάρτυρα έχει μείνει ανεξίτηλο στη μνήμη των απανταχού Ελλήνων. Εκατοντάδες νέοι και νέες έστερξαν να στελεχώσουν με όποιο τρόπο μπορούσαν τον Αγώνα της ΕΟΚΑ. Ηγέτης της ΕΟΚΑ υπήρξε ο αείμνηστος ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΡΙΒΑΣ ΔΙΓΕΝΗΣ, ο οποίος θεωρούσε πως ο αγώνας αυτός έπρεπε να πραγματοποιηθεί χωρίς πατρονάρισμα, χωρίς εξωτερική βοήθεια. Έπρεπε να πραγματοποιηθεί από τους Έλληνες της Κύπρου, για την Κύπρο.

«ΑΝ ΛΑΧΤΑΡΑΣ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΞΕΝΟΥΣ ΜΗΝ ΕΛΠΙΖΕΙΣ, ΜΟΝΟΣ ΣΟΥ ΠΑΡΤΗΝ ΑΝ ΜΠΟΡΕΙΣ, ΑΛΛΙΩΣ ΔΕΝ ΤΗΝ ΑΞΙΖΕΙΣ»

Η ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

Με αυτό το τετράστιχο στο νου του έφτασε στο νησί στις αρχές της δεκαετίας του 1950, με σκοπό να προετοιμάσει την επανάσταση που θα έφερνε το πολυπόθητο αποτέλεσμα. Ο ανθός της νεολαίας της Κύπρου, που γαλουχήθηκε με τα ιδανικά της πατρίδας, προσχώρησε στις τάξεις της ΕΟΚΑ, εκπαιδεύτηκε σωματικά και ψυχικά, δημιουργώντας τις υποδομές για αυτό που ερχόταν.

Όλοι έπρεπε να ορκιστούν, να αφήσουν πίσω το παρελθόν και να πολεμήσουν για το μέλλον. Ο όρκος των αγωνιστών, η μυστική συμμετοχή στην επαναστατική οργάνωση ήταν ευλαβής και αρειμάνιος: «Ορκίζομαι εις το όνομα της Αγίας και Ομοουσίου και Αδιαιρέτου Τριάδος να φυλάξω θυσιάζων και την ιδίαν μου ζωήν, υποφέρων και τα πλέον σκληρά βάσανα, μυστικόν παν ό,τι γνωρίζω και θέλω ακούση δια την υπόθεσιν της Ενώσεως της Κύπρου, θα υπακούω δε τυφλώς εις τα εκάστοτε διδομένας μοι σχετικάς επιταγάς».

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

Ήταν 1η Απριλίου του 1955, όταν τις πρώτες πρωινές ώρες, μετά από ένα εκρηκτικό βράδυ από συντονισμένες επιθέσεις, το πρώτο από πολλά που ακολούθησαν, που τα ΜΜΕ της νήσου μετέδιδαν την πρώτη προκήρυξη των αγωνιστών. Δια στόματος του Αρχηγού, ο κυπριακός ελληνισμός καλείτω για πρώτη φορά να συμμετάσχει σε έναν αγώνα δίχως προηγούμενο.

Η φωνή του Γρίβα ακούστηκε από άκρη εις άκρην στο νησί: «Με την βοήθειαν του Θεού, με πίστιν εις τον τίμιον αγώνα μας, με τη συμπαράστασιν ολοκλήρου του Ελληνισμού και με την βοήθειαν των Κυπρίων, αναλαμβάνομεν τον αγώνα δια την αποτίναξιν του Αγγλικού ζυγού, με σύνθημα εκείνο το οποίον μας κατέλιπαν οι πρόγονοί μας ως ιεράν παρακαταθήκην : Αδελφοί Κύπριοι! Από τα βάθη των αιώνων μας ατενίζουν όλοι εκείνοι, οι οποίοι ελάμπρυναν την Ελληνικήν Ιστορίαν, δια να διατηρήσουν την ελευθερία των : Οι Μαραθωνομάχοι, οι Σαλαμινομάχοι, οι Τρακόσιοι του Λεωνίδα και οι νεώτεροι του Αλβανικού έπους. Μας ατενίζουν οι αγωνισταί του 1821, οι οποίοι μας εδίδαξαν ότι η απελευθέρωσις από τον ζυγόν δυνάστου αποκτάται πάντοτε με αίμα. Μας ατενίζει ακόμη σύμπας ο Ελληνισμός, ο οποίος μας παρακολουθεί με αγωνίαν αλλά και με Εθνικήν υπερηφάνειαν. Ας απαντήσωμεν με έργα ότι θα γίνωμεν "πολλώ κάρρονες" τούτων. Είναι καιρός να δείξωμεν εις τον κόσμον ότι εάν η διεθνής διπλωματία είναι άδικος και εν πολλοίς άνανδρος, η Κυπριακή ψυχή είναι γενναία. Εάν οι δυνάσται μας δεν θέλουν να αποδώσουν την λευτεριά μας, μπορούμε να την διεκδικήσωμεν με

τα ίδια μας τα χέρια και με το αίμα μας. Ας δείξωμεν εις τον κόσμον ακόμη μίαν φοράν ότι ακόμη και του σημερινού Έλληνος ο τράχηλος ζυγόν δεν υπομένει. Ο αγών θα είναι σκληρός. Ο δυνάστης διαθέτει τα μέσα και τον αριθμόν. Ημείς διαθέτομεν την ψυχήν, έχομεν και το δίκαιον με το μέρος μας. Και τελειώνει: «Έλληνες, όπου και αν ευρίσκεσθε, ακούσατε την φωνήν μου. Εμπρός όλοι μαζί για την λευτεριά της Κύπρου μας.

Ένα μήνυμα που πραγματικά μίλησε μέσα στις καρδιές πολλών. Τα τέσσερα χρόνια που ακολούθησαν βρήκαν πολλές ομάδες της ΕΟΚΑ να επιτυγχάνουν σημαντικούς στόχους, όπως επιθέσεις σε αστυνομικούς σταθμούς και άλλους στρατηγικούς στόχους, κλοπή πυρομαχικών, ανατινάξεις αποθηκών οπλισμού του εχθρού αλλά και εκτελέσεις προδοτών και άλλων στόχων. Ο αγώνας της ΕΟΚΑ σηματοδοτούσε κάτι το αξιοθαύμαστο: ήταν ο αγώνας του αδύναμου ενάντια στον ισχυρό, του δικαίου ενάντιο στο άδικο, της ιδέας ενάντια στην απαξία.

Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ

Οι άγγλοι δυνάστες, αδυνατώντας να ελέγξουν τη δράση των αγωνιστών κατέφυγαν σε πλήθος βασανιστηρίων και τελικά σε πρακτικές που αποδείκνυαν το ανθελληνικό μένος τους. Κατά παράβαση των συνθηκών σχετικά με τους αιχμαλώτους, προέβησαν σε απαγχονισμούς όσων συλλάμβαναν και κρίνονταν επικίνδυνοι.

Η προσπάθεια των Βρετανών να καταπνίξουν την ΕΟΚΑ κορυφώθηκε με την κάθοδο στο νησί τον Οκτώβριο του 1955 του Κυβερνήτη Στρατάρχη Τζων Χάρτιγκ, ο οποίος εφήρμοσε σκληρά μέτρα, όπως πολυήμερους κατ' οίκον περιορισμούς, συλλήψεις και κρατήσεις χωρίς δίκη, άγρια βασανιστήρια, καταστροφές περιουσιών, τρομοκρατία, εξορίες και οικονομική εξαθλίωση. Ένα από τα αποτρόπαια μέτρα του ήταν οι εκτελέσεις δια απαγχονισμού εννιά νεαρών μελών της ΕΟΚΑ. Αυτοί ήταν οι Μιχαλάκης Καραολής και Ανδρέας Δημητρίου 22 ετών, οι οποίοι εκτελέστηκαν στις 10 Μαΐου 1956, γενόμενοι οι πρώτοι αγωνιστές που εκτελούνται. Ενώ οδηγούνταν στην αγχόνη τραγουδούσαν στεντόρεια τον Εθνικό Ύμνο. Οι Ανδρέας Ζάκος 24 ετών, Χαρίλαος Μιχαήλ 23 ετών, Ιάκωβος Πατάτσος 22 ετών εκτελέστηκαν στις 9 Αυγούστου 1956, οι Μιχαήλ Κουτσόφτας 20 ετών, Στέλιος Μαυρομμάτης 23 ετών, Ανδρέας Παναγίδης 20 ετών εκτελέστηκαν 21 Σεπτεμβρίου 1956 και ο Ευαγόρας Παλληκαρίδης, 18 μόλις χρονών, εκτελέστηκε στις 14 Μαρτίου 1957.

Οι απαγχονισθέντες θάβονταν μυστικά σε ένα μικρό κοιμητήριο στις κεντρικές φυλακές. Στον ίδιο χώρο και στους ίδιους τάφους θάβονταν και άλλοι ήρωες της ΕΟΚΑ μετά τη θανάτωσή τους από τους Άγγλους. Ο χώρος ονομάστηκε Φυλακισμένα Μνήματα και αποτελεί σήμερα Ιερό Προσκύνημα για όλους τους Έλληνες. Εκτός από τους εννιά απαγχονισθέντες, εκεί βρίσκονται θαμμένοι οι ήρωες Μάρκος Δράκος, Γρηγόρης Αυξεντίου, Κυριάκος Μάτσης και Στυλιανός Λένας.

Η εποποιία της ΕΟΚΑ είναι γεμάτη με ιστορίες ανδρείας, ιστορίες ηρωικών κατορθωμάτων, αλλά και ιστορίες προδοσίας. Μια τέτοια βρίσκει το επιτελείο της ΕΟΚΑ, σε ένα κρησφύγετο στα Σπήλια της Λευκωσίας, να περικυκλώνεται από δυο τάγματα του αγγλικού στρατού, αλλά τελικά να διαφεύγει με μηδενικές απώλειες, χάρη στην ενέργεια αντιπερισπασμού του θρυλικού Γρηγόρη Αυξεντίου, ο οποίος κινούμενος ανάμεσα στα δυο τάγματα κατάφερε να τα συγχύσει με αποτέλεσμα να αλληλοσκοτωθούν πολλοί άγγλοι στρατιώτες, και να τραυματιστούν ακόμη περισσότεροι, νομίζοντας πως έβαλλαν εναντίον εχθρών.

Ο ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΑΥΞΕΝΤΙΟΥ

Ιδιαίτερη μνεία αξίζει στον Υπαρχηγό της ΕΟΚΑ, Γρηγόρη Αυξεντίου ο οποίος το 1955 στρατολογείται στην ΕΟΚΑ, συναντά το Γρίβα Διγενή και δίνει τον λόγω της στρατιωτικής του τιμής, αντί για τον όρκο της οργάνωσης. Συμμετέχει στην εκπαίδευση των στελεχών και ετοιμάζεται να πραγματώσει το όνειρο του, να ελευθερώσει την πατρίδα του. Στο ξέσπασμα του Αγώνα οργανώνει και πραγματοποιεί μαζί με την ομάδα του πολλά χτυπήματα, από δολιοφθορές μέχρι επιθέσεις κατά στόχων, με απόλυτη επιτυχία. Γρήγορα γίνεται υπαρχηγός της ΕΟΚΑ, και ο Γρίβας αναγνωρίζει την αξία του. Καθ' όλη τη διάρκεια του Αγώνα δίνει θάρρος στους άντρες του και τους εμπνέει αναφερόμενος στους αγωνιζόμενους ήρωες του 1821. Πλήθος στρατηγικών επιθέσεων φέρουν την υπογραφή του. Κορυφαία είναι η εισβολή σε αστυνομικό σταθμό και η κλοπή μεγάλης ποσότητας πυρομαχικών. Η πίστη του στο θεό και στο Δίκαιο Αγώνα που διεξήγαγε η ΕΟΚΑ τον οδήγησε να ξεπεράσει πολλές αντικειμενικές δυσκολίες. Κάποια στιγμή η ομάδα του υπέφερε από λειψυδρία. Εκείνος πήρε ένα σφυρί και άρχισε να κοπανάει ένα βράχο μέσα σε μια σπηλιά. Ο βράχος έσπασε και άρχισε να αναβλύζει νερό, λύνοντας το πρόβλημα εφοδιασμού τους.

Η ΘΥΣΙΑ ΣΤΗ ΜΟΝΗ ΜΑΧΑΙΡΑ

Το μαρτυρικό τέλος του σφραγίζει τις ηρωικές του προσπάθειες. Στις 3 Μαρτίου 1957, ξημερώματα, πάνοπλα αποσπάσματα στρατιωτών φτάνουν στο κρησφύγετο του κοντά στη μονή Μαχαιρά. Ο άγγλος αξιωματικός φωνάζει στους αγωνιστές να παραδοθούν. Μέσα στην σπηλιά εκτός από τον Αυξεντίου βρίσκονται άλλοι τέσσερις αγωνιστές της ΕΟΚΑ, ο Αυγουστής Ευσταθίου, ο Φειδίας Συμεωνίδης, ο Ανδρέας Στυλιανού και ο Αντώνης Παπαδόπουλος. Ο Αυξεντίου διατάσσει τους τέσσερεις συντρόφους του να φύγουν. Εκείνοι αρχικά αρνούνται πεισματικά αλλά τελικά υπακούουν. Ένας άγγλος δεκανέας ονόματι Μπράουν πλησίασε την τρύπα αλλά μία ριπή από μέσα τον ξάπλωσε νεκρό. «Μολών Λαβέ», κραύγασε ο ήρωας μέσα από τη σπηλιά. Οι άγγλοι έριξαν τότε μία χειροβομβίδα και τον τραυμάτισαν στο λαιμό και στο γόνατο. Ο άγγλος επικεφαλής διατάσσει τον Ευσταθίου να μπει στη σπηλιά για να ανασύρει τον νεκρό Αυξεντίου. Ο Αυγουστής μόλις εισήλθε στο κρησφύγετο αρπάζει ένα αυτόματο και φωνάζει από το στόμιο της σπηλιάς στους Εγγλέζους: «Ελάτε, είμαστε δύο τώρα!». Χιλιάδες πυροβολισμοί, καπνογόνες βόμβες, δακρυγόνα και χειροβομβίδες εναντίον του κρησφύγετου. Οι δυο αγωνιστές για ώρες αμύνονται σθεναρά. Τριάντα γαλόνια βενζίνης κυλούν προς το βάθος της σπηλιάς ενώ συγχρόνως αυτή δονείται από δυνατές εκρήξεις εμπρηστικών βομβών. Ο Αυγουστής πετάγεται έξω με καψαλισμένο το πρόσωπο, προσπαθεί μάταια να κρυφτεί και συλλαμβάνεται λίγο αργότερα. Για πολύ ώρα οι άγγλοι προσπαθούν να τον αναγκάσουν να μπει στη σπηλιά και να φέρει το πτώμα του Αυξεντίου έξω. Δεν τολμούν καν να τον πλησιάσουν, παρόλο που μετά από την τελευταία επίθεση είναι αδύνατον να έχει επιζήσει. Τελικά αφαιρούν την οροφή του κρησφύγετου και αντικρίζουν τον Ήρωα Γρηγόρη Αυξεντίου. Άμορφες καιόμενες σάρκες συνθέτουν την εικόνα που αντικρίζουν. Ανακούφιση για τους πολυάριθμους ταπεινωμένους στρατιώτες. Ο άνθρωπος που το όνομά του και μόνο τρομοκρατεί εδώ και χρόνια τους άγγλους, είναι πια νεκρός. Ο μύθος όμως της αντίστασης και ο μαρτυρικός τρόπος θανάτου πεισμώνει ακόμη περισσότερο τους αγωνιστές της ΕΟΚΑ. Σε αυτόν αποδίδονται σημαντικές φράσεις ενδεικτικές του ήθους του, της φιλοπατρίας του και του αισθήματος αυτοθυσίας που τον διακατείχε:

**«Ως πότε θα μείνουμε ταπεινοί σκλάβοι;
Δεν θα βρεθεί κάποιος να οδηγήσει αυτόν
τον τόπο προς την Ελλάδα;"
«Στην εσχάτην ανάγκην θα αγωνιστώ και
θα πεθάνω σαν Έλληνας, αλλά ζωντανόν
δεν θα με πιάσουν».
«Μέχρι σήμερα μαθαίνατε πώς πολεμούν οι
Έλληνες. Σήμερα θα μάθετε
και πως πεθαίνουν».**

Η ΕΟΚΑ στην Ιστορία

Η απουσία και η ελλιπής αναφορά της ΕΟΚΑ από τα σχολικά εγχειρίδια σε όλες τις βαθμίδες εκπαίδευσης θα πρέπει να προβληματίζει όλους όσους μελετούν την Ιστορία. Δεν είναι καθόλου τυχαίο αυτό το γεγονός, μιας και ο αγώνας της αποτελεί υπόδειγμα αυτοθυσίας και αγάπης για την Ελλάδα. Αυτές όμως οι αξίες έχουν βιαίως ξεριζωθεί από το σύγχρονο εκπαιδευτικό σύστημα. Με αυτές τις αξίες πέθαναν στην καρδιά και στο μυαλό, με τη λέξη ΕΝΩΣΗ στα χείλη χάρισαν τη ζωή τους στο βωμό της λευτεριάς, οι αγωνιστές της ΕΟΚΑ. Αποτελούν όμως ανεπιθύμητα παραδείγματα για τους δυνάστες αυτού του τόπου. Δεν υπάρχουν περιθώρια μνείας της ΕΟΚΑ. Αντιθέτως, οι διάφοροι κουλτουριάρηδες διδάσκουν στα παιδιά μας για «Συνωστισμούς στη Σμύρνη», εκεί όπου υπήρξε σφαγή, αν όχι γενοκτονία. Σε ένα σάπιο εκπαιδευτικό σύστημα, λογικό απότοκο του διεφθαρμένου πολιτικού συστήματος, η ΕΟΚΑ και ο αγώνας της ενοχλεί, δε βολεύει τα σχέδια τους. Όλα αυτά τα περιστατικά ανδραγαθίας, ο δίκαιος αγώνας, ο ρομαντισμός που απέπνεαν τα ιδανικά για τα οποία εκατοντάδες νέοι άφησαν την ήσυχη ζωή και από απλοί καθημερινοί άνθρωποι μετουσιώθηκαν σε Ήρωες του Έθνους, ακολουθώντας την καρδιά τους, θα πρέπει να αποτελούν έμπνευση για όλους εμάς που μαχόμαστε για την Πατρίδα. Που δίνουμε τον δικό μας άνισο αγώνα, απέναντι σε ένα σύστημα μεγαλοδύναμο, αλλά όχι παντοδύναμο.

Κάποιος είχε πει πως η ΚΥΠΡΟΣ ΚΕΙΤΑΙ ΜΑΚΡΑΝ, εξυπηρετώντας τα συμφέροντα των αφεντικών του. Ο κοιμισμένος λαός τον είπε εθνάρχη. Εμείς, με όση δύναμη έχουμε στα πνευμόνια μας βροντοφωνάζουμε πως η ΚΥΠΡΟΣ βρίσκεται μέσα στις καρδιές μας και δε θα ησυχάσουμε μέχρι να ενωθεί με την μητέρα Ελλάδα.

Νικόλαος Λεμοντζής

Σήκω πάνω

Ελληνική Νεολαία!

Πρώτιστο χρέος του Λαϊκού Εθνικιστικού Κινήματος, είναι η αφύπνιση του Λαού μας, ούτως ώστε εκείνος να κατανοήσει ότι βρίσκεται σήμερα δέσμιος ενός φαύλου, διεφθαρμένου, αντεθνικού -φύσει και θέσει- καθεστώτος.

Δεύτερο χρέος του, να υποδείξει στο Λαό μας, τον δρόμο του Αγώνος, διά του παραδείγματος. Να καταθέσει τις δικές του πολιτικές προτάσεις, οι οποίες θα δώσουν διέξοδο στα σημερινά προβλήματα και θα λειτουργήσουν ως πυξίδα για μια αταλάντευτη, εθνικά υπερήφανη και ανεξάρτητη πορεία προς το μέλλον. Τρίτο του χρέος, να ξεσηκώσει τα υγιέστερα εκείνα τμήματα του πληθυσμού, τα οποία και θα σηκώσουν στις πλάτες τους το βάρος του τιτάνιου έργου της απελευθέρωσης του Έθνους από τους ντόπιους και αλλόφυλους δυνάστες του. Λέγοντας υγιέστερα, εννοούμε τα λαϊκά εκείνα τμήματα τα οποία υπέστησαν τη μικρότερη δυνατή αλλοτρίωση από την μισελληνική προπαγάνδα του καθεστώτος της μεταπολίτευσης. Κι αυτές οι κοινωνικές ομάδες, είναι οι Έλληνες Εργάτες και κυρίως η Ελληνική Νεολαία.

Η επάρατος μεταπολίτευση, υπήρξε η απαρχή των δεινών της σύγχρονης Ιστορίας του Ελληνικού Έθνους. Αφελώς κάποιοι δεξιοί αστοί, επιχειρούν να φορτώσουν το βάρος των ευθυνών της σημερινής καταστροφής στο ΠΑΣΟΚ και δη στην οικογένεια Παπανδρέου. Πέρα από μικροπολιτικές αγκυλώσεις και έχοντας το προνόμιο της μελέτης της κοινοβουλευτικής πορείας του τόπου επί τέσσερις δεκαετίες, δυνάμεθα σήμερα να εξάγουμε ασφαλή συμπεράσματα για τα αίτια της κατάπτωσης του Έθνους. Οι ευθύνες, δε βαρύνουν μονάχα το ΠΑΣΟΚ, πολλώ δε μάλλον, δεν αφορούν μονάχα τα μέχρι τούδε δύο κόμματα εξουσίας. Αντιθέτως, οι υπεύθυνοι της δυστυχίας του Λαού μας θα πρέπει να αναζητηθούν σε ολόκληρο το φάσμα του κοινοβουλευτικού τόξου, από την άκρα αριστερά, μέχρι την άκρα δεξιά.

Στο σημείο αυτό, επιβάλλεται να γίνει μια σοβαρή επισήμανση, ώστε να αρθούν τυχόν παρεξηγήσεις, οι οποίες προκαλούν σύγχυση στους φίλους του Κινήματος. Ο Λαϊκός Σύνδεσμος-Χρυσή Αυγή, δεν υπήρξε ποτέ συνιστώσα ή και αποπαίδι ακόμα, της ψοφοδεούς, δειλής και πατριδοκάπηλης Δεξιάς! Δε χωρά ο δικός μας Εθνικισμός, στα πλαίσια του ψευδεπίγραφου φιλελευθερισμού, ο οποίος δεν είναι άλλον τι, παρά η στυγνότερη σιωνιστική τυραννία όλων των εποχών. Όσο κι αν προσπαθούν κάποιοι επιτήδειοι να πείσουν περί του αντιθέτου, η αισχρή και ανήθικος πολεμική που ασκήθηκε επί τρεις δεκαετίες στο Λαϊκό Εθνικιστικό Κίνημα από τα κόμματα της Αριστεράς, ωχριά εμπρός στη συστηματική, προβοκατόρικη και λυσσώδη κατασυκοφάντηση της Ιδεολογίας μας, από τα ψοφίμια της καραμανλικής παρατάξεως.

Γι' αυτό πρέπει να ξεκαθαριστεί προς πάσα κατεύθυνση το εξής μήνυμα: η Χρυσή Αυγή, είναι Κίνημα Λαϊκό και Εθνικιστικό. Ουδεμία έχει σχέση με την παράταξη εκείνη, που χρεώνεται την επιτομή της δουλικότητος όπως αυτή εκφράζεται διά της εκστομισθείσης φράσεως «στρατηγέ, ιδού ο Στρατός σας», η οποία εξελίχθηκε με το πέρας του χρόνου, στο επαίσχυντο «η Κύπρος κείται μακράν» του ψευδοεθνάρχου της Δεξιάς. Ως εκ τούτου, η χρήση του όρου «άκρα δεξιά», αποτελεί για το Κίνημά μας προσβολή, στοχεύει δε, στον ιδεολογικό αποπροσανατολισμό των Ελλήνων Εθνικιστών.

Επανερχόμενοι στην εγκαθίδρυση της μεταπολίτευσης στη Πατρίδα μας, οφείλουμε να εξετάσουμε επισταμένως την θέση της Αριστεράς σε σχέση με το Καθεστώς. Διότι μόνον ένας ανόητος αδυνατεί να δει την αγωνιώδη προσπάθεια του Καθεστώτος της Προδοσίας να σωθεί, προβάλλοντας τη λύση της Αριστεράς και συγκεκριμένα της κομματικής συμμορίας του Σύριζα. Αναλογισθείτε δια να πείσετε τον εαυτό σας, πόσες φορές ακούστηκε από το στόμα ουδέτερων -τάχα- παρατηρητών, η φράση «η Αριστερά δε κυβέρνησε ποτέ»!

Πρώτα απ' όλα, είναι χρέος των Εθνικιστών, να αποκαλύψουν την προπαγανδιστική τακτική των εχθρών μας. Εκείνοι οι οποίοι έχουν το θράσος να επιχειρούν την απενοχοποίηση της Αριστεράς, δεν είναι άλλοι από αυτούς οι οποίοι με περηφάνια ύψωναν κατά τα νεανικά και φοιτητικά τους χρόνια, τις σημαίες του μαρξισμού, ενταγμένοι στις γκρούπες της αντεθνικής, εξωκοινοβουλευτικής και κοινοβουλευτικής Αριστεράς.

Η συντριπτική πλειοψηφία της καθεστωτικής δημοσιογραφίας, η οποία ανέλαβε το έργο του εξαγνισμού της ερυθράς πανούκλας ώστε να εξαπατηθεί ο Ελληνικός Λαός, δίνοντας στις δυνάμεις του συμμοριτισμού την εντολή σχηματισμού κυβέρνησης, ανήκε στο χώρο της Αριστεράς. Το γεγονός οτι η φιλαργυρία τους, τους οδήγησε κατόπιν στους κόλπους των καπιταλιστικών δυνάμεων (ΠΑΣΟΚ και Νέας Δημοκρατίας), δε διαγράφει τον πρότερο μαρξιστικό τους βίο. Επανέρχονται σήμερα, στην ερυθρά μήτρα που τους ξέρασε, επιδιώκοντας μια δεύτερη μεταπολίτευση, απαλλαγμένη από τους δεξιούς συνεταίρους του παρελθόντος.

Καλή η προσπάθεια των πληρωμένων κονδυλοφόρων της στρατευμένης δημοσιογραφίας να σκιαγραφήσουν την εικόνα μιας αγνής, αμόλυντης και παρθένας Αριστεράς, δυστυχώς όμως η μεταπολιτευτική παραμύθα, έχει πλέον αποκαλυφθεί σε όλο της το βάθος. Και δεν υπάρχει μεγαλύτερη απόδειξη της από κοινού προδοσίας του Λαού και της Πατρίδος, εκ μέρους αριστερών και δεξιών ψευτοδημοκρατών, από το αδιαμφισβήτητο γεγονός της σημερινής τους αγαστής συνεργασίας, η οποία έχει ως μοναδικό στόχο την εξόντωση της φωνής των Εθνικιστών, τον εξοβελισμό του Λαϊκού Εθνικιστικού Κινήματος.

Πέραν τούτου όμως, υπάρχουν επιπλέον στοιχεία τα οποία πιστοποιούν τον καθοριστικό ρόλο της Αριστεράς, στη διαμόρφωση του σημερινού αντεθνικού οικοδομήματος, το οποίο καλείται καταχρηστικώς «Ελληνική Δημοκρατία». Αρκεί κανείς, να στρέψει το βλέμμα, από το 1974 και μέχρι τούδε, στους τομείς της Παιδείας, της Τέχνης και του Πολιτισμού. Τότε θα βρεθεί άξαφνα, μπρος στο αδιανόητα διαβρωτικό έργο της Αριστεράς στην αποδόμηση του Έθνους και κατ' επέκταση στην παγίωση του μεταπολιτευτικού διεφθαρμένου καθεστώτος. Όσο περισσότερο θα διεισδύει κανείς στους τρεις

Ο Λαϊκός Σύνδεσμος-Χρυσή Αυγή, δεν υπήρξε ποτέ συνιστώσα ή και αποπαίδι ακόμα, της ψοφοδεούς, δειλής και πατριδοκάπηλης Δεξιάς! Δε χωρά ο δικός μας Εθνικισμός, στα πλαίσια του ψευδεπίγραφου φιλελευθερισμού, ο οποίος δεν είναι άλλον τι, παρά η στυγνότερη σιωνιστική τυραννία όλων των εποχών

αυτούς άξονες της κρατικής πολιτικής, τόσο βαθύτερα θα αντιλαμβάνεται την πραγματική φύση της μεταπολιτευτικής Αριστεράς και αίφνης, ο φανταστικός κόσμος που πλάθουν οι κρυπτομπολσεβίκοι της δημοσιογραφικής κλίκας, θα γκρεμίζεται πέτρα προς πέτρα. Κι αν η υλιστική υποκουλτούρα του ιουδαϊσμού σάρωσε το πολιτισμικό υπόβαθρο της σύγχρονης Ελλάδος, η επιβολή του μαρξιστικού σκοταδισμού σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης των ελληνοπαίδων, φαντάζει ως ο κορυφαίος εχθρός της Εθνικιστικής αλλαγής που ταρακουνά συθέμελα το τερατούργημα της μεταπολίτευσης.

Η επιρροή του Κινήματος των Ελλήνων Εθνικιστών στις τάξεις των Ελλήνων εργατών, στους εμπόρους, στους βιοτέχνες, στους αγρότες, στους ανέργους, έχει σημάνει το καμπανάκι του κινδύνου στα στρατόπεδα των ιδεολογικών μας εχθρών. Εκεί όμως που το μαρξιστικό κράτος και παρακράτος λυσσομανά αρνούμενο να αποδεχτεί την επικείμενη ήττα του, είναι τα σχολεία. Έτσι εξηγείται και η συνεχής, το τελευταίο διάστημα, αναφορά ξένων και εγχώριων μέσων ενημέρωσης για την ολοένα και αυξανόμενη δυναμική της Χρυσής Αυγής μεταξύ των Ελλήνων μαθητών. Μέχρι και το βρετανικό, ανθελληνικό δίκτυο BBC επιστράτευσαν οι ντόπιοι πράκτορες των ξένων συμφερόντων, προκειμένου να πείσουν την κοινή γνώμη, πως η παρουσία του Εθνικιστικού Κινήματος στους σχολικούς χώρους είναι φαινόμενο άκρως επικίνδυνο. Με ιδιαίτερη χαρά, δυνάμεθα να φανταστούμε την απόλυτη απογοήτευση του μαρξιστικού συρφετού, ο οποίος αφέθηκε από τη συντηρητική παράταξη να αλωνίζει στο χώρο της δημόσιας εκπαίδευσης, παράγοντας τους άβουλους υπερκαταναλωτές του μεταπολιτευτικού κράτους, εκπαιδευμένους στα πρότυπα των χειρότερων σοβιετικών καθεστώτων. Αποτελεί όμως η σημερινή στροφή της Ελληνικής Νεολαίας μια πρόσκαιρη μόδα (κάτι το οποίο ενδόμυχα θέλουν να πιστεύουν οι μπολσεβίκοι) ή μήπως είναι το εκρηκτικό αποτέλεσμα της πολύχρονης καταπίεσης της ελληνικής ψυχής η οποία πλέον εξεγείρεται και γυρεύει εκδίκηση;

Ο χώρος της δημόσιας εκπαίδευσης, υπέστη τα πρώτα σοβαρά πλήγματα με την εγκαθίδρυση της μεταπολίτευσης. Η τακτική που ακολούθησε η Αριστερά με διάφορες βέβαια παραλλαγές, δείχνει να ταυτίζεται με όσα διακήρυξε ο Ιταλός κομμουνιστής και ιδρυτής του κομμουνιστικού κόμματος Ιταλίας, Αντόνιο Γκράμσι. Το σοσιαλιστικό κράτος θα γινόταν πραγματικότητα μέσα από την πολιτισμική επιβολή της κομμουνιστικής ιδέας. Γύρω από αυτό τον άξονα, η πρότερη κάστα των πνευματικών ανθρώπων, οι οποίοι ανήκαν ως επί το πλείστον στις οικονομικά ισχυρές τάξεις, αντικαταστάθηκε από μια πλημμυρίδα μαρξιστών και τροτσκιστών καθηγητών. Η νέα αυτή πραγματικότητα του νεοελληνικού κράτους, υπήρξε η αιτία της καθολικής επικρατήσεως της γενιάς του Πολυτεχνείου,

στον ευαίσθητο τομέα της εκπαίδευσης των νεανικών ψυχών.

Ο εσμός των ερυθρών παρασίτων, κουβαλώντας όλα τα συμπλέγματα της εμφυλιακής ήττας της Αριστεράς από το 1949, ενθαρρυμένος δε από την «αλλαγή» την οποία διατυμπάνιζε απειλητικά το ΠΑΣΟΚ του Ανδρέα Παπανδρέου, έπεσε στο χώρο της δημόσιας εκπαίδευσης όπως πέφτει η αγέλη των λύκων πάνω στο ανυποψίαστο κοπάδι των αμνών. Ο σταδιακός και προμελετημένος εκτοπισμός από τα ελληνικά σχολεία, του εθνοκεντρικού χαρακτήρα της δημόσιας παιδείας, υπήρξε μόνον η αρχή. Ως σκληρή συντεχνία, δάσκαλοι και καθηγητές φρόντισαν να απαλλάξουν το ελληνικό σχολείο από την ενοχλητική παρουσία των πατριωτών συναδέλφων τους. Σε αυτό, συνέβαλε τα μέγιστα και η κυβερνητική πολιτική, με το ΠΑΣΟΚ να διορίζει αφειδώς τα κομματικά του σκυλιά, για να γαλουχήσουν τη Νεολαία με τις αξίες του νέου κόσμου, όπως αυτός εγκαθιδρύετο από την κοιτίδα του σύγχρονου σιωνισμού, τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής.

Υπό το πρόσχημα της διευκόλυνσης της μάθησης και της εγκατάλειψης των διχαστικών γραμμών του παρελθόντος, δινόταν στην Αριστερά η δυνατότητα να πάρει την εκδίκησή της, για την στρατιωτική της ήττα του 1944-49. Τα σχολικά βιβλία έπρεπε να ανταποκρίνονται στην αναδιαμόρφωση της Ιστορίας, όπως αυτή άρχισε να προβάλλεται από τους μαρξιστές που κατέλαβαν διά της ιδεολογικής τρομοκρατίας τις πανεπιστημιακές θέσεις. Η παραχάραξη των ιστορικών γεγονότων, προχώρησε με ταχύ ρυθμό, δίχως να συναντήσει σοβαρή αντίδραση από μια δειλή και φυγόμαχη Δεξιά. Πολύ μεγαλύτερη όμως, υπήρξε η μεταβολή των παραδοσιακών Αξιών και του ελληνικού τρόπου ζωής, ελέω της επίδρασης της μαρξιστικής επικρατήσεως στην εκπαίδευση. Η φιλοπατρία, κατέστη φαινόμενο ξένο προς τον κρατικό ψευδοσοσιαλισμό της Αριστεράς. Υπήρξε μάλιστα τέτοιο το μίσος της παράταξης των ηττημένων του συμμοριτοπολέμου, ώστε να επιτευχθεί δίχως δυσκολία ο χλευασμός, η απαξίωση και η περιθωριοποίηση ακόμη εκείνων των εξαίρετων ανδρών του Εθνικού μας Στρατού, οι οποίοι είχαν γράψει με το Αίμα και το Πνεύμα τους, χρυσές σελίδες δόξης στα πεδία των μαχών, όπου η Μοίρα κάλεσε να αγωνιστεί το Ελληνικό Έθνος.

Κατά την περίοδο αυτή, καθιερώθηκε σε όλο το φάσμα της κοινωνίας και καλλιεργήθηκε στη νέα γενιά, η χρήση του όρου «φασίστας», για να περιγράψει δίχως άλλες, περιττές διακρίσεις όλους εκείνους οι οποίοι αντιτίθεντο στις μαρξιστικές και τροτσκιστικές τάσεις της νέας πνευματικής ελίτ, του μεταπολιτευτικού καθεστώτος. Αμφισβητείς τον πατριωτισμό του ΕΑΜ; Είσαι φασίστας! Αμφισβητείς τους νεκρούς του Πολυτεχνείου; Είσαι φασίστας! Μιλάς για εθνικιστικές αντάρτικες αντικατοχικές οργανώσεις; Είσαι φασίστας! Μέσα σ' αυτόν τον βαθύ μαρξιστικό σκοταδισμό, ανδρώθηκαν οι μεταγενέστερες του Πολυτεχνείου γενιές, μέχρι και σήμερα. Πονηροί βεβαίως όντας οι μαρξιστές, φρόντισαν να ντύσουν τον ανθελληνικό τους μπολσεβικισμό, υπό τον μανδύα μιας αφηρημένης δημοκρατικότητος. Έκτοτε, ο εξαπατημένος Ελ-

Ο εσμός των ερυθρών παρασίτων, κουβαλώντας όλα τα συμπλέγματα της εμφυλιακής ήττας της Αριστεράς από το 1949, ενθαρρυμένος δε από την «αλλαγή» την οποία διατυμπάνιζε απειλητικά το ΠΑΣΟΚ του Ανδρέα Παπανδρέου, έπεσε στο χώρο της δημόσιας εκπαίδευσης όπως πέφτει η αγέλη των λύκων πάνω στο ανυποψίαστο κοπάδι των αμνών.

λνικός Λαός, έμαθε να ταυτίζει τις δημοκρατικές δυνάμεις, με τις ακραία μισελληνικές θέσεις της προδοτικής Αριστεράς.

Από την άλλη πλευρά, όπως ήταν φυσικό, η Αριστερά δε περιορίστηκε στην εκρίζωση του ιδεολογικού υπόβαθρου των αντιπάλων της. Έδωσε εξίσου σημαντική σημασία στην ανάπτυξη και καλλιέργεια του μαρξιστικού τρόπου σκέψης, διαμορφώνοντας την εκπαίδευση σε πλαίσια τέτοια, ώστε κάθε αναφορά στην έννοια «εθνικός» να καθίσταται εχθρική προς την κρατούσα αντίληψη. Η επιβολή της εορτής του Πολυτεχνείου και η υποχρεωτική σ' αυτήν συμμετοχή, αποτέλεσε το τοτέμ της μεταπολιτευτικής καθεστωτικής Αριστεράς. Δεν έγινε άλλωστε τυχαία το Πολυτεχνείο, σημείο αναφοράς των εγχώριων μπολσεβίκων. Ήταν δε τέτοια η επιτυχία της ερυθράς προπαγάνδας, ώστε και αυτή η καραμανλική δεξιά να σπεύδει να υποβάλλει τα σέβη της, επί των ανύπαρκτων νεκρών του Πολυτεχνείου. Το μεταπολιτευτικό παραμύθι, έγινε κατ' αυτό τον τρόπο η Σημαία μιας δημοκρατίας φτηνής και αντεθνικής, της οποίας τις συνέπειες βιώνουμε σήμερα. Στη μεταπολιτευτική «ελληνική» δημοκρατία, μπορεί ο οποιοσδήποτε να αμφισβητήσει το γεγονός της Σταύρωσης του Χριστού, εκείνον όμως που θα αμφισβητήσει τα γεγονότα του Πολυτεχνείου τον αναμένει η βασανιστική σταύρωση από το τυραννικό καθεστώς που μας εξουσιάζει…

Όσο κι αν φαντάζει περίεργο, ήταν αυτή η «δημοκρατική» διαπαιδαγώγηση η αιτία της συνολικής μεταβολής της λαϊκής νοοτροπίας ενός ανθεκτικού στις κακουχίες, φιλότιμου κι εργατικού Λαού. Η αριστερίστικη θολοκουλτούρα, ήρθε να επικαθήσει πάνω σε κάθε μέλος του υγιούς εθνικού οργανισμού. Η κάστα των «σοφών της μεταπολίτευσης» πλαισίωσε την πολιτικοοικονομική συμμορία στο καταστροφικό για το Έθνος έργο, προάγοντας σε ύψιστο δημοκρατικό ιδανικό την διαμόρφωση εκείνων των ρεμπεσκέδων που θα ανταγωνίζονταν στο γλείψιμο του τελευταίου βουλευτάκου, ώστε να επιτύχουν το διορισμό τους στο δημόσιο…

Κι ενώ όλα αυτά συνέβησαν κατά τις δεκαετίες του '80 και στις απαρχές της επομένης, στα τέλη της δεκαετίας του 1990 και με την αυγή του 21ου αιώνος, το μεταπολιτευτικό παραμύθι άλλαξε περιεχόμενο. Εντασσόμενο ανεπιφύλακτα στη σιωνιστική νέα τάξη πραγμάτων, προσαρμόστηκε πλήρως στην γραμμή της «πολιτικής ορθότητος», επιβάλλοντας διά της κρατικής βίας ένα παρανοϊκό αίσθημα ενοχής, έναντι των αλλοφύλων και δη των Εβραίων. Το υπουργείο Παιδείας παραδόθηκε στα χέρια των στυγνότερων ανθελλήνων, εκείνων των ανδρείκελων, φιλελεύθερων και μαρξιστών, οι οποίοι εν μία νυκτί, μετατράπηκαν σε φανατικούς πραίτορες του διεθνούς σιωνισμού.

Όλα όσα παγκοσμίως αγωνιζόταν να επιβάλλει ο διεθνής σιωνισμός, έγιναν επίσημη θέση του μισελληνικού υπουργείου το οποίο είναι υπεύθυνο για την ελληνοκεντρική και χριστιανική -κατά το ελληνικό Σύνταγμα- διαπαιδαγώγηση των ελληνοπαίδων. Νομιμοποίηση της λαθρομετανάστευσης, απόδοση δικαιωμάτων στους ξένους, ανελέητη

και ακατάπαυστη προπαγάνδιση της πολυφυλετικής κοινωνίας, απαγόρευση της αμφισβήτησης του εβραϊκού ολοκαυτώματος, έντονη και διαρκής συκοφάντηση και χλευασμός της εθνικής ταυτότητος των Ελλήνων, των Ηρώων και των Μαρτύρων του Γένους. Η ανθελληνική δράση των εχθρών του Έθνους, είχε περάσει πια από τα χέρια των ελληνόφωνων μαρξιστών και φιλελεύθερων δούλων, στην κάστα των παγκόσμιων τυράννων, η οποία αργά και μεθοδικά αλώνει και διαλύει τα κράτη-έθνη. Εν τούτοις, η ελληνόφωνη Αριστερά αποδέχθηκε αναντίρρητα το νέο της ρόλο. Εξάλλου, ο στόχος των δύο συμμάχων, αριστερών και σιωνιστών, είναι κοινός: η αλλοίωση ή η εξαφάνιση του ελληνικού γίγνεσθαι, όπως τουλάχιστον το γνωρίζαμε μέχρι σήμερα. Επί της ουσίας και για να είμαστε ακριβείς, η σιωνιστική παγκόσμια τυραννία δεν επιδιώκει την δημιουργία αυτού το οποίο οι φιλελεύθεροι λακέδες ονομάζουν «πολίτης του κόσμου», η πραγματική επιδίωξη έγκειται στην ολοκληρωτική εκρίζωση της βιολογικής και της πνευματικής φύσεως του Ελληνισμού.

Η εικόνα του σύγχρονου σχολείου και των διδασκάλων αυτού, δεν έχει τίποτε να ζηλέψει από το χρεοκοπημένο σε όλα τα επίπεδα, καθεστώς της μεταπολίτευσης. Παραγωγή μετριοτήτων, ημιμάθεια, ανθελληνισμός, αποθέωση της πολυφυλετικής κοινωνίας, αντιρατσισμός των ανεγκέφαλων, αναξιοκρατία, ιδεολογική τρομοκρατία, ενοχοποίηση του ένδοξου παρελθόντος, αποκοπή από τις ρίζες, δημιουργία δούλων. Η πλειοψηφία των «παιδαγωγών» επιπλέον, αποτελεί το βαρύ πυροβολικό του καθεστώτος της προδοσίας, μιας και στην ουσία αποτελεί -δίχως κανένα ίχνος υπερβολής- τον χωροφύλακα των πολιτικών και ιδεολογικών πεποιθήσεων των Ελλήνων μαθητών.

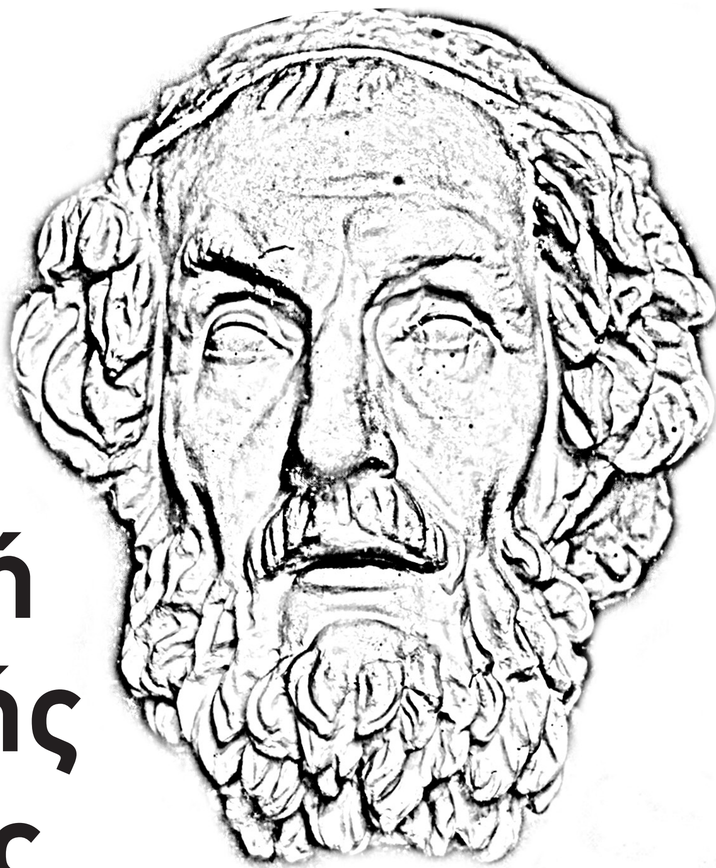
Το αναμφισβήτητο αυτό φαινόμενο, έλαβε ακόμη δραματικότερες διαστάσεις, μετά την θριαμβευτική Νίκη του Λαϊκού Εθνικιστικού Κινήματος, στις τελευταίες εθνικές εκλογές. Έκτοτε, σήμανε συναγερμός στις τάξεις του ερυθρού οχετού, που έχει πλημμυρίσει τα ελληνικά σχολεία. Οι κόκκινοι, αντιλήφθηκαν ότι η Χρυσή Αυγή είναι Κίνημα της Νεολαίας. Έπρεπε λοιπόν, να χτυπήσουν το Κίνημα στη δεξαμενή από την οποία αντλεί τη δύναμή του. Τον εθνικιστικό Θρίαμβο του Ιουνίου του 2012, ακολούθησε η μαρξιστική τρομοκρατία στις σχολικές αίθουσες με την απαρχή της σχολικής χρονιάς. Με βομβαρδιστικό ρυθμό, τα μιάσματα της αντεθνικής Αριστεράς, επιδίωξαν τη μεταστροφή των μαθητών, των οποίων οι αγνές καρδιές είχαν γοητευτεί από το Εθνικό Σάλπισμα της Αντίστασης, ενάντια σε εγχώριους και αλλοεθνείς εχθρούς του Μεγάλου μας Έθνους. Μαθητές τιμωρήθηκαν και τιμωρούνται και σήμερα επειδή ζήτησαν να υψωθεί η Ελληνική Σημαία στο σχολείο τους. Άλλοι αποβλήθηκαν επειδή ζωγράφισαν τη Γαλανόλευκη και τον Μαίανδρο στο θρανίο τους. Υπήρξαν μαθητές οι οποίοι στιγματίστηκαν και έπεσαν θύματα επιθέσεων εξωσχολικών, όταν εξέφρασαν πατριωτικές και εθνικιστικές απόψεις. Κάποιοι άλλοι, αδικήθηκαν βαθμολογικά σκοπίμως από τους καθηγητές και τους δασκάλους τους, επειδή στη δημοκρατική Ελλάδα, απαγορεύεται να είσαι Εθνικιστής, απαγορεύεται να είσαι περήφανος για το Έθνος σου. Κατά τη μαρξιστική Αριστερά, το δικαίωμα αυτό το έχουν μόνο οι κόκκινοι και οι προστατευόμενοί τους εισβολείς των βαλκανικών χωρών, της Ασίας και της Αφρικής... Αν το καθεστώς λοιπόν γυρεύει μετά μανίας ρατσιστικά φαινόμενα, ας τα αναζητήσει και θα τα βρει κατά χιλιάδες να συμβαίνουν, εντός των ελληνικών σχολείων, από τους μαρξιστές ρουφιάνους εις βάρος των περήφανων Ελλήνων μαθητών!

Εκείνο που αρνούνται να αναγνωρίσουν οι συμπλεγματικοί κόκκινοι, είναι πως αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι του Καθεστώτος της Μεταπολίτευσης. Τούτο όμως, αρχίζει και γίνεται απόλυτα ευκρινές και διακριτό σε όλες τις τάξεις του Ελληνικού Λαού και δη στην Ελληνική Νεολαία. Σε μια Ελληνική Νεολαία η οποία αρνείται να υποταχθεί στους εχθρούς του Λαού και της Πατρίδος, αρνείται να υποκύψει στις απειλές των κρατικοδίαιτων κοπρόσκυλων που υπονομεύουν την αδιάρρηκτη ενότητα του Έθνους. Απέναντι στις υστερικές κραυγές των προδοτών του Έθνους, όπως αυτές εκστομίζονται από τα γεμάτα δηλητήριο στόματα της κάθε Ρεπούση και της κάθε Δραγώνα, έρχονται τα λόγια του Εθνικού Κυβερνήτη Ιωάννη Μεταξά, να επαναχαράξουν το δρόμο στον οποίο θα πορευτεί η Ελληνική Νεολαία, ο Νέος Λαός που έρχεται:

«Σήκω επάνω, Ελληνική Νεολαία! Δεν υπάρχει δια σε άλλη πραγματικότης παρά η Ελληνική Πατρίς, μόνον εκεί θα επανεύρης τον εαυτό σου. Μόνο μέσα είς τας εθνικάς παραδόσεις θα επανεύρης τον προορισμόν σου. Μόνον μέσα είς τον Ελληνικόν Πολιτισμόν θα επανεύρης τα ιδανικά σου και τα όνειρα σου. Χωρίς αυτά δεν μπορείς να ζήσης, Ελληνική Νεολαία. Μόνον εκείνα τα οποία σου εδημιούργησεν η Ελληνική Ιστορία αποτελούν το σώμα σου και την ψυχήν σου»!

Ευάγγελος Καρακώστας

Η ΟΜΗΡΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ
ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ
ΤΙΜΑΛΦΕΣΤΕΡΟΝ ΜΝΗΜΕΙΟΝ
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

Η απαρχή της επικής ποιήσεως

Η επική ποίησις, ως γνωστόν, είναι η κορυφαία εκείνη τέχνη, η οποία δια μιμητικών λόγων διεπομένων υπό ρυθμού και αρμονίας, παρωθεί τον ακούοντα εις την αρετήν. Ως τέχνη θηρεύει όχι μόνον το κάλλος της φύσεως, αλλά και το κάλλος των υψηλών ιδεών, δηλαδή το ιδανικόν κάλλος. Προς αυτό το τελευταίο στοχεύει η Ομηρική ποίησις με τρόπον ώστε να θεωρείται ήδη από πολλών αιώνων και κατά κοινήν αναγνώρισιν το αξεπέραστον έως σήμερον αριστούργημα της παγκοσμίου ποιήσεως.

Ο Όμηρος είναι ο πατήρ του έπους, που είναι η διηγηματική ποίησις, η με απλή απαγγελία παρουσιαζόμενη. Το έπος έλκει την καταγωγήν του εις τους μύθους, που ο λαός καλλιεργούσε δια τους θεούς και ημιθέους, αλλά και δια τους επιφανείς εκείνους προγόνους, που ηνδραγάθησαν και κατεστάθησαν ήρωες εις την λαικήν συνείδησιν. Σαφώς λοιπόν η επική ποίησις είναι διηγηματική, αλλά επακολούθως και διδακτική, ο δε Όμηρος δικαιωματικά πρέπει να συγκαταλέγεται μεταξύ των πρώτων διδασκάλων του γένους των Ελλήνων.

Είχον προηγηθεί βέβαια αυτού οι Ορφεύς, Εύμολπος και Μουσαίος, πλην όμως ο Όμηρος θεωρείται δικαίως ως ο πατήρ ειδικά της επικής ποιήσεως, του οποίου το έργον κατά μέγα μέρος διεσώθη υπό την μορφήν των δύο εξόχων ποιητικών έργων του, της Ιλιάδος και της Οδυσσείας.

Είναι γνωστόν ότι ο Όμηρος έζησε άρα και συνέγραψεν εις τας ακτάς της Ιωνίας, πιθανότατα εις Σμύρνην, ή κατά μερικούς εις μίαν των έναντι αυτής νήσων. Εις την κυρίως Ελλάδα πρωτοεισήχθη η ποίησις του υπό του Λυκούργου της Σπάρτης, αργότερον δε επί Πεισιστράτου εις Αθήνας, όπου εγένετο η συλλογή και συνένωσις όλων των Ομηρικών έργων ακόμη και των προ της Ιλιάδος και Οδυσσείας, δηλαδή του έπους της Θηβαΐδος, τα Κύπρια έπη, οι Επίγονοι και τα κωμικά έργα Μαργίτης και η βατραχομυομαχία. Ως έργα βέβαια του Ομήρου αναφέρεται και σειρά ύμνων προς τους θεούς, αλλά μάλλον πρόκειται περί ύμνων οι οποίοι απηγγέλλοντο προ των Ομηρικών επών και όχι ότι είχον συγγραφεί υπό του Ομήρου.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΟΜΗΡΙΚΩΝ ΕΠΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Η συγγραφή των Ομηρικών επών σύντομα δημιούργησε μιαν νέαν τάξιν αοιδών, τους Ομηρίδες, ή και Ραψωδούς, οι οποίοι περιερχόμενοι τας διαφόρους πόλεις προέβαινον εις απαγγελίας των Ομηρικών ραψωδιών εις συμπόσια αρχόντων και εις εορτάς και πανηγύρεις του λαού. Οι αρχαίοι Έλληνες θεωρούσαν την Ομηρικήν ποίησιν μεταξύ άλλων και ως σύμβολον της ενότητος του Ελληνικού κόσμου, αλλά κυρίως μιαν παναρχαίαν πηγήν ηθικής και πρακτικής των νέων αγωγής. Άλλωστε ο ιστορικός Ηρόδοτος απέδιδε την διαμόρφωσιν της Ελληνικής θεολογίας πρωτίστως εις τον Όμηρον και δευτερευόντως εις τον Ησίοδον. Ώστε λοιπόν το δίπτυχον Ιλιάς και Οδύσσεια δικαίως εθεωρείτο από τους πανέλληνες ως η ιερά βίβλος των, εκ της οποίας αντλούσαν πρότυπα ηθικής και ηρωικής διαπαιδαγωγήσεως, τα οποία κυρίως ήσαν δύο: ο Αχιλλεύς απεικονίζων την νεανικήν τόλμην μετά του ηρωϊκού φρονήματος και ο Οδυσσεύς με την παραδειγματικήν σύνεσιν και την μετά τόλμης πανουργίαν.

ΠΩΣ ΥΠΕΔΕΧΘΗΣΑΝ ΤΟΝ ΟΜΗΡΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΥΣΙΝ

Έναν αιώνα προ της αλώσεως της Κωνσταντινουπόλεως ο γνωστός μας ιδρυτής του Ουμανισμού Πετράρχης, επιθυμών να εμβαθύνη εις την Ελληνικήν ποίησιν και φιλοσοφίαν δια του πρωτοτύπου και όχι εκ μεταφράσεων εις την Λατινικήν, απεφάσισε να εκμάθη την Ελληνικήν γλώσσαν. Η γνωριμία του με τον μοναχόν εκ Καλαβρίας Βαρλαάμ του έδωσε την ευκαιρίαν αυτήν και ούτω ήρχισε διδασκόμενος παρ' αυτού την αρχαίαν Ελληνικήν.

Έτερος μοναχός εκ Καλαβρίας ο Λεόντιος Πιλάτος εδίδαξεν εις τον μαθητήν του Πετράρχη Βοκκάκιον την Ελληνικήν και αμφότεροι, Πετράρχης και Βοκκάκιος, παρεκίνησαν τον Λεόντιον Πιλάτον εις μίαν πρώτην πεζήν μετάφρασιν της Ιλιάδος εις την Λατινικήν. Βεβαίως, η πρώτη επαφή των Λατίνων με την Ομηρικήν ποίησιν εγένετο τον 3ον π.Χ. αιώνα, όταν μετεφράσθη η Οδύσσεια κατ' αρχήν υπό του Λιβίου Ανδρονίκου και η Ιλιάς έναν αιώνα αργότερα υπό του Γνατίου Ματίου και Νιννίου Κράσσου. Έκτοτε η επίδρασις του Ομήρου εις την γραμματείαν των Λατίνων υπήρξε τεραστία με κύριον παράδειγμα την Αινειάδα του Βιργιλίου, αλλά και την παράφρασιν υπό του Πολυβίου του Ομήρου, που ανεγιγνώσκετο εις τα Ρωμαικά σχολεία επί μακρά έτη.

Η γλώσσα της Ομηρικής ποιήσεως

Πολλά έχουν ειπωθεί δια το γλωσσικόν όργανον του Ομήρου και πολλές θεωρίες έχουν διατυπωθεί. Γεγονός πάντως είναι πως η Ομηρική «διάλεκτος» δεν ήταν εν χρήσει ουδαμού του Ελληνικού χώρου. Κράμα Ιωνικής και Αιολικής με ιδιωματισμούς διατοπικούς και διαχρονικούς, αλλά και με στοιχεία Αττικής και Α καδοκυπριακής. Ήταν δηλαδή μια «ποιητική» γλώσσα.

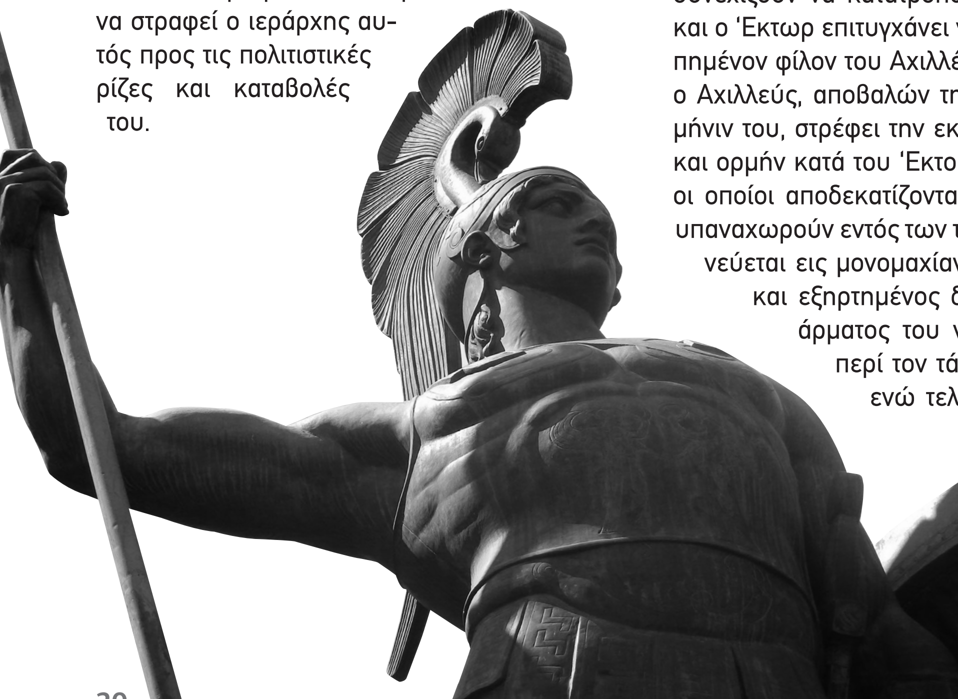
ΟΙ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΟΜΗΡΙΚΑ ΕΠΗ

Η πρώτη προσπάθεια ερμηνείας και σχολιασμού του Ομήρου κατά την Βυζαντινήν περίοδον έγινε από τον λόγιον Ιωάννην Τζέτζην τον ΙΒ' αιώνα, προσπάθεια η οποία σήμερον δεν κρίνεται επιτυχής. Τον ίδιον όμως αιώνα ένας δεύτερος λόγιος, μέγιστος δια την εποχήν του, ο μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Ευστάθιος συνέγραψε το μνημειώδες έργον «Παρεκβολαί εις την Ομήρου Ιλιάδα και Οδύσσειαν». Ο Χριστιανός κληρικός προσήγγισεν, ανέλυσε και αξιολόγησε τα Ομηρικά έπη με πνεύμα εξόχως διεισδυτικό, που σίγουρα οφείλετο όχι μόνον εις την ευρυτάτην πολυμάθειαν του, αλλά και εις τον θαυμασμόν και αγάπην του προς την αρχαίαν Ελληνικήν Γραμματείαν. Ήτο μήπως «κρυπτοεθνικός», ή μήπως δια του μεγαλειώδους έργου του ηθέλησε να εξιλεώση ενώπιον της εθνικής συνειδήσεως τας καταστροφάς που διέπραξαν κάποιοι ιερωμένοι των μνημείων της προγονικής μας γραμματείας; Υπάρχει βεβαίως και η άποψις πως αίτιον της εντρυφήσεως του Ευσταθίου εις τα γραπτά έργα των αρχαίων προγόνων ήτο εκείνη «σπίθα» ελληνικότητος η οποία εσιγόκαιγε εις την κυτταρικήν του μνήμην, που κάποια στιγμή έγινε πυρκαιά και που εφλόγισε όλο του το πνεύμα με αποτέλεσμα να στραφεί ο ιεράρχης αυτός προς τις πολιτιστικές ρίζες και καταβολές του.

ΒΡΑΧΥΛΟΓΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΩΝ ΟΜΗΡΙΚΩΝ ΕΠΩΝ

ΙΛΙΑΔΟΣ ΑΝΑΛΥΣΙΣ. Ο ποιητής 'Ομηρος αρχόμενος της Ιλιάδος επικαλείται την Μούσαν, ίνα ψάλη την ολεθρίαν μήνιν του Αχιλλέως κατά του Αγαμέμνονος, όστις προσβλητικώς απέπεμψε τον ιερέα του Απόλλωνος Χρύσην, όταν αυτός παρεκάλεσε να του επιστρέψη την αιχμαλωτισθείσαν κόρην του Χρυσηίδα. Αποτέλεσμα της αρνήσεως του Αχαιού βασιλέως ήτο η οργή του Θεού Απόλλωνος, όστις έστειλε λοιμόν εις το στρατόπεδον των Αχαιών. Ο Αγαμέμνων, πεισθείς υπό του μάντεως Κάλχαντος δια την υβριστικήν του στάσιν, απελευθερώνει την Χρυσηΐδα και τελεί θυσίαν προς εξευμενισμόν του θεού. Ταυτόχρονα όμως αφαιρεί από τον Αχιλλέα την σκλάβα (που είχεν ως γέρας πολεμικόν) Βρισηΐδα. Ο Αχιλλεύς τότε, εκμανείς υπό μεγάλου θυμού, απέχει του πολέμου προς τους Τρώας με τους Μυρμηδόνας του και παρακολουθεί ασυγκίνητος τους Τρώας να αποδεκατίζουν τους 'Ελληνας. Οι Αχαιοί ικετεύουν τότε τον Αχιλλέα δια την συμπαράστασιν του και δια του Αγαμέμνονος του υπόσχονται δώρα και την εαυτού θυγατέραν ως σύζυγον. Ο Αχιλλεύς όμως παραμένει ανένδοτος. Οι Τρώες συνεχίζουν να κατατροπώνουν τους Αχαιούς και ο 'Εκτωρ επιτυγχάνει να φονεύση τον αγαπημένον φίλον του Αχιλλέως Πάτροκλον. Τότε ο Αχιλλεύς, αποβαλών την προς Αγαμέμνονα μήνιν του, στρέφει την εκδικητικήν του οργήν και ορμήν κατά του 'Εκτορος και των Τρώων, οι οποίοι αποδεκατίζονται κυριολεκτικώς και υπαναχωρούν εντός των τειχών. Ο 'Εκτωρ φονεύεται εις μονομαχίαν μετά του Αχιλλέως και εξηρτημένος δια δεσμών υπό του άρματος του νικητού του σύρεται περί τον τάφον του Πατρόκλου, ενώ τελούνται και επιτάφιοι αγωνες εις μνήμην του αγαπημένου φίλου του Αχιλλέως.

Ο γηραιός πατήρ του 'Εκτορος,

βασιλεύς Πρίαμος, γονυπετής και δακρυρροών ζητεί από τον Αχιλλέα την απόδωσιν του νεκρού υιού του. Ο Αχιλλεύς συγκινούμενος φιλανθρώπως παραδίδει τον νεκρόν του 'Εκτορος. Κυρίαρχος του όλου έπους καταδεικνύεται συνεχώς ο Αχιλλεύς, όστις ανά πάσαν δύσκολον στιγμήν των Αχαιών εμφανίζεται ως ο από μηχανή θεϊκός εις δύναμιν σύμμαχος των, τόσον ώστε να επισκιάζη πάντες τους άλλους ομοφύλους του εις ανδρείαν και ηρωϊσμόν.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ΑΝΑΛΥΣΙΣ. Ο ποιητής Όμηρος διηγείται τον νόστον του Οδυσσέως εις το έπος αυτό. Ο Οδυσσεύς εις την προσπάθειαν του να παλιννοστήση εις Ιθάκην υφίσταται πολλάς δοκιμασίας και καταλήγει ναυαγός άνευ των συνταξειδευόντων εταίρων του εις άγνωστον νήσον, την Ωγυγίαν. Εκεί η νύμφη Καλυψώ τον ηγάπησε παραφόρως και θέλουσα να τον κρατήση μετ' αυτής του υπόσχεται να τον καταστήση αθάνατον και αιωνίως νέον. Ο Οδυσσεύς όμως διακαώς επιθυμών την επιστροφήν εις την Ιθάκην και να επανίδη την αγαπημένην του Πηνελόπην αρνείται τα δώρα της Καλυψούς προτιμών αντ' αυτών τον θάνατον, εάν δεν καταφέρη την επάνοδον εις την πατρίδαν.

Εν τω μεταξύ εις Ιθάκην πλήθος μνηστήρων, ενδιαφερομένων δια την Πηνελόπην, ραδιουργούσαν διαγκωνιζόμενοι δι' αυτήν πιστεύοντες τον Οδυσσέα ως οριστικώς απωλεσθέντα. Ο υιός της Πηνελόπης και του Οδυσσέως, ο Τηλέμαχος, αδυνατών μόνος να αποδιώξη τους μνηστήρας απέρχεται της Ιθάκης εις αναζήτησιν του πατρός του. Οι θεοί, συγκινηθέντες εκ της θλίψεως του Οδυσσέως, μεσολαβούν δια του Ερμού εις την Καλυψώ, ίνα τον απελευθέρώση. Πράγματι ο Οδυσσεύς άρχεται του ταξιδίου προς παλιννόστησιν, όμως ο Ποσειδών, ένεκα της οργής του οποίου ο Οδυσσεύς εταλαιπωρείτο εις την θάλασσαν επί δέκα έτη, του παρεμβάλλει νέα εμπόδια εις την επιστροφήν του. Ο επιβαίνων σχεδίας Οδυσσεύς μόλις διασώζεται ναυαγός εις την νήσον των Φαιάκων, όπου περιθάλπεται υπό της βασιλόπαιδος Ναυσικάς και φιλοξενείται εις τα ανάκτορα του Αλκίνου. Εκεί διηγείται όλας τας περιπέτείας του (Λωτοφάγοι, Κύκλωπες, Λαιστρυγόνες, Κίκονες, Κίρκη, Σειρήνες, Σκύλλα και Χάρυβδις, βόες του Ηλίου, Καλυψώ). Ο Αλκίνοος, συγκινηθείς υπό των περιπετειών αυτών, χορηγεί πλοίον εις τον πολύπαθον ήρωαν και αυτός αφικνείται εις Ιθάκην και καταφεύγει ως άγνωστος εις την καλύβην του παλαιού και πιστού του χοιροβοσκού Εύμαιου, όστις δεν τον αναγνωρίζει. Εκεί καταφθάνει και ο Τηλέμαχος εκ Πύλου. Πατήρ και υιός αναγνωρίζονται συγκινημένοι και σχεδιάζουν τον όλεθρον των μνηστήρων, πράγμα το οποίον πραγματοποιούν με πανούργον μεθόδευσιν (αγώνες τόξου) και με την βοήθειαν δύο δούλων. Ταυτόχρονα γίνεται και η αναγνώρισις του Οδυσσέως υπό της Πηνελόπης εν μέσω συγκινητικών σκηνών και το έπος τελειώνει εδώ.

ΑΞΙΑ ΚΑΙ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΟΜΗΡΙΚΩΝ ΕΠΩΝ

Ο ποιητής Όμηρος «θεσπεσίαν την τέχνην έχει» κατά τον Αριστοτέλην, αλλά και ηρέμως ποιείται την διήγησιν με λεκτικόν πλούτον αφάνταστον και βαθύτητα γνώσεως της ανθρωπίνης ψυχής, ως επίσης και της φύσεως, αποδεικνύεται άριστος και έμπειρος παρατηρητής. Αι δε ποιητικαί του εικόνες (παραβολαί, μεταφοραί, κοσμητικά επίθετα) απεικονίζουν τα ανθρώπινα πάθη κατ' εναργέστατον τρόπον. Άριστος αποδεικνύεται ο 'Ομηρος εις την ηθογραφίαν των προσώπων και εις την χρήσιν ρέουσης γλώσσης άνευ γραμματικών επιτηδεύσεων. Αυτά τα Ομηρικά έπη, πλήν της ιδιαιτέρας αισθητικής αξίας των έχουν και σημαντικήν εθνικήν παιδαγωγικήν αξίαν, διότι εμφανίζουν εν τω πρόσωπω των δύο κεντρικών ηρώων των επών (Αχιλλεύς — Οδυσσεύς) τας αρετάς τας αξίας μιμήσεως υπό των νέων και ουχί μόνον. Δι' αυτόν τον λόγον και εισήχθησαν από της αρχαιότητος έως και σήμερον εις τα σχολεία, ως έχοντα μεγάλην παιδευτικήν δύναμιν, ούτως ώστε οι νέοι, διδασκόμενοι τας αρετάς των ηρώων αυτών, να παραδειγματίζονται αναλόγως και κατά το δυνατόν.

Σπύρος Παπαδάκης

Προσδιορίζοντας
τον κυριότερο εχθρό

Πολλοί κατηγορούν τον Λαϊκό Σύνδεσμο ότι προσπαθεί να βρει αποδιοπομπαίους τράγους για την σημερινή κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει η Ελλάδα, είτε στοχεύοντας τους λαθρομετανάστες, είτε λαϊκίζοντας περί του θέματος. Βάζω ακριβώς τα λόγια τους πάνω στο ζητούμενο, αφού αυτοί που ευαγγελίζονται την «δημοκρατία» και την «ελευθερία του λόγου» δεν τολμούν να κάνουν το ίδιο με τα κείμενα και τις δηλώσεις των στελεχών και βουλευτών του Λαϊκού Συνδέσμου Χρυσή Αυγή.

Σε αντίθεση με αυτούς εμείς δεν φοβόμαστε την αντιπαράθεση με αυτούς που διαφωνούν μαζί μας. Ποτέ δεν είχαμε τον φόβο ως χαρακτηριστικό μας, δεν πρόκειται να το αποκτήσουμε τώρα. Μιλούν, λοιπόν, για κατασκευή αποδιοπομπαίων τράγων από εμάς. Φτάσανε μάλιστα κάποιοι Ιερείς να μιλούν για το πρόσωπο του Χριστού που αντικατοπτρίζεται σε κάθε «κακόμοιρο οικονομικό μετανάστη». Εμείς, φυσικά, δεν είμαστε ούτε αρμόδιοι, ούτε πρόθυμοι να κρίνουμε τα λόγια των Ιερέων, απλώς οφείλουμε να αποσαφηνίσουμε την θέση μας περί του ζητήματος.

Λέει λοιπόν στο πόνημα του «Η Δύναμη της θελήσεως» ο Φρειδερίκος Νίτσε: «Αυτή η στάσις, που είναι επινόησις των τελευταίων ετών ονομάζεται, όπως μου έχουν πει πεσσιμισμός, ο πεσσιμισμός της αγανακτήσεως. Ισχυρίζονται ότι κρίνουν την ιστορία, για να την απαλλάξουν από το μοιραίο, για ν' ανακαλύψουν πίσω από αυτήν μια ευθύνη, για να ανακαλύψουν σ' αυτήν ενόχους. Διότι γι' αυτό ακριβώς πρόκειται. Έχουν ανάγκη από ενόχους.

Οι απόκληροι, όσοι παρακμάζουν επαναστατούν κατά του εαυτού των. Έχουν ανάγκη από θύματα για να μη σβήσουν επάνω τους τη δίψα της καταστροφής (πράγμα που ίσως δεν θα ήταν τόσο παράλογο). Τους χρειάζεται γι' αυτό μια σκιά δικαίου, δηλαδή μια θεωρία, πάνω στην οποία θα μπορούν να ξεφορτώσουν τα σφάλματα τους, όπως πάνω σ΄ένα αποδιοπομπαίο τράγο. Αυτός ίσως ο Θεός - ή η κοινωνική τάξις, ή η μόρφωσις, ή η ανατροφή, ή οι Εβραίοι, ή οι Αριστοκράτες, ή οι προνομιούχοι, οποιοιδήποτε κι' αν είναι.»

Το συγκεκριμένο απόσπασμα χρησιμοποιείται από τους αριστερούς, τους φιλελεύθερους και γενικά τους φιλοσιωνιστές για να ισχυριστούν ότι ο Νίτσε ήταν ενάντιος στον αντισημιτισμό της εποχής του. Όμως αγνοούν επιδεικτικά και επίτηδες αντίστοιχα αποσπάσματα που δείχνουν εμφανώς τον λόγο των λεγομένων του μεγάλου Γερμανού διανοητή, με προφανή σκοπό τους την παραπληροφόρηση και την οικειοποίηση ενός μεγάλου διανοητή προς όφελος τους. Δύο ενδεικτικά αποσπάσματα, από την Γενεαλογία της Ηθικής, περί του αντιθέτου είναι αρκετά νομίζω για να αποδειχθεί του λόγου το αληθές.

«Ωστόσο παραμένει αναντίρρητο ιστορικό γεγονός ότι, το ιουδαϊκό κοινωνικό ήθος είναι το άκρως αντίθετο του ευρωπαϊκού.»

«Ξέρουμε ποιος κληρονόμησε αυτόν τον ιουδαϊκό μετασχηματισμό των αξιών. Σχετικά μ' εκείνη την τεράστια κι αμέτρητα καταστρεπτική πρωτοβουλία που εκτόξευσαν οι Ιουδαίοι μ' αυτήν την πιο θεμελιώδη απ' όλες τις κηρύξεις πολέμου, αναθυμούμαι την πρόταση που έγραψα άλλοτε («Πέραν του καλού και του κακού», παράγραφος 195) - συγκεκριμένα ότι, με τους Ιουδαίους ξεκινά η εξέγερση των σκλάβων στην ηθική : εκείνη η εξέγερση που έχει πίσω της μια δισχιλιετή ιστορία και την οποία σήμερα δεν την αντιλαμβανόμαστε πλέον, επειδή έχει θριαμβεύσει....»

Γράφει στην πραμάτεια του περί Νίτσε ο Νίκος Καζαντζάκης, επαληθεύοντας με την αυθεντία του την θέαση μας, επί του προκειμένου: «Ούτως ο ιουδαϊκός λαός, εφ' όσον διετέλει ισχυρός, είχε Θεόν ως ίδιον, ζηλότυπον και μισούντα τους άλλους λαούς»

Είναι, οπότε, ευθέως και ευκόλως συνεπαγόμενο το συμπέρασμα ότι αυτό που εννοεί ο Νίτσε στο πρώτο, «προβοκατόρικο», απόσπασμα είναι ότι οι ανώτεροι άνθρωποι πρωτίστως φροντίζουν να αποδίδουν και να αποδέχονται τις ευθύνες του εαυτού τους και τους κοινωνικού τους συνόλου και ύστερα σε όλους τους υπόλοιπους. Κοινώς, ναι οι τούρκοι προσπαθούν να εισβάλλουν στην Πατρίδα μας πολιτιστικά και δια μέσω των λαθρομεταναστών, προκειμένου να αποσπάσουν κομμάτια της για ιδίαν χρήση και εκμετάλλευση. Και πολύ καλά κάνουν! Το πρώτιστο ζητούμενο είναι τι κάνει ο Ελληνικός Λαός, συνολικά και ξεχωριστά ο καθένας μας, για να αντιμετωπίσει αυτή την απροκάλυπτη εισβολή μέσω των τηλεοράσεων και των πρακτόρων. Οι τοκογλύφοι προσπαθούν να υποθηκεύσουν την πατρίδα μας και να φτωχοποιήσουν τον Λαό μας για να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντα μια κλειστής κλίκας «περιούσιων» πλουτοκρατών και επίσης πολύ καλά κάνουν.

Δεν αναζητούμε ούτε αποδιοπομπαίους τράγους, ούτε -όπως έλεγε πάνω στο ζήτημα ο Φρειδερίκος Νίτσε- διακατεχόμαστε από τον πεσιμισμό της αγανακτήσεως που αναγκά-

Είμαστε **το κύμα της επιστροφής των χαμένων Ιδανικών**, το παλινδρομικό κύμα **που θα σαρώσει ότι έχει σαπίσει** στην Κοινωνία μας φέρνοντας ένα νέο Ελληνικό Φως στο παγκόσμιο στερέωμα

ζει αυτόν που έχει παρακμάσει να αναζητήσει θύματα για να τους φορτώσει τις ευθύνες του. Πρώτον διότι δεν έχουμε παρακμάσει, αλλά αντιθέτως αντιπροσωπεύουμε την ακμάζουσα πλευρά της Ελληνικής Κοινωνίας, την πλευρά που επαναστατεί εναντίον όσων πρόκειται να έρθουν και που έχουν αποφασιστεί για εμάς, χωρίς εμάς. Είμαστε το κύμα της επιστροφής των χαμένων Ιδανικών, το παλινδρομικό κύμα που θα σαρώσει ότι έχει σαπίσει στην Κοινωνία μας φέρνοντας ένα νέο Ελληνικό Φως στο παγκόσμιο στερέωμα.

Τις πταίει, λοιπόν, στην Ελληνική Κοινωνία; Για ποιο ζήτημα θα ρώταγε ο οποιοσδήποτε και ορθώς και η απάντηση είναι «για τα πάντα». Τα προβλήματα της Ελληνικής Κοινωνίας μπορούν να συνοψιστούν επιγραμματικώς στο εξής ένα, στα σχέδια του διεθνούς Σιωνισμού για βιασμό και διάλυση της Ελληνικής Φυλετικής Ψυχής. Η συγκεκριμένη μάχη μαίνεται σε όλα τα επίπεδα και εκφάνσεις. Μπορούμε να το δούμε αυτό από το λαθρομεταναστευτικό, το δημογραφικό, την συστηματική διάλυση της Ελληνικής Οικονομίας και την τουρκική απειλή έως τον άκρατο υλισμό - καταναλωτισμό των πρώτων τριών δεκαετιών της μεταπολίτευσης και την κομμουνιστικοποίηση της παιδείας μας, με την λογική ότι όποιος «κοιμάται» κομμουνιστής διεθνιστής, «ξυπνάει» φιλελεύθερος «γιάπης» οικουμενιστής, όπως μας δίδαξαν οι πλουτοκράτες της ανατολικής Ευρώπης, με παράδειγμα την πρώην κομμουνίστρια Άνγκελα Μέρκελ.

Οπότε ποιος φταίει για την σημερινή κατάσταση της Χώρας; Μήπως οι Σιωνιστές; Οι πολιτικοί; Οι δημοσιογράφοι; Οι τούρκοι; Οι λαθρομε-

τανάστες; Η ντόπια πλουτοκρατία; Το σίγουρο είναι ότι όλοι οι παραπάνω έχουν σαφώς μερίδιο ευθύνης, για την κατάντια στην οποία έχει περιέλθει η Χώρα, άλλος μεγαλύτερο, άλλος μικρότερο. Επίσης σίγουρο ότι υπάρχει συντεταγμένο σχέδιο των Σιωνιστών που συνδυάζει το «τερπνόν μετά του ωφελίμου», ώστε να επωφελούνται οι κατασκευαστικές και πετρελαϊκές βιομηχανίες τους με τον βομβαρδισμό χωρών που τελούν υπό «εκδημοκρατισμό» και εν συνεχεία τα μεταναστευτικά ρεύματα να διοχετεύονται στην προς «εκμουσουλμανοποίηση» Ελλάδα, δια μέσω της επεκτεινόμενης, διά δόγματος Οζάλ, Τουρκίας. Στην προκείμενη περίπτωση, όμως, δεν είναι σκοπός μας ο ψόγος προς τον θύτη, αλλά η αφύπνιση του θύματος ως προς την ίδια του ευθύνη που απορρέει από την αδράνεια του.

Πολλά γεράκια έχουν πέσει, λοιπόν, να φάνε την Ελλάδα και τον Λαό της. Αυτό όχι για κανέναν άλλο λόγο, αλλά γιατί οποιοδήποτε πείραμα επιβολής έναντι ενός Λαού καταφέρει να επιβληθεί στους Έλληνες, θα καταφέρει τον σκοπό του, οπουδήποτε και αν εφαρμοστεί. Δεν χρησιμοποιούμε, φυσικά, την καραμέλα των αριστεριστών περί μνημονίου, αφού η αλήθεια είναι ότι το πείραμα της Ελλάδας δεν ξεκίνησε με επιβολή νεοφιλελεύθερης πολιτικής απευθείας, αλλά είχε πολλά προπαρασκευαστικά στάδια, όπως το καταναλωτικό όργιο των προηγούμενων δεκαετιών, η λαθρομετανάστευση, η διάλυση των Σωμάτων Ασφαλείας και η παράδοση των φτωχοποιημένων Ελλήνων σε μία άνευ προηγουμένου τρομοκρατία, κρατική και παρακρατική. Η σχεδίαση και η εκτέλεση του σχεδίου, ομολογουμένως, αριστοτεχνική μιας και από τα «πειραματόζωα», μόνο κάποιοι «φασίστες» το είχαν αντιληφθεί από την αρχή και προειδοποιούσαν, ασχέτως αν όλοι τότε τους κολλούσαν την ταμπέλα του «περιθωριακού» και του «γραφικού».

Αξίζει, όμως, σε αυτό το σημείο μια ιστορική αναδρομή για να θυμηθούμε τον Έλληνα των προηγούμενων δεκαετιών, τον κακό μας εαυτό, που σε ένα ποσοστό μας ακολουθεί μέχρι και σήμερα, σαν το «φάντασμα που πλανιέται πάνω από την Ελλάδα». Η πικρή αλήθεια είναι ότι ο Έλληνας των προηγούμενων δεκαετιών πραγματικά κοινώνησε το μήνυμα του ολετήρα της Ελληνικής Οικονομίας, Ανδρέα Παπανδρέου, φωνάζοντας ολόψυχα «Τσοβόλα, δώστα όλα». Αγκάλιασε με θέρμη τα ρουσφέτια, τους διορισμούς και τις «καλές» μεταθέσεις που υποσχόταν στην διαδικασία δημιουργίας του το κομματικό κράτος, χάνοντας κάθε ίχνος αξιοπρέπειας εμπρός σε μια πιο εύπορη ζωή. Έσβησε, μονοκονδυλιά που λένε, το «Την Ελλάς θέλομεν και ας τρώγομεν πέτρες», το «Μολών Λαβέ» και όλα τα άλλα διδάγματα ήθους, αξιοπρέπειας και μεγαλείου που ενυπάρχουν κατά χιλιάδες στην πολυχιλιετή Ελληνική Ιστορία. Συνδικαλίστηκε, συντεχνειάστηκε και πολέμησε με μισός και αυταπάρνηση οτιδήποτε έθιγε στο στενό, προσωπικό συμφέρον του, ακόμα και αν αυτό ήταν ενάντια στο Εθνικό και Κοινό συμφέρον. Σίγουρα τα παραπάνω δείχνουν με το δάκτυλο ένα μέρος της Ελληνικής Κοινωνίας, αλλά όχι το σύνολο της.

Ένα άλλο μέρος της Ελληνικής Κοινωνίας ήταν οι αστοί, που είχαν ενσταλάξει μέσα τους την προκλητική αδιαφορία σε οτιδήποτε δεν τους πείραζε, αν και οι ίδιοι δεν ήταν άτιμοι, ώστε να ανήκουν στην παραπάνω κατηγορία. Όμως, μεμφόντουσαν με μένος οποιονδήποτε κήρυττε την αποδόμηση του αμαρτωλού καθεστώτος που διέλυε την Ελληνική Παραγωγή και «έτρωγε με χρυσά κουτάλια», γιατί διακινδυνευόταν η «ηρεμία», η «τάξη» και η «ασφάλεια» του. Ενδόμυχα σιχτίριζε την ίδια του την ψυχοσύνθεση γιατί δεν ήταν τόσο «έξυπνος» και «τολμηρός» όσο τα λαμόγια που έβλεπε στην τηλεόραση να σπαταλάνε εκατομμύρια σε πανέρια με λουλούδια. Παρότι όμως δεν έλαβε μέρος στο «πάρτι» των επιχορηγήσεων, των διορισμών και της λαμογιάς που λυμαινόταν τον τόπο, στήριξε εμπράκτως με την ψήφο του, στην «γιορτή της δημοκρατίας», το καθεστώς που έμελλε να είναι η ταφόπλακα των όποιων μικρών ονείρων του.

Πολλοί ήταν και οι απογοητευμένοι της ιστορίας των προηγούμενων δεκαετιών, αυτοί που αντιλαμβανόντουσαν την κατάσταση στην ολότητα της, αλλά δεν αντέδρασαν ποτέ, γιατί απογοητεύτηκαν μόνο και μόνο στην σκέψη της έμπρακτης αντίστασης σε αυτό το, τότε, πολύ δημοφιλές καθεστώς. Αγανακτισμένοι

με την κατάσταση, γνωρίζανε τα σκάνδαλα και που αυτά θα οδηγούσαν, όμως δεν άνοιξαν ποτέ το στόμα τους, για να προειδοποιήσουν, έστω και ανεπιτυχώς τους υπόλοιπους για την κατάσταση. Κλείστηκαν στο καβούκι τους, αν δεν επέλεξαν να ακολουθήσουν το ρεύμα της διαφθοράς που τους φάνταζε μονόδρομος. Σε κάθε περίπτωση με τον τρόπο τους απέτρεψαν την αφύπνιση της Ελληνικής Κοινωνίας, φοβούμενοι την έλλειψη της κρίσιμης μάζας για την τέλεση της, μη σκεπτόμενοι ότι η απουσία τους συντελούσε σε αυτή την έλλειψη.

Τις επαναστάσεις πάντα τις έκανε πράξη μια ενεργή μειοψηφία, είτε φωτισμένη, είτε ακόμα πιο σκοτεινή από τους υπόλοιπους. Υπήρξαν, λοιπόν, και στην Ελλάδα αυτοί οι «τρελοί» και «γραφικοί», που από την δεκαετία του 80' κιόλας φώναζαν και έγραφαν τα αίσχη που συνέβαιναν στην Ελληνική Κοινωνία. Πριν ακόμα «σκάσει» η κρίση. Πριν ακόμα γεμίσουν οι γειτονιές των Αθηνών με λαθρομετανάστες. Μια εφημερίδα και ένα περιοδικό με το όνομα «Χρυσή Αυγή», βροντοφώναζε την αλήθεια προς όλες τις κατευθύνσεις. Όμως, φευ, απαιτήθηκαν 30 χρόνια για να αρχίσει η αφύπνιση του Ελληνικού Λαού και να στραφεί το βλέμμα του προς την αλήθεια.

Η σύγχρονη καπιταλιστική πρακτική της υπερπληροφορίας, φρόντιζε η αλήθεια, αυτή, να μένει βαθιά κρυμμένη στα πλαίσια της φωτισμένης αυτής τότε μειοψηφίας και συντόμως πλειοψηφίας. Τα λέμε όλα τα παραπάνω για να «ευλογήσουμε τα γένια μας»; Όχι, προφανώς, άλλωστε ο γράφων ήταν αγέννητος ακόμα, όταν αυτή η ομάδα ηρωικών ανθρώπων ξεκίναγε αυτή την επιχείρηση ιδεολογικοπολιτικής αφύπνισης του Λαού. Χάριν ιστορικής πραγματικότητας και όχι αυτοβαυκαλισμού λέγονται τα παραπάνω. Άλλωστε είναι αποδεδειγμένο σε κάθε νέο Συναγωνιστή ότι εμείς δεν λογαριάζουμε τίποτε άλλο πέρα από την ιδιότητα του Συναγωνιστή. Λειτουργώντας με ιεραρχία, βεβαίως, και όχι ως αναρχικός όχλος.

Επιστρέφοντας στον Γερμανό φιλόσοφο, Φρίντριχ Νίτσε, και στην προαναφερθείσα φράση του, μπορούμε να πούμε ανακεφαλαιώνοντας και εστιάζοντας απλοϊκά στο ζητούμενο, ότι ναι μεν ευθύνες έχουν και πρέπει να πληρώσουν

Το βασικό αίτημα του Περικλή Γιαννόπουλου για **επανελληνοποίηση των πάντων**, θεσμών και προσώπων, ηχεί πιο επίκαιρο από ποτέ.

για αυτές όλες οι μυστικές και φανερές - πλην πάντα «περιούσιες» ή φιλικές στον Σιωνισμό - στοές, λέσχες και συντεχνίες που λυμαίνονται αυτόν τον τόπο. Όμως παρόμοια συζήτηση θα μπορούσε ανέτως να έχει γίνει και το 1821 σε κάποιο σπίτι στην Πελοπόννησο, ανάμεσα σε φωτισμένους ανθρώπους της Επαναστάσεως. Μία τέτοια συζήτηση, φυσικά, δεν θα έμενε στις ευθύνες των τούρκων ή των ραγιάδων που

«θα πρέπει να πληρώσουν», αλλά ταχέως θα περιστρεφόταν γύρω από το σχέδιο δράσεως της φωτισμένης αυτής μειοψηφίας, προκειμένου να ανακτηθεί όσο το δυνατόν ταχύτερα η Πατρίδα και να μπορέσει να αναπνεύσει το Γένος.

Ας δούμε, εν τάχει, τι έγραφε, όντας τραγικά επίκαιρος, ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης στην εφημερίδα «Ακρόπολις» το 1896, πριν φτάσουμε στο τελικό μας συμπέρασμα:

Τις ημύνθη περί πάτρης;

Και τι πταίει η γλαυξ, η θρηνούσα επί ερειπίων; Πταίουν οι πλάσαντες τα ερείπια. Και τα ερείπια τα έπλασαν οι ανίκανοι κυβερνήται της Ελλάδος. Αυτοί οι πολιτικοί, αυτοί οι βουλεπταί, εκατάστρεψαν το έθνος, ανάθεμα τους. Κάψιμο θέλουν όλοι τους! Τότε σε εξεθέωναν οι προεστοί κ' οι «γυφτοχαρατζήδες», τώρα σε «αθεώνουν» οι Βουλευταί κι οι Δήμαρχοι. Αυτοί που είχαν το λύειν και το δεσμείν εις τα δύο κόμματα, τους έταζαν «φούρνους με καρβέλια», δώσαντες αυτοίς ουχί πλείονας των είκοσι δραχμών μετρητά, απέναντι, καθώς τους είπαν, και παρακινήσαντες αυτούς να εξοδεύσουν κι απ' τη σακκούλα τους όσα θέλουν άφοβα, διότι θα πληρωθούν μέχρι λεπτού, σύμφωνα με τον λογαριασμόν ον ήθελαν παρουσιάσουν. Το τέρας το καλούμενον επιφανής τρέφει τη φυγοπονίαν, την θεσιθηρίαν, τον τραμπουκισμόν, τον κουτσαβακισμόν, την εις τους νόμους απείθειαν. Πλάττει αυλήν εξ' αχρήστων ανθρώπων, στοιχείων φθοροποιών τα οποία τον περιστοιχίζουσι, παρασίτων τα οποία αποζώσιν εξ΄΄αυτού. Μεταξύ δύο αντιπάλων μετερχομένων την αυτή διαφθορά, θα επιτύχει εκείνος όστις ευπρεπέστερον φορεί το προσωπείον κι επιδεξιώτερον τον κόθορνον. Άμυνα περί πάτρης θα ήτο η ευσυνείδητος λειτουργία των θεσμών, η εθνική αγωγή, η χρηστή διοίκησις, η καταπολέμησις του ξένου υλισμού και πιθηκισμού, του διαφθείροντος το φρόνημα και εκφυλίσαντος σήμερον το έθνος, και η πρόληψις της χρεοκοπίας. Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης, εφημερίδα Ακρόπολις, 1896

Το ζήτημα, λοιπόν, δεν είναι μόνο η αναγνώριση των ευθυνών, οι αποδιοπομπαίοι τράγοι που έλεγε ο Νίτσε. Το κράτος το Ελληνικό, το διεφθαρμένο, που όλοι ζήσαμε τα χρόνια της μεταπολίτευσης, έγινε και αντιστοιχήθηκε στον Λαό που περιέβαλε. Είχε την στήριξη του ή έστω την ανοχή του. Στάσεις εξίσου κατάπτυστες στο σημείο που σήμερα φτάσαμε. Ένα κράτος ανθελληνικό μέχρι τον πυρήνα του, δεν θα μπορούσε ποτέ να αποτελείτε από Έλληνες. Η απλή μαθηματική λογική αυτό υποδεικνύει, οπότε μπορούμε ευκόλως να αντιληφθούμε ότι ο Ελληνισμός έχει υποστεί αφελληνοποίηση. Συνεπώς το βασικό αίτημα του Περικλή Γιαννόπουλου για επανελληνοποίηση των πάντων, θεσμών και προσώπων, ηχεί πιο επίκαιρο από ποτέ. Γιατί όπως έλεγε και ο Δραγούμης: «Πρώτα το κράτος τους και ύστερα τον πολιτισμό τους, αυτά έχουν να δημιουργήσουν ομαδικά οι Έλληνες». Στην προκείμενη περίπτωση, βέβαια, πρώτα πρέπει οι Έλληνες να γίνουν Έλληνες στο πνεύμα και στην συνείδηση, πέρα από το Αίμα και ακολούθως να πράξουν σύμφωνα με τις προσταγές του Ίωνος Δραγούμη. Πρέπει να πλαισιώσουν την ενεργό αντίσταση που επάγεται από το κρυφό σχολειό του Ελληνισμού, την Χρυσή Αυγή, και να μεταλαμπαδεύσουν τις φλόγες της κατά Γιαννόπουλο επαναστάσεως που ευαγγελιζόμαστε.

"Και η διέξοδος αυτή η μία και μοναδική είναι: Βαθύτατη Πνευματική Επανάστασις Συνεπάγουσα και: Βαθύτατην Ηθικήν Επανάστασιν ήτοι: Επανάστασις Ατομική. Επανάστασις Κοινωνική. Επανάστασις Πολιτική. Επανάστασις Ιδεολογική. Επανάστασις Φιλολογική. Επανάστασις Καλλιτεχνική. Ναι. Βαθύτατη Πνευματική Επανάστασις, γεννώσα ΦΩΣ. Καταρρακνώσουσα με φώς τα Σκοτάδια και τα ψεύματα. Πνευματική Επανάστασις, εξεγείρουσα όλας τας Ηθικάς, Πνευματικάς και Υλικάς Δυνάμεις ολοκλήρου της Φυλής, ενούσα αυτάς και οδηγούσα αποφασιστικώς ίνα δημιουργηθή, διαπλασθή και υπάρξη τέλος: 1ον Νέον Εθνικόν Πνεύμα 2ον Νέον Εθνικόν Ιδανικόν 3ον Νέα Εθνική Πίστις".

«Ελληνική Φυλή τί φωνάζεις; Μπήκαν κλέφτες στο μαντρί; Αν τολμάς, έμπα και διώξ-
τους»

Κώστας Αλεξανδράκης

Λόγος Η' – «Προφητικός»,
από τον « Δωδεκάλογο του γύφτου»
του Κωστή Παλαμά

Μεσ' στις παινεμένες χώρες, Χώρα
παινεμένη, θάρθη κι η ώρα,
και θα πέσης, κι από σέν' απάνου η Φήμη
το στερνό το σάλπισμα της θα σαλπίση
σε...βοριά κι ανατολή, νοτιά και δύση .
Πάει το ψήλος σου, το κτίσμα σου συντρίμμι .
Και θα σβήσης καθώς σβήνουνε λιβάδια
από μάισσες φυτρωμένα με γητιές
πιο αλαφρά του περασμού σου τα σημάδια
κι από δροσοσταλαματιές
θα σε κλαίν' τα κλαψοπούλια στ' άκνα βράδια
και στα μνήματα οι κλωνόγυρτες ιτιές .
Και χορό τριγύρω σου θα στήσουν
με βιολιά και με ζουρνάδες
γύφτοι, οβραίοι, αράπηδες, πασάδες,
και τα γόνατα οι τρανοί σου θα λυγίσουν,
και θα γίνουν των ραγιάδων οι ραγιάδες
και τ' αγόρια σου τ' αγνά θα τα μολέψουν
με τ' αγκάλιασμα τους οι σουλτάνοι,
και τα λείψανα σου θα στα κλέψουν οι ζητιάνοι .
Χώρα τρισκατάρατη, απ' τα ύψη
σε ποια βύθη, χώρα αμαρτωλή !
Και κανένας να σου δώση δε θα σκύψη
του θανάτου το στερνό φιλί .
Και το πέσιμό σου θα βροντήξη
κι ένα μοιρολόι σου θα ουρλιάση
και το μοιρολόι σου θα το πνίξη
από πάνω σου αλαλάζοντας μια πλάση .
Ο δικέφαλος αϊτός σου να ! μακριά
μακριά πέταξε με τ' άξια και με τ' άγια
και θα ισκιώσουν τα τετράπλατα φτερά
λαούς άλλους, κορφές άλλες, άλλα πλάγια .
Προς τη Δύση και προς Βοριά
την κορώνα φέρνει, και κρατά
- και τα νύχια του είν' αρπάγια -
και τη δόξα και τη δύναμη κρατά
και το γέλιο, και το ψέμα το Βασίλειο
που γεννήθηκε από σένα μεσ' στον ήλιο,
κοίτα, Θεέ ! θα σέρνεται μπροστά
σα μπαλσαμωμένη κουκουβάγια .
Μ' όλα σου θα ζη τα ταπεινά
με καμιά σου δε θα ζη μεγαλωσύνη,
κ' οι προφήτες που θα προσκυνά,
νάνοι και αρλεκίνοι .
Και σοφοί του κριτάδες
του άδειου λόγου οι τροπαιούχοι,
και διαφεντευτάδες
κυβερνήτες του ευνούχοι .

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ:

Λόγοι ποιητικοί
και παροιμιώδεις

Ο Εθνικός μας ποιητής Κωστής Παλαμάς υπήρξε δυσθεώρητα μεγάλος στοχαστής. Ο Παλαμάς ως ποιητής, ως λόγιος, ως παιδαγωγός, έζησε όλες τις κρίσιμες στιγμές του Έθνους. Και το στήριξε, το βοήθησε, το ενδυνάμωσε.

Το εξύμνησε, το ενθάρρυνε, το παρηγόρησε το κατεύθυνε: Κατεραυνώνοντας με τον αδέκαστο και σοφόκλειο στίχο του τους ευτελείς κι άδικους «τροπαιούχους του άδειου λόγου» και τους «ευνούχους κυβερνήτες», που για το λερό συμφέρον τους ροκάνιζαν και ροκανίζουν τα σωθικά του Ελληνισμού. Με το τεράστιο έργο του ο τιτάνιος στοχαστής κατέδειξε επίσης ότι, οι μεγάλοι πνευματικοί Ηγέτες, οι αληθινοί «Εθνοδάσκαλοι», όπως αυτός, συνοδεύονται και από το χάρισμα της διορατικότητας.

Συνέλαβε την τραγική, την ελεεινή εικόνα της Πατρίδας μας, ωσάν να είχε μεταφερθεί με «χρονομετάθεση» στις ημέρες μας και την απέδωσε με λόγια φρικτά, προειδοποιώντας μας για τα επερχόμενα δεινά. Δεν φρονηματίζει λοιπόν η πρόρρησή του τον Λαό, δεν μας συγκλονίζουν τα λόγια του; Όχι ! Επειδή τα αγνοούμε, επειδή δεν τα μαθαίνουν οι νεώτερες γενιές Ελλήνων. Τα Ελληνόπουλα μέσα από την «αντιαυταρχική» και «πολυπολιτισμική» διεστραμμένη εκπαίδευσή τους, μέσα από την αντεθνική και άθεη παιδεία των ημερών δεν γνωρίζουν τον Εθνικό Λόγο. Έμαθαν για τον…Νέλσωνα Μαντέλα κι αγνοούν τον Εθνάρχη μας Γέρο του Μωριά. Ακούν για τους εξεγερμένους «δημοκράτες» «ήρωες» της Συρίας και στερούνται παντελώς κάθε γνώσης που αφορά στην Εθνεγερσία.

Οι καθεστωτικοί πράκτορες τους προετοιμάζουν για καταναλωτικούς υπηκόους με «προκάτ» ελεγχόμενες εξεγερσιακές εκτονώσεις. Η μολυσμένη ψευδομόρφωση που τους παρέχεται τους μαθαίνει για το χαρισμένο «δικαίωμα» του δούλου κι όχι για το τροπαιοφόρο «καθήκον» του Ελεύθερου Αγωνιστή.

Όπως είπε εύστοχα ο «τελευταίος Βυζαντινός Έλληνας», ο Φώτης Κόντογλου, οι «σημερινές ανθρωποκάμπιες μαράζωσαν το πνευματικό ολόδροσο δέντρο της φυλής μας», καθώς πριν σαράντα χρόνια τρύπωσαν επιτήδεια και μεθοδικά σε καίριες θέσεις κι ελέγχουν την Εκπαίδευση και την Παιδεία του Λαού μας, παράγοντας αμόρφωτους χαχόλους υποταχτικούς των καθεστωτικών εξουσιαστών και των Διεθνών Επικυρίαρχων. Ο Άγιος και Προφήτης του Έθνους, Κοσμάς ο Αιτωλός, ο «Πατροκοσμάς», προειδοποίησε: «Το κακό θα μας έρθει από τους διαβασμένους. Θα βγουν πράγματα από το Σχολείο που ο νους σας δεν φαντάζεται». Πράγματι: Εθνοπροδοτικά και υλόφρονα σκουπίδια που παριστάνουν τους «δασκάλους» σ' όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης, μολύνουν την ψυχή και τον νου της νεολαίας μας από την πρώτη παιδική ηλικία μέχρι την τελοεφηβεία με άθλια παράγωγα ενός αντεθνικού συώδους βόρβορου. Αδειάζουν αρρωστημένα τα πνευματικά απόνερα με τα οποία σπούδασαν κι οι ίδιοι ως βάπτισμα «μόρφωσης» στην νέα γενιά. Ανυπόληπτοι και ουτιδανοί, όπως λέει ο Λαός «πουτάνες με τα κλάματα και κλέφτες με τους όρκους», μετακενώνουν στα παιδιά τα κατακάθια και τα εμέσματα που τους χορήγησαν οι δόλιοι αρνησιπάτριδες καθοδηγητές τους. Εξαπολύουν συστηματικά τις πολυποίκιλες δηλητηριώδες αναθυμιάσεις του διεθνισμού και του οικουμενισμού τις οποίες συναρμόζει ισχυρότερα ο καταλύτης της ανούσιας σάχλας που εξαπολύουν κρουνηδόν οι πορνοδίαυλοι των εξωνημένων και άθλιων ΜΜΕ.

Οι ζοφώδεις ημέρες που διάγουμε στον «πάτο» της εθνοκτόνου «Μεταπολιτευτικής Πηγάδας», όπου μας οδήγησαν άθλιοι προδότες κι ασήμαντα ιστορικά σκύβαλα επιδιώκοντας τον ύπουλο εξανδραποδισμό του οχλοποιημένου «λαού» (που τον παραμύθιασαν πως είναι τάχα «κυρίαρχος» κι από Λάος κατάντησε καταναλωτικός όχλος) ή θα είναι το θλιβερό προοίμιο του ελεεινού τέλους του Γένους μας στον βούρκο της παγκοσμιοποίησης, ή το ξεκίνημα μιας Αναγέννησης μιας Ανασυγκρότησής του, σ ένα καθάριο και λαμπρό μέλλον όπου αποσκοπούμε Εμείς οι Χρυσαυγίτες.

Αλλά η Αναγέννηση του Έθνους, η Ανασυγκρότηση του Λαού μας, το στερέωμα μιας Ελληνικής Πολιτείας προϋποθέτουν Καθολική Συνέγερση και Γενικευμένη Εθνική Επανάσταση, όπως προκήρυξε ο Πρόδρομος του Εθνικισμού μας Περικλής Γιαννόπουλος. Αυτή η Επανάσταση οφείλει πρώτα απ΄ όλα να είναι Πνευματική ! Είναι όμως κάτι τέτοιο εφικτό στις ημέρες μας, καταμεσής στην «πνευματική έρημο» όπου μας έριξε ο Εχθρός, ναρκωμένους από την αποβλακωτική καλοπέραση και τον ατομισμό μας ; Μπορούμε να εγερθούμε, να σταθούμε ορθοί, να επαναστατήσουμε ;

Μόνον αν κρατηθούμε και στηριχθούμε στο στέρεο πνευματικό άξονα που έστησε η σοφία των Προγόνων και διατήρησε άθικτο στις χιλιετίες της Εθνικής Ιστορίας η Λαϊκή Ψυχή, («Τα χρόνια ξέρουν πιο πολλά κι απ' τα βιβλία όλα») μπορούμε να ξεσκίσουμε τα πνευματικά σάβανα που μας περιτύλιξαν μέσα στον μεταπολιτευτικό λήθαργο. Μόνο με την προμηθεϊκή δάδα της προγονικής γνώσης μπορούμε να διαλύσουμε το σκότος της αμάθειας και του ψεύδους.

Τιμώντας ευλαβικά «Αίμα και Γη» : Αξιοποιώντας δηλαδή τα διαχρονικά διδάγματα των προγονικών γενεών, σπουδάζοντας ακούραστα τις γενέθλιες καταβολές μας, τις διαδρομές του ελληνικού αίματος στην ιστορία και το πνευματικό του αποτύπωμα στον χρόνο.

Τότε θα ψηλαφήσουμε, θα συναισθανθούμε και θα κατανοήσουμε το «Αληθώς Εθνικό», την ορθή τροχιά προσανατολισμού του Έθνους. Βιώνοντας τον Μύθο - Δραστική Ιδέα του προγονικού Αίματος, όπως μεταφέρεται με την διαπρύσια μαγικοθρησκευτική του φόρτιση στο ποίημα του Μάρκου Αυγέρη «Η βάβω η Τασιά»:

Σαν ήρθαν άμετροι οι οχτροί
το πήραν τ' όμορφο καστρί.
Έσυραν σκλάβους νιούς και νιές,
πήραν κι ασήμια θημωνιές.

Κι ο οχτρός το Γιάννο αποθυμά,
μα εκειός στο σπίτι πολεμά,
γύρω τριγύρω έχουν ερτεί
μ' αυτός αλάργα τους κρατεί.

Κοντά του η βάβω η Τασιά,
βάνει καινούργια φορεσιά
κι η νιά γυναίκα του η Μαρώ
κάνει στο `κόνισμα σταυρό
και τ' άστρι η κόρη του η Αυγή
σκυμμένη κάνει προσευκή.

Σα φόρεσε τη φορεσιά,
του είπε η βάβω η Τασιά:

Άκου παιδί μου εσύ Γιαννιά,
μη μας ντροπιάσεις τη γενιά.
Έχεις γυναίκα που είναι νιά
κι έχεις κοπέλα παρανιά,
δώσε σε μας μια μαχαιριά
κι ύστερα βάλε μας φωτιά
και μες στην πρώτη την αυγή
πετάξου εσύ μες στη σφαγή.

Μάνα μου, δόσμου την ευχή.
Μ' όλη μου, γιε μου τη ψυχή,
αρκούδι να `βγεις το ταχύ!

Κατάστηθα τη μαχαιριά,
εδέχτηκι ύστερ' η γριγιά.
Κι η νιά γυναίκα του η Μαρώ,
τον άσπρον έδωκε λαιμό
κάτ' απ' τα ολόξανθα μαλλιά,
κοντά στις δυο σειρές φλουριά.

Και μες στα χέρια η Αυγή κρατεί
την ολοδάκρυτη μορφή
και στη θερμή τη προσευκή
έφυγ' η άσπρη της ψυχή.

Κι εκεί που σφάχτηκι η Τασιά
γίνηκε ύστερα εκκλησιά.
Κι εκεί που σφάχτηκι η Μαρώ
σταίνουν οι νιοί κι οι νιές χορό.
Κι εκεί που πλάγιασ' η Αυγή,
πλήθος τα κρίνα έχουν βγει!

Να πορευτούμε βιώνοντας συνάμα με ευλάβεια ιεροπρακτική **τον Μύθο της Πατρώας Γης, της Γής των Προγόνων, της Πατρίδας**.

Να πορευτούμε βιώνοντας συνάμα με ευλάβεια ιεροπρακτική τον Μύθο της Πατρώας Γης, της Γής των Προγόνων, της Πατρίδας. Να συνειδητοποιήσουμε και να συναισθανθούμε το «Τέμενος Ελλήνων» που το κέρδισαν με το σπαθί τους στον αγώνα της ζωής. Να σταθούμε στο πάτριον χώμα ως «γίγαντες δυσπολέμητοι», ως σύγχρονοι Ανταίοι, ακαταμάχητοι καθώς στέρεα πατάμε στην γενέθλια Γη. Στην Πατρίδα, στο έσχατο καταφύγιο των Λαών. Να βιώσουμε δραστικά κι ενεργά τον Μύθο της Γής μας, «να ομοιωθούμε της Πατρίδας» όπως τραγούδησε ο Ελύτης στης «Αγάπης τα αίματα».

Μόνον αν επιστρέψουμε μ' όλο το Είναι μας στην λατρεμένη Πάτρια Γη κι αν αφεθούμε στο δέος του Αίματος του Γένους που ορμά κατά πάνω μας και μας πλημμυρίζει, αν θραφούμε αχόρταγα από την αγγελική μητρώα γλώσσα μας, αν στραφούμε συστηματικά και μεθοδικά στους Μεγάλους Δασκάλους (λόγιους και καλλιτέχνες) του Γένους, μελετώντας την πορεία των Ομαίμων μας Ελλήνων στον χώρο και τον χρόνο, θα βρούμε ίαση κι ανάνηψη: θα θεραπευτούν οριστικά οι αιμάσσουσες πληγές του νου μας και τα διαπυημένα άτονα έλκη της ψυχής μας, θα σβήσει ο τεχνητός πνευματικός λιμός που μας επέβαλαν τα Διεθνή Παράσιτα.

Ο Μανιάτης ειρηνιστής ποιητής Νικηφόρος Βρεττάκος στο ποίημά του «Ένας στρατιώτης μουρμουρίζει στο αλβανικό μέτωπο» γράφει προβάλλοντας τον δρόμο του «Αίματος και της Γης», όχι μέσα από τον νου του, (πλεγμένον μ' άλλες ιδέες, διεθνιστικές), μα μέσα από την καρδιά του ποιητή - αντηχείο της Λαϊκής Ψυχής:

«....γλυκό χώμα που νιώθεις σαν άνθρωπος, αν δεν ήταν πίσω μας λίκνα και τάφοι που μουρμουρίζουν αν δεν ήταν άνθρωποι κι αν δεν ήταν βουνά με περήφανα μέτωπα, κομμένα θαρρείς απ' το χέρι του Θεού να ταιριάζουν στον τόπο, στο φως και το πνεύμα του»

Τα «λίκνα κι οι τάφοι» του Γένους μας δεν συγκινούν βεβαίως τα προδοτικά ερπετά του Καθεστώτος. Οι χορτάτες και βολεμένες σοσιαλφιλελεύθερες πολιτικές οδαλίσκες του συστήματος συνεχίζουν ανέμελα την εθνοαποδόμηση και το ολέθρια έργα τους, συνεπικουρούμενες

Δεν πουλάμε την Πατρίδα και την Τιμή μας
στα διεθνή παζάρια της πλουτοκρατίας !

από τους ψευδοεπαναστατικούς «Συριζαίους» τζιτζιφιόγκους, τις «κλαίουσες ιτιές» της μεταπολιτευτικής μικροπολιτικής αριστεράντζας.

Με ατέρμονες μπουρδολογίες, τεράστιες υποσχέσεις και ασταμάτητα ψεύδη, παρατείνουν την λαθροβίωσή τους, «μπαζώνοντας» ξετσίπωτα την υπολειπόμενη ευθυκρισία των εξαθλιούμενων λαϊκών στρωμάτων. Διεξάγουν αδιάκοπα αντι-Χρυσαυγίτικη προπαγάνδα, για τον «φασιστικό» κίνδυνο του Εθνικισμού, που δήθεν απειλεί την «δημοκρατία» (δηλαδή την εξουσία και τις απολαβές τους, την κλεπτοκρατία), ισχυριζόμενοι ότι αυτή η ψευτο«δημοκρατία» των εργολάβων και των ξένων αφεντικών που υπηρετούν, «δεν έχει αδιέξοδα». Οι θρασύτατες και προκλητικές τερατολογίες τους μας λερώνουν, ο επίμονος εναγκαλισμός τους στην εξουσία, οι ματζίρικες και τσαρλατανικές θεραπείες τους θα μας εξοντώσουν, θα σκοτώσουν το μέλλον και θα σβήσουν την παρουσία του Έθνους από την Ιστορία μετά τέσσερεις χιλιετίες.

Ο Οδυσσέας Ελύτης στο «Τέταρτο Ανάγνωσμα» από το «Άξιον Εστί» σημαίνει εμφατικά την απειλή που μας πριβροχίζει για να αφανίσει το Έθνος μας και να εξοντώσει τον Λαό μας, αλλά συνάμα δείχνει τον ξεκάθαρο επιβεβλημένο δρόμο της πνευματικής αντίστασης: την επιστροφή στην σοφία των Εθνοδασκάλων. Αυτοί μπορούν να υποστηρίξουν μέσα από τους αιώνες τον ηράκλειο Αγώνα που οφείλουμε να διεξάγουμε για την ίδια μας την σωτηρία. Ο λόγος των εθνικών δημιουργών είναι συνεγερτικός και κατευθυντήριος, είναι όπλο του πνεύματος:

Σελδζούκοι ροπαλοφόροι καραδοκούν.
Χαγάνοι ορνεοκέφαλοι βυσσοδομούν.
Σκυλοκοίτες και νεκρόσιτοι κι ερεβομανείς
κοπροκρατούν το μέλλον.
Όπου και να σας βρίσκει το κακό, αδελφοί
όπου και να θολώνει ο νους σας
μνημονεύετε Διονύσιο Σολωμό
και μνημονεύετε Αλέξανδρο Παπαδιαμάντη.

Το μέλλον του Έθνους μας, όσο το κρατούν στα λερωμένα κι αρπακτικά χέρια τους οι αγοραίοι κοπρίτες του πολιτικαντισμού, οι μασκαράδες της μικροπολιτικής, οι υπονομευτές της Πολιτικής, θα παραμένει επιεικώς τραγικό κι ελεεινό. Η ιστορική συνέχεια κι' η εθνική επιβίωση επαπειλούνται από τους ερεβομανείς εκπροσώπους των ανθελληνικών σκοτεινών δυνάμεων και τους ύπουλους υποτακτικούς τους. Μισέλληνες βυσσοδομούν για την υποδούλωση του Γένους και την άλωση της Πατρίδας. Διεθνιστές μηχανορράφοι και ραδιούργοι κοσμοπολίτες απεργάζονται τον κατακερματισμό και την εκμηδένιση του Ελληνισμού.

Πρέπει αποφασιστικά κι αδίστακτα ν' αντισταθούμε κατά των ξενόδουλων προσκυνημένων δουλοπριγκήπων, ενάντια στους ανοικτίρμονες δοσάδες των Εμπόρων των Εθνών, ενάντια στους προβατόμορφους λύκους, τους επιτήδειους ψεύτες εξάγγελους της σκλαβιάς μας, με λόγια κάλπικα και ζαχαρωμένα δηλητήρια. Ν' αποκηρύξουμε τα προσκυνοχάρτια τους όπως κι αν τα ονομάζουν, «κοινοτικές υποχρεώσεις» «μνημόνια» ή «μηχανισμούς στήριξης».

Να καταδικάσουμε στον λόγο και στην πράξη την πνευματική τους σήψη και την ηθική τους έρημο. Να στείλουμε στον απόπατο της ιστορίας την αντεθνική ύβρη τους, ταϊσμένη με την βλακώδη ηδονοθηρία των χρόνων της Μεταπολίτευσης.

Να ξευτελίσουμε τα προσωπολατρικά εμέσματα και τις υμνολογίες στους ρεμουλοεθνάρχες και στους λαομπροστάρηδες, στους φερ' ειπείν καραμανλήδες και παπαντρέηδες, αναδεικνύοντας την ιστορική αλήθεια και το πραγματικό πρόσωπο της αστικής σοσιαλφιλελεύθερης εξουσίας, το ίδιο εθνοπροδοτικό όπως και των μπολσεβίκων «αντιπάλων» της.

Γράφει ο Μέγας Σταγειρίτης, Αριστοτέλης του Νικομάχου στα «Ηθικά μεγάλα» του: «Αφού σκοπεύουμε να μιλήσουμε για ηθική, πρέπει πρώτα να εξετάσουμε ποιανού κλάδου αποτελεί το ήθος. Μπορούμε ν' απαντήσουμε με συντομία πως αποτελεί μέρος της πολιτικής και κανενός άλλου. Διότι δεν είναι δυνατόν να κάνει κανείς πολιτική δίχως να έχει οντότητα, θέλω να πω να είναι σπουδαίος. Το να είναι κανείς σπουδαίος σημαίνει να έχει αρετές. Αν κάποιος λοιπόν πρόκειται να ενεργήσει σωστά στην πολιτική, πρέπει να είναι σπουδαίος στο ήθος.»

Όχι σπουδαίον ήθος δεν ορίζει τα καθεστωτικά πολιτικά φάσματα, αλλ' ούτε καν ίχνος ήθους. Όμως οι αήθεις γυμνοσάλιαγκες των Σιωνιστών παριστάνουν και τους φορείς «πολιτικής ηθικής», «ευπρέπειας» και «δημοκρατικού ήθους». Η κατρακύλα του Ελληνισμού είναι τέτοια ώστε δεν σταματούν οι δίαυλοι της τηλοψίας και του ραδιοφώνου να μεταδίδουν διαρκώς τους σιχαμερούς «τριγμούς» τις τσιρίδες, από τους υστερικότροπους αρλεκίνους του Καθεστώτος, κυρίως «γαλάζιους» γραφικούς πατριδέμπορους ή «γεροντοπετεινούς» κι ενίοτε «πράσινους» παχύζηλους μητραλίες, που ως ομηρικές «τρίζουσες νυκτερίδες» ταλανίζουν τους νόες μας με την ηλίθια εμετική προπαγάνδα τους: Για την σωτήρια τάχατες υποταγή μας, γιά τα θεόσταλτα μνημόνια και την «ευλογημένη» ξενική εξάρτηση και αναγκαστική, λογικά επιβεβλημένη υποτέλεια.

Όμως τα ποικιλόχρωμα αυτά βδελύγματα, οι φιλάργυρες κοινωνικές ουτιδανότητες, τα μορμολύκεια της παγκοσμιοποίησης αγνοούν ή συγκαλύπτουν την σκληρή αποτύπωση της φυσικής κι ιστορικής πραγματικότητας: Δεν υπάρχει για τα Έθνη δανεικό μεγαλείο, δεν αγοράζεται με δανεικά η Ελευθερία, ούτε υπάρχουν τοκοχρεολύσια Εθνικής Ανεξαρτησίας ή επιτόκια Κοινωνικής Δικαιοσύνης!

Η λαϊκή παροιμία αποθανατίζει κι επικαιροποιεί την διαχρονική σοφία του Γένους, καλά φυλαγμένη στην Λαϊκή Ψυχή: «Βρώμα κι ο Οβριός κι η τύχη του, βρωμούν και τα καλά του!»

ΛΟΙΠΟΝ ΟΧΙ !:

**ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΥΜΕ
ΚΑΙ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΥΜΕ ΑΜΕΤΑΚΛΗΤΑ
ΤΟΥΣ ΔΙΑΣΤΡΟΦΕΙΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ,
ΤΟΥΣ ΠΑΡΑΧΑΡΑΚΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ,
ΤΟΥΣ ΑΓΟΡΑΙΟΥΣ ΨΕΥΔΟΠΡΟΦΗΤΕΣ
ΚΙ ΑΠΑΤΗΛΟΥΣ ΖΗΛΟΣΟΦΙΣΤΕΣ
ΤΩΝ ΑΝΤΕΘΝΙΚΩΝ ΙΔΕΩΝ !
ΔΕΝ ΠΟΥΛΑΜΕ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΙΜΗ ΜΑΣ ΣΤΑ ΔΙΕΘΝΗ ΠΑΖΑΡΙΑ
ΤΗΣ ΠΛΟΥΤΟΚΡΑΤΙΑΣ !
ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΘΗΣΑΥΡΙΖΟΥΝ
ΜΕ ΤΗΝ ΕΞΑΘΛΙΩΣΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ!
ΔΕΝ ΣΥΓΧΩΡΟΥΜΕ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΣΩΠΑΙΝΟΥΝ
ΚΑΙ ΒΟΛΕΥΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΜΑΤΑΙΗ ΕΛΠΙΔΑ
ΤΗΣ ΑΤΟΜΙΚΗΣ ΤΟΥΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ!**

Θεόφραστος Παραδέλης

Η αληθινή Ευρώπη

Αν αποδεχθούμε ότι εκτός από τέχνη, η κινηματογραφία αποτελεί επιπλέον κι ένα είδος «κοινωνικού βαρόμετρου», το οποίο αποτυπώνει πραγματικά κοινωνικά δρώμενα, φαινόμενα κι επιφαινόμενα, τότε είναι πράγματι εξαιρετικά παράδοξο το γεγονός πως ο Ευρωπαϊκός κινηματογράφος στην ξακουστή «χαρωπή» δεκαετία του 1920 (την οποία ο διεθνής ιουδαϊσμός αποκαλεί αυτάρεσκα «τα χρυσά είκοσι») παρήγαγε μιαν ιδιάζουσα σειρά ζοφερών και καταθλιπτικών ταινιών τρόμου και φρίκης :

«Νοσφεράτου, μια συμφωνία της φρίκης», με τον ομώνυμο εξπρεσιονιστικό βρυκόλακα (1921 / σκηνοθεσία Φρήντριχ Μουρνάου, παραγωγή Άλμπιν Γκράου και διανομή Πράνα Φιλμ) - « Το εργαστήριο του δόκτορος Καλιγκάρι » (1920 / σκηνοθεσία Ρόμπερτ Βίνε, παραγωγή Έριχ Πόμμερ και διανομή Ντέκλα Μπιοσκόπ) με τον δαιμονικό κι απάνθρωπο Γερμανό ψυχίατρο που κατευθύνει έναν κτηνώδη φονιά - «Ανισόρροποι (Φρικιά): η παρέλαση των τεράτων» (1932 / σκηνοθεσία και παραγωγή Τοντ Μπράουνινγκ, διανομή από την σιωνιστική Μέτρο-Γκόλντγουϊν Μάγερ) η συρραφή εικόνων από δύσμορφους εκ γενετής ασθενείς, ζωντανά εκθέματα «μουσείων» και «ατραξιόν» τσίρκων που χρίσθηκαν «πρωταγωνιστές» – Ο «κύκλος» του δόκτορα Μαμπούζε: «Δόκτωρ Μαμπούζε, ο παίκτης» (1922), «Η διαθήκη του δόκτορος Μαμπούζε» (1933) , σκηνοθεσία του σπουδαίου Φριτς Λανγκ, παραγωγή Έριχ Πόμμερ και Σέϋμουρ Νέμπεντσαλ) – Οι ταινίες του Φρανκενστάϊν (1931 η ομώνυμη ταινία, 1935 η ταινία «Η νύφη του Φρανκενστάϊν», 1939 η ταινία «Ο γιός του Φρανκενστάϊν» που έκαναν διάσημο ως τέρας τον Μπόρις Καρλόφ) – Το ευμέγεθες φάσμα φυσικών ή αφύσικων τεράτων (διεστραμμένοι εγκληματίες, βρικόλακες και …φαντάσματα) από τον «Καμπούρη της παναγίας των Παρισίων» και το «Φάντασμα της όπερας» του Λον Τσάνεϋ έως τον «Δράκουλα» Μπέλα Λουγκόζι και τον δύσμορφο, φρικιαστικό …αρχετυπικό Ιουδαίο Πέτερ Λόρε ως σαδιστή δολοφόνο παιδιών στο περιβόητο «Μ. Μια πόλη αναζητεί έναν δολοφόνο – ο βρυκόλακας του Ντύσσελντορφ» του Λανγκ.

Όλες αυτές οι ταινίες ανέδειξαν το εσώτερο ψυχολογικό δρώμενο, την πραγματική βαθύτερη ψυχολογική κατάσταση, τις βαθύτερες ψυχικές ζυμώσεις και διεργασίες των Ευρω-

παϊκών κοινωνιών, πέρα από την ασυνείδητη χαρά, την φρενήρη διασκέδαση, την καθολική έκλυση των ηθών και το αχαλίνωτο καταναλωτικό παραλήρημα που είχαν ξεσπάσει ανεξέλεγκτα για πρώτη φορά μετά τον Α' Μεγάλο Πόλεμο (και συνάμα μετά την πρώτη πλανητική νίκη του Διεθνούς Σιωνισμού).

Πρώτος ο πασίγνωστος (παθιασμένος «αντιναζί» και σύζυγος Ιουδαίας) πολυμαθής Γερμανός ψυχίατρος και φιλόσοφος Καρλ Γιάσπερς - που η σκέψη του επέδρασε έντονα στην σύγχρονη θεολογία, ψυχιατρική και φιλοσοφία- με το βιβλίο του «Η προέλευση κι ο σκοπός της ιστορίας» (1949), έθεσε το δάκτυλο στον «τύπο των ήλων», καταδεικνύοντας ότι το φρικώδες δράμα του Α' Μεγάλου Πολέμου δεν είχε ξεπεραστεί πραγματικά μετά την λήξη του, όταν έγραφε με τρομακτική περιγραφικότητα: «Μεταπολεμικά ένα λυκόφως έπεσε πάνω σ' όλους τους πολιτισμούς. Παρουσιάστηκε μια νέα επιδίωξη της ανθρωπότητας, καθώς όλοι οι άνθρωποι επέστρεφαν στα σταυροδρόμια όλων των πόλεων, για να συγχωνευτούν, να εξαφανιστούν ή να ξαναγεννηθούν. Δεν ήταν ακόμη ξεκάθαρη επιδίωξη, αλλά είχε γίνει παντού αποδεκτή ως πιθανότητα. Προσμένοντας, ζούσαμε όλοι σ' έναν τρομακτικό φόβο ή μια παραιτημένη μοιρολατρία»

Τα εκατομμύρια των ξεκοιλιασμένων και κατακερματισμένων νεκρών στο Βερντέν και στον Μάρνη, οι άνδρες που θάφτηκαν ζωντανοί στα άθλια χαρακώματά τους, εκείνοι που θερίστηκαν σαν ώριμα στάχυα στις ηλίθιες μάταιες επιθέσεις τους με την ξιφολόγχη εναντίον οχυρωμένων φωλεών πολυβόλων, σχημάτισαν το υπέρμετρα τρομερό όραμα εκείνης της δύστυχης γενιάς και των επιγόνων της. Τα ασυνήθιστα και παραμορφωμένα ανθρώπινα κινηματογραφικά τέρατα, όντα φρικτά, δαιμονικά κι αφύσικα, που αναπαρήχθηκαν αποτυπωμένα στο κινηματογραφικό φιλμ, δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μιαν αφαιρετική εξαΰλωση της υποβόσκουσας αιματηρής φρίκης και της αρρωστημένης πνευματικής λειτουργίας της εποχής, μια προβολή της τραγικής εμπειρίας από την επαφή με την απόλυτη φρίκη των μαζικών σφαγείων.

Τα πράγματα εξελίχθηκαν πολύ πιο ραγδαία στην ανατολική Ευρώπη: Οι μπολσεβίκοι εξαπέλυσαν ένα επιπλέον επαναστατικό ανθρωποκτόνο πανδαιμόνιο, πλημμυρίζοντας στο αίμα την Ρωσσία και την Ουγγαρία όταν κυριάρχησαν (στην δεύτερη φευγαλέα), ενώ τα «σοβιέτ» των απομάχων στρατιωτών και ναυτών εγκατέστησαν μια προσωρινή κομμουνιστική κυβέρνηση στην Βαυαρία, πριν εξοντωθούν ανηλεώς από τους απόμαχους βετεράνους των «Ελευθέρων Σωμάτων». Η μεταπολεμική οικονομική κρίση κλιμακώθηκε με κορύφωση το «μεγάλο Κραχ»: τεράστιες ουρές εξαθλιωμένων ανέργων παρατάσσονταν καθημερινά για να επιβιώσουν θρεφόμενοι με λειψά ανθρωπιστικά συσσίτια ή έσκαβαν στα σκουπίδια για φαγώσιμα υπολείμματα.

Τρομακτικά σκέλεθρα με φρικτά πρόσωπα, πιο φοβεροί από τα φαντάσματα των ταινιών τρόμου, ξεφύτρωσαν ολόγυρα στις πόλεις της Ευρώπης. Σ' όλα τα ευρωπαϊκά έθνη προκλήθηκαν συνακόλουθοι γιγάντιοι πολιτικοί σπασμοί, ακόμη και σ' εκείνα που είχαν παραμείνει αμέτοχα στην ανθρωποβόρα σύγκρουση. Οι όλο και περισσότεροι πειναλέοι άνεργοι, πολλοί απ' αυτούς ρημαγμένοι ανάπηροι πολέμου, βυθίζονταν στην ανέχεια, στην απόγνωση και στον εκφυλισμό βλέποντας γύρω τους ασθενικά παιδιά να πεθαίνουν από φυματίωση, γυναίκες κι έφηβους να παραδίνονται στην σεξουαλική διαχείριση της όποιας διαστροφής των πλουσίων. Θρονιασμένα πάνω στο υπόβαθρο αυτής της δύσοσμης παραλυτικής κοινωνιοπάθειας, κάποια πλουτοκρατικά παράσιτα ζούσαν ανέμελα μέσα στην χλιδή, αναζητώντας ποικίλες διεξόδους στην χορτάτη ανία τους.

Και τότε συνέβη το απρόσμενο θαύμα: σιγά – σιγά τα φαντάσματα σκόρπισαν, εξαφανίστηκαν. Η ίδια εκείνη γενιά που στάθηκε ολομόναχη απέναντι στο μεγάλο τίποτα, η γενιά των χαρακωμάτων, αποφάσισε ν' αντιδράσει με τον άμεσο τρόπο που είχε διδαχτεί στο πεδίο μάχης: με την δράση.

Ερμηνεύοντας το φαινόμενο του φασισμού ο φανατικός αντιφασίστας Αντρέ Μαλρώ είχε δίκιο όταν διαπίστωνε: «...ένας απαισιόδοξος άνθρωπος της δράσης είναι ή θα γίνει φασίστας». Κι οι άνθρωποι εκείνης της δοκιμασμένης γενιάς, που δεν είχαν κανένα λόγο να αισιοδοξούν για τα άθλια αύριο που τους περίμεναν, ξεπέρασαν την διάψευση των ελπίδων, την πικρή απογοήτευσή τους και τις συμφορές που τους επιβλήθηκαν, απαντώντας με οργανωμένη και ασταμάτητη πολιτική δράση. Είχε γεννηθεί ο φασισμός. Οργισμένος, βίαιος και ρωμαλέος!

Οι εξπρεσιονιστικοί και νατουραλιστικοί βρικόλακες, οι σαδιστές δολοφόνοι και οι διεστραμμένοι επιστήμονες, τα μισάνθρωπα και κτηνώδη φαντάσματα έσβησαν. Όπως συνέβη και στην πραγματική κοινωνία με τα αμφίφυλα αηδιαστικά θεάματα και θύματα των έκφυλων καμπαρέ, τους παραλυμένους θαμώνες τους, τις συφιλιδικές πόρνες και τους στοχαστικούς εστέτ κίναιδους. Ο αναδυόμενος κινηματογράφος κατέγραφε κι απέδιδε τις πανίσχυρες ορμητικές δυνάμεις της φύσης, την λατρεία του έρωτα και της δράσης, την ζωή και την χαρά της υγείας, την εθελοντική στράτευση, την τιμή και την

Της **Ευρώπης των Λαών της Λευκής Φυλής**, των Σημαιών και των Σημαιοφόρων, **της Πίστης**, του Αγώνα και **της Ελευθερίας!**

πίστη στις πατρίδες και στις σημαίες, το πνεύμα της αυτοθυσίας και τον ηρωισμό….

Μετά το 1945, με την ήττα των Δυνάμεων της Παράδοσης, τα κινηματογραφικά τέρατα επανήλθαν «δριμύτερα» και για αρκετά χρόνια υπήρξαν βελτιωμένες ή μεταλλαγμένες «επανεκδόσεις» των προγόνων τους της μεσοπολεμικής περιόδου. Είχαν σα νέο βελτιωμένο επένδυμά τους τις εκάστοτε νεότερες τεχνολογικές κι επιστημονικές ανακαλύψεις και παρουσιαζόντουσαν στις ταινίες φτιασιδωμένα με νέα τεχνάσματα εντυπωσιασμού. Γνώρισαν μια δεύτερη περίοδο κυρίαρχης παρουσίας στην 7η τέχνη και πέρασαν κλιμακωτά σε δεύτερη μοίρα, αφότου στην δεκαετία του 70 εμφανίστηκαν σε αμέτρητες παραλλαγές οι Εμμανουέλες, οι εξωγήινοι, οι ανατολικές πολεμικές τέχνες και τα εύπεπτα … τραβολτικά μιούζικαλ.

Στην συστηματική προσπάθειά μας να ιχνηλατήσουμε την ανάδυση των ιδεών που πυροδότησαν ρηξικέλευθα την παγκόσμια ιστορία από το τέλος του Α' Μεγάλου Πολέμου μέχρι την ρίψη της ατομικής βόμβας στην Χιροσίμα, οφείλουμε να καταγράψουμε με μεθοδικό και πολυσυλλεκτικό τρόπο την λησμονημένη λάμψη τους, την λάμψη ενός νέου πολιτισμού που χάθηκε στα σπάργανά του, ανάμεσα στα ερείπια της «Άλλης», της Αληθινής Ευρώπης και στα μνήματα των τυχερών ή στα κελιά των άτυχων κηρύκων του.

Αυτός ο πολιτισμός υπήρξε σφριγηλός, γεμάτος ζωντάνια κι ενεργητικότητα. Φορείς του ήσαν εκατομμύρια γενναίων που καταδικάστηκαν στην ατίμωση ή την λησμονιά και πομποί του σπουδαίοι πνευματικοί γίγαντες. Γι αυτό και στις ημέρες μας, 68 χρόνια μετά την ισοπέδωση του Βερολίνου από τις σοβιετικές ορδές με την χαρωπή συνενοχή των αστών της Δύσης, σ' ολόκληρη την Ήπειρό μας

υπάρχουν νέοι Ευρωπαίοι που τον θαυμάζουν, τον πιστεύουν και τον υπερασπίζονται, μαχόμενοι από τις Πατρίδες τους για την Ευρώπη των Πατρίδων, ενάντια στον παγκοσμιοποιημένο χυλό της οικουμενικής πλουτοκρατίας και στους προαγωγούς του. Γι αυτό υπάρχουν οι αμετανόητοι απολογητές και λάτρεις των μεγάλων στοχαστών και καλλιτεχνών που εξέφρασαν στην αναζήτηση και στο έργο τους το Πνεύμα της «Άλλης», της Αληθινής Ευρώπης. Της Ευρώπης των Λαών της Λευκής Φυλής, των Σημαιών και των Σημαιοφόρων, της Πίστης, του Αγώνα και της Ελευθερίας!

Αυτό το Πνεύμα της Αληθινής Ευρώπης, της δικής μας Ευρώπης των Εθνικισμών, σχηματοποιήθηκε μέσα από μια πολύχρονη διαδικασία επίμοχθης ωρίμανσης και σφραγίστηκε από μιαν υπέρβαση των περιορισμών του ασφυκτικού ορθολογισμού του μασονικού διαφωτισμού.

Στα τέλη του 18ου αιώνα η τάξη των ευγενών επρόκειτο να καταρρεύσει σε συντρίμμια. Πορευόταν ακολουθώντας μια τροχιά ενός προεξαγγελμένου θανάτου. Ο Μεσαίωνας και η πρώτη φάση της Αναγέννησης είχαν χαραχθεί ανεξίτηλα από την κυριαρχία και την υπεροχή των πολεμικών αριστοκρατιών. Η θεία δύναμη, αντιπροσωπευόμενη από τον κλήρο, ήταν στενότατα συνδεδεμένη με την επίγεια δύναμη, αντιπροσωπευόμενη από την αριστοκρατία. Η Αναγέννηση και ο επακόλουθός της ανθρωπισμός εξήγγειλαν την οριστική ρήξη μεταξύ των δύο αυτών θεμελιωδών κοινωνικών δυνάμεων και άνοιξαν τον δρόμο για την γαλλική επανάσταση, οπότε η εξουσία καταλήφθηκε από την «Τρίτη Τάξη» δηλαδή από τους αστούς. Η ιστορική πτώση των βαθύτατα εκφυλισμένων και διεφθαρμένων αριστοκρατιών ξεκίνησε με την εκθρόνιση του Λουδοβίκου του 16ου και την δαιμονική περίοδο της γαλλικής επανάστασης.

Αυτό το κοσμοϊστορικό συμβάν δεν είχε μόνον έναν ιδιαίτερο πολιτικό ή κοινωνικό χαρακτήρα, ούτε βέβαια υπήρξε ένας απότομος κι αιφνίδιος ιστορικός αυτοματισμός, αλλά ακολούθησε ως έμπρακτη εξωτερίκευση μετά μια μακρά περίοδο ιδεολογικής ωρίμανσης. Η γαλλική επανάσταση κυοφορήθηκε στην μήτρα του καρτεσιανού ορθολογισμού και γαλουχήθηκε από τα άμεσα παράγωγά του, τον γιακωβίνικο εθνικισμό και την φιλελεύθερη δημοκρατία.

Η αναφορά στον ορθολογισμό μας ανάγει αυτόματα στην απόλυτη κυριαρχία της λογικής, κι αυτή υποδηλώνει εν τέλει την απόλυτη αποκήρυξη και άρνηση οποιουδήποτε πράγματος δεν μπορεί ν' αποδειχτεί από την λογική.

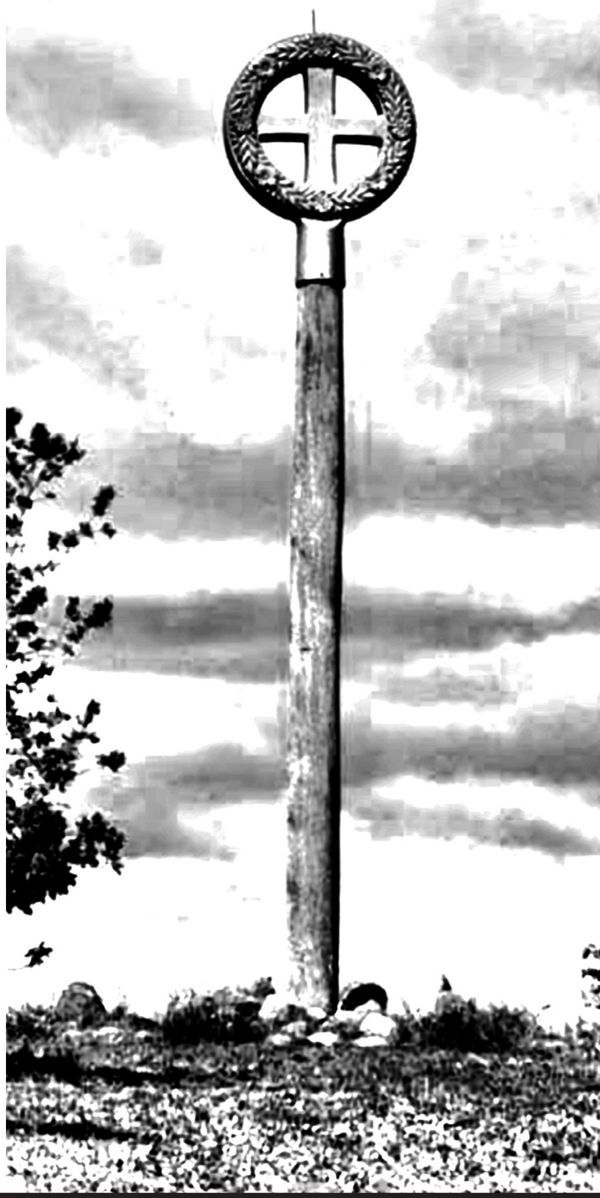
«Τέλος τα ένστικτα, τέλος σε οτιδήποτε βρίσκεται πέρα από ταξινομήσιμα και μετρητά μεγέθη. Συνεπώς, τέλος σε οτιδήποτε υπήρξε ομοούσιο με την ίδια την ιστορία της Ευρώπης, απόρριψη των παραδόσεων κι εξαφάνιση κάθε στοιχείου που υφίσταται ως ανώτερό του ανθρώπου και τον υποβάλλει».

Αυτό ήταν το θεμέλιο πλέγμα των ιδεολικοπολιτικών αιτημάτων και των συνθημάτων που κυοφορήθηκε υπογείως μέσα στις αίθουσες των ευρωπαϊκών ανακτόρων και στα «σαλόνια» της εποχής, σχηματίζοντας την φερόμενη ως «Δημοκρατία των Γραμμάτων» (Respublica literaria). Αποτέλεσμα αυτής της διανοητικής «δημοκρατίας» των «σαλονάτων» (salonnières) «φιλοσόφων» υπήρξε η επαναστατική έκρηξη του 1789.

Ενάντια σ' αυτό το ιδεολογικοπολιτικό πλέγμα οι εθνικισμοί κι ο επαναστατικός φασισμός εξαπέλυσαν την παθιασμένη τους άρνηση: Στην κοσμοθεώρησή τους ο άνθρωπος θεωρείται ως κάτι περισσότερο από ένα απλό εξελιγμένο πρωτεύον θηλαστικό μ' εξελιγμένο εγκέφαλο κι η ζωή κάτι πολύ περισσότερο από την αναζήτηση της καλοζωίας και της διαρκούς ηδονιστικής ευτυχίας.

Δεν είναι καθόλου παράδοξο ότι οι Εθνικιστές επαναστάτες στράφηκαν ενάντια στον φιλελευθερισμό και την αστική δημοκρατία, καθώς κι ενάντια στους πολιτικούς σχηματισμούς τους, οι οποίοι και αποτελούν τα απαίσια εκφυλιστικά τους παράγωγα (κομματοκρατία, γραφειοκρατία, θραύση της εθνικής ενότητας, ταξικός ανταγωνισμός) εγείροντας την απόλυτη ιδεολογική τους αντίθεση. Αναγνωρίζοντας στον φιλοσοφικό ορθολογισμό την πηγή προέλευσης της σάπιας αστικής δημοκρατίας και του πλουτοκρατικού φιλελευθερισμού, η εθνικιστική επαναστατική σκέψη επιδόθηκε κλιμακωτά στην απόρριψή του ορθολογισμού, στην συστηματική κριτική και στην αποδόμησή του, επιτυγχάνοντας τελικά την υπέρβασή του.

Τα πρώτα πολιτιστικά και πολιτικά κινήματα τα οποία συσχετίζονται με τον ιταλικό φασισμό εξέφρασαν εξ αρχής μιαν επικριτική τοποθέτηση, έντονα επικεντρωμένη κατά της φιλοσοφικής κυριαρχίας του ορθολογισμού. Το ίδιο το πολιτικό μανιφέστο των φουτουριστών εμπεριέχει την κεντρική ιδέα αυτής της κριτικής, με την δήλωσή τους: «το ένστικτο πρέπει ν' αντικαταστήσει την λογική». Όμως σ' εκείνη την περίοδο, το προφασιστικό κίνημα των φουτουριστών δεν είχε αποκτήσει ακόμη την πλήρη ιδεολογική ή αισθητική του απαρτίωση κι εξέφραζε μιαν έμμονη λατρεία, ακόμη κι απέναντι στα πλέον αδιάφορα ή ενοχλητικά χαρακτηριστικά του σύγχρονου τους «μοντέρνου» κόσμου (είναι διάσημο

Η ανθρώπινη ύπαρξη κυριαρχείται πολύ περισσότερο **από βαθειά ριζωμένες ενστικτώδεις δυνάμεις** παρά από την λογική.

ένα ποίημα του Φίλιπο Τομάζο Μαρινέττι αφιερωμένο σε μια ατμομηχανή, ενώ υπάρχουν πολυάριθμες ευλαβείς αναφορές τους στην τεχνολογία). Ο φουτουρισμός έδρασε ως μια ιδιάζουσα υπέρβαση του ορθολογισμού, εκδηλώνοντας μια μοναδική προτίμηση σ' έναν ιδιότυπο τεχνολογικό ανορθολογισμό και ταυτόχρονα υμνώντας μιαν ατημέλητη και ηρωική ζωή. Ο ίδιος ο Μαρινέττι όταν του ζητήθηκε να ορίσει τον φουτουρισμό, τον περιέγραψε ως ένα άθροισμα εθνικισμού και αναρχίας, ενώ οι φουτουριστές δεν δίστασαν να υιοθετήσουν ακραίες μηδενιστικές θέσεις.

Την ίδια περίοδο στην Γαλλία, ο Ντρυ λα Ροσέλ, ένας νεαρός Γάλλος διανοούμενος, ο οποίος τραυματίστηκε σχεδόν θανάσιμα τρεις φορές στον Α' Μεγάλο Πόλεμο, σφραγισμένος ανεξάλειπτα από την φρίκη του σφαγείου στο Βερντέν, υιοθέτησε παρόμοιες ανορθολογικές πεποιθήσεις. Η εμπλοκή του με τους σουρεαλιστές και με το κίνημα του νταντaϊσμού αναδεικνύει την πνευματική αγωνία του, τον εσωτερικό του αγώνα να αποδράσει από τις ασφυκτικές συντεταγμένες του ορθολογισμού. Σ' αυτήν την φάση της πνευματικής του πορείας ο μεγάλος διανοούμενος δεν ορίζει προς πιά κατεύθυνση κινείται αυτή του η «απόδραση» και για ποιόν ευρύτερο σκοπό προτίθεται να λειτουργήσει.

Τόσο στην περίπτωση των φουτουριστών, όσο και στην περίπτωση του Ντρυ λα Ροσέλ και πολλών άλλων, αυτήν την περίοδο το μοναδικό επαρκές άλλοθι για την αίσθηση της ιδεολογικής τους κενότητας υπήρξε ο μηδενισμός. Αργότερα, εγκαταλείποντας το αρχικό τους ιδεολογικό τραύλισμα θα συμμετάσχουν στον σχηματισμό του Πνεύματος της «Άλλης» Ευρώπης και ξεπερνώντας δραστικά τον μηδενισμό θα συνδεθούν άρρηκτα και θα ταυτιστούν με τον φασισμό.

Σιγά – σιγά όλοι οι Εθνικιστές κι επαναστάτες διανοούμενοι θ' αντιληφθούν πως η ανθρώπινη ύπαρξη κυριαρχείται πολύ περισσότερο από βαθειά ριζωμένες ενστικτώδεις δυνάμεις παρά από την λογική. Η ψυχανάλυση, που μόλις έχει σχηματοποιηθεί σε συστηματική πράξη, φθάνει σε ανάλογα συμπεράσματα, αν και ιδωμένα από μια κατατονική, χλιαρή και διαλυτική οπτική. Η θεμελιώδης διαφορά που υφίσταται μεταξύ των ψυχαναλυτικών σχολών και του Πνεύματος της «Άλλης» Ευρώπης που προσεγγίζουμε, έγκειται στο ότι οι πρώτες περιορίζονται στην δήλωση ύπαρξης δυνάμεων που λειτουργούν σε εξωλογικό υποσυνείδητο επίπεδο και στην αναλυτική τους εξέταση. Αντίθετα, η φασιστική θεώρηση αναδεικνύει και κηρύττει δυνάμεις τέτοιου χαρακτήρα, δυνάμεις οι οποίες συναγωνίζο-

νται με την θέληση για την δημιουργία και την μορφοποίηση αξιών και όρων ζωής, που αποσκοπούν να εξευγενίσουν τον άνθρωπο, ολοκληρώνοντας τον μέσω της διοχέτευσης του βαθύτερου ζωικού είναι σε μιαν ανώτερη συνείδηση.

Ο Διδάσκαλος Έβολα σχολιάζοντας από την φασιστική οπτική την ψυχανάλυση, την ορίζει ως ένα ρεύμα νέο – πνευματισμού που αντανακλά τα κατώτερα ένστικτα του σύγχρονου ανθρώπου και κατατρίβεται μ' αυτά, σε αντίθεση με τον φασισμό ο οποίος είναι «η επικύρωση της διπλής φύσης του προσώπου: ανθρώπινης και πνευματικής».

Η έννοια του « Μύθου» βρίσκει το πληρέστερο νόημά της στην κορύφωση της μάχης ενάντια στον ψυχρό και αφαιρετικό ορθολογισμό. Σύμφωνα με τον θεωρητικό του επαναστατικού συνδικαλισμού Ζωρζ Σορέλ ο Μύθος διαθέτει μια σπουδαία ιδιαιτερότητα: «είναι μια άλογη πίστη η οποία προξενεί ενθουσιασμό και είναι αναμφισβήτητη».

Ακριβώς αυτό το υπερλογικό, εξωλογικό, όσο κι ενθουσιώδες δομικό στοιχείο του Μύθου, διαποτίζει όλη την φασιστική λογοτεχνία, όπως και την πολιτική τροχιά όλων των εθνικιστικών επαναστατικών κινημάτων: Ο ιταλικός φασισμός αναβίβασε στην κατηγορία του Μύθου το μυστικό περιεχόμενο της ρωμαϊκότητας. Ο γαλλικός φασισμός μετέπλασε τα τραγικά συμβάντα της μεγάλης αιματηρής σύγκρουσης των μαχητών του ενάντια στις γιγάντιες δυνάμεις καταστολής στις 14 Φεβρουαρίου 1934 και τους δολοφονημένους εθνικιστές, ορθώνοντας ως σύμβολο υπεριστορικής και μυθικής διάστασης την αυτοθυσία του αίματος των πιστών. Οι Μύθοι του Αίματος, της Πατρίδας και της Εθνικής Ενότητας έγιναν οι ιδεολογικοί πυλώνες της «Νέας Ευρώπης» του Μεσοπολέμου.

Η κρίσιμη διαφορά μεταξύ του Μύθου και της ουτοπίας έγκειται στην δυνατότητα πραγματοποίησης κι εκπλήρωσης του πρώτου. Είναι δε ιδιαίτερα αξιοπερίεργο το γεγονός ότι, οι ριζωμένες στον ορθολογισμό ιδεολογίες αποδείχθηκαν ανεφάρμοστες ουτοπίες. Έτσι, για παράδειγμα ο μαρξισμός δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένας ακραίος ορθολογισμός, ο οποίος μέσα στην αιτιοκρατική λογική του προβάλλει την ουτοπία μιας αταξικής κοινωνίας, ενός επίγειου προλεταριακού παραδείσου ανυπόστατης κι εξαναγκαστικής ισότητας.

Η ανεπάρκεια του στείρου ορθολογισμού προβλήθηκε ολοφάνερα στις θέσεις των Εθνικιστικών επαναστατικών ιδεολογιών, οι οποίες απέδειξαν ότι μπορούν να οικοδομούνται πραγματικότητες στηριγμένες στα βαθιά θεμέλια των Μύθων. Ο Μύθος παράγοντας ανυπέρβλητους ενθουσιασμούς κι ενθουσιώδεις αγωνιστές γεννά πολιτικές πραγματικότητες. Αντίθετα ο καρτεσιανός, ο θετικιστικός και ο διαλεκτικός ορθολογισμός καταλήγουν σε ουτοπίες, καθώς αγνοούν ή υποτιμούν τις δυνάμεις του ενστίκτου και του πνεύματος.

Ο γερμανικός εθνικοσοσιαλισμός μυθοποιεί τους ίδιους τους ήρωές του. Ο χαρισματικός συγγραφέας Χανς Γιόστ, ο μεγαλύτερος λογοτέχνης της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας, έγραψε την βιογραφία του Άλμπερτ Λέο Σλάγκετερ, του εκτελεσμένου από τα γαλλικά κατοχικά στρατεύματα αγωνιστή, αποδίδοντας με εξαιρετική μαεστρία την υπεράνθρωπη διάσταση του χαρακτήρα του, διάσταση που ταύτισε τον γενναίο πολεμιστή με το νιτσεϊκό αρχέτυπο του ήρωα. Ανάλογη υπήρξε η μετουσίωση της προσωπικότητας του δολοφονημένου από τους μπολσεβίκους αξέχαστου ταγματεφοδίτη Χόρστ Βέσσελ, που απετέλεσε το ηρωικό πρότυπο της Χιτλερικής Νεολαίας και δοξάστηκε από τον Δόκτορα Γκαίμπελς.

Αξίζει να επισημανθεί πως η περιβόητη φράση «όταν ακούω την λέξη κουλτούρα τραβάω το περίστροφό μου» (και οι ποικίλες παραλλαγές της) που αποδίδεται εσφαλμένα στον Χέρμαν Γκαίρινγκ, λέχθηκε από το στόμα ενός από τα πρόσωπα του «Σλάγκετερ», είναι δηλαδή φράση του Γιόστ. Μέσα στο γενικό αξιακό και συμβολικό περιεχόμενο του συνολικού έργου, η φράση αυτή σφραγίζει, ως αναγκαία κορύφωσή του, την καταδίκη του ορθολογικού πολιτισμού και της στρουθοκαμηλικής αναζήτησής του, που αρνείται φοβικά να μιλήσει για τα πλέον οριακά γεγονότα της ανθρώπινης ζωής τον πόλεμο, την μάχη και τον θάνατο.

Κι άλλοι συγγραφείς καταλήγουν σε παρόμοια συμπεράσματα, ενώ πιθανότατα ο Λουί Φερντινάν Σελίν είναι εκείνος που φθάνει σε κάποιες πλέον ακραίες αισθητικές θέσεις. Γιά να προσεγγιστεί η ουσία του δικού του συνολικού έργου, είναι αναγκαίο να αναζητηθεί μεθοδικά το απόλυτο και υπερλογικό του στοιχείο. Κάθε μία από τις νουβέλες του μας δείχνει κάποιες προσωπικότητες που βρίσκονται ολότελα έξω από κάθε φορμαλισμό. Τα όνειρα, οι αιφνίδιες και αντιδογματικές ψευδαισθήσεις, αφορούν σχεδόν πάγια χαρακτηριστικά των γραπτών του, τα οποία είναι μεν συνήθη στους περισσότερους λογοτέχνες αυτού του ιδεολογικού χώρου, αλλά στον Σελίν βρήκαν τον πλέον προσοντούχο αντιπρόσωπό τους.

Ο Μπούτρος, ο πρωταγωνιστής ήρωας του βιβλίου του Ντρυ λα Ροσέλ «Μιά γυναίκα στο παράθυρό της», παρά το ότι είναι ένας Έλληνας κομμουνιστής, υιοθετεί τυπικές, χαρακτηριστικές νιτσεϊκές θέσεις. Ο ίδιος ο σφοδρός έρωτάς του, προς την ηρωίδα του

Γιατί τελικά **η ζωή του ανθρώπου είναι μια πρόκληση, μια συνεχής μάχη με τον θάνατο**

έργου Μαργκώ γεννιέται ολότελα απρόσμενα, κράμα περηφάνιας κι εξωλογικού ενστίκτου. Ο Σεμμελβάϊς, ο πρωταγωνιστής του ομώνυμου έργου του Σελίν, αν και προχωρεί μ' εμπειρική, λογική και συστηματική μορφή την επιστημονική έρευνά του γιά την οστρακιά, δεν αποφεύγει την τελική βύθισή του σ' ένα απερίσκεπτο κι ενστικτώδες χαοτικό σύμπαν.

Το ίδιο συμβαίνει με τον σπουδαίο Γερμανοαυστριακό συγγραφέα του φανταστικού Γκούσταφ Μέϋρινκ (ψευδώνυμο του Γκούσταφ Μάγιερ) που εκπόνησε με εμβρίθεια στο άρτιο εργαστήρι του μυαλού του δυό ξεχωριστές νουβέλες «Το γκόλεμ» και το «Πράσινο πρόσωπο», στις οποίες αποκαλύπτονται φανταστικά, ανύπαρκτα όντα και δρουν στον φυσικό κόσμο, μάλιστα δε συγκρουόμενα με το πεπρωμένο τους. Το «γκόλεμ», τρομερό φονικό τέρας δημιουργημένο από την καμπαλιστική μαγεία του ραβίνου της Πράγας στρέφεται τελικά ενάντια στον δημιουργό του. Η νουβέλα που εκτυλίσσεται σ' έναν ονειρικό κόσμο, σε μιαν «ονειρόχωρα», κατορθώνει να δημιουργήσει μια ζοφερή ψυχαναγκαστική ατμόσφαιρα ανήσυχων προαισθημάτων κι ενοχλητικών αισθητικών συνθέσεων.

Οι Γάλλοι Εθνικιστές συγγραφείς έπρεπε να δομήσουν την λογοτεχνική τους παραγωγή προσπαθώντας να υπερβούν δύο εμπόδια που στην αρχή φάνηκαν ανυπέρβλητα: αφ' ενός τον παραδοσιακό καρτεσιανισμό της γαλλικής σκέψης, από τον οποίον ο τιτάνιος Μπρασιγιάκ δεν μπόρεσε ν' απεκδυθεί μέχρι το τελευταίο του έργο, τα «Ποιήματα της Φρεν» (γραμμένα στην ομώνυμη φυλακή). Αφ' ετέρου, δεν πρέπει να λησμονούμε ότι ο γαλλικός Επαναστατικός Εθνικισμός ήταν κατά πολύ επηρεασμένος από τον Σαρλ Μωράς, τον διανοούμενο αρχηγό της «Γαλλικής Δράσης» (Action Francaise) που εφήρμοζε μια λατρεία νεοκλασικιστικού χαρακτήρα προς την λογική. Ίσως αυτά τα στοιχεία να αποτελούν ταυτόχρονα και την αιτία για την ελλειμματική προθυμία υπέρβασης που επέδειξαν οι Γάλλοι Εθνικιστές, από την εποχή του ρομαντικού Σατωμπριάν έως τους στρατευμένους Σελίν, Λα Ροσέλ και Μπρασιγιάκ, οι οποίοι αναπληρωτικά και αντισταθμιστικά υιοθέτησαν περισσότερο ακραίες αντιορθολογικές τοποθετήσεις.

Όπως και νάχει, δεν χωρεί ούτε η μικρότερη αμφιβολία πως αν όλοι οι Ιταλοί Εθνικιστές συγγραφείς της υπό εξέταση περιόδου, (καθώς κι οι Βρετανοί, Γάλλοι και κυρίως Γερμανοί ομοϊδεάτες τους), δεν είχαν βρει στον φασισμό την διέξοδο της αναζήτησής τους, θα κατέληγαν σ ένα μηδενισμό νέο-αναρχικού τύπου. Ο αντιφασίστας μελετητής του φασισμού Άλασταιρ Χάμιλτον στο διάσημο βιβλίο του «Η γοητεία του φασισμού – Μια μελέτη των διανοουμένων και του φασισμού 1919-1945», αναφέρει χαρακτηριστικά πως όλοι αυτοί οι στοχαστές βρήκαν στην φασιστική πνευματικότητα την λυτρωτική τους «ψευδαίσθηση». Πράγματι, μπορεί κάποιος ν' ανιχνεύσει τεκμαρτά αυτόν τον σπερματικό μηδενισμό αναρχικού χαρακτήρα στα πρώιμα κείμενα των φουτουριστών, στα μανιφέστα των πρώτων Γάλλων φασιστών, καθώς και στην χαραυγή του ισπανικού φασισμού. Μήπως τα αρχικά κείμενα του Χιμένεθ Καμπαλλέρο και οι πρώτες ενότητες από το βιβλίο «Η κατάκτηση του κράτους» του Ραμίρο Λεντέσμα Ράμος δεν είναι ολοφάνερα συμβατά κι αφομοιώσιμα στο μανιφέστο και στα παράγωγα των φουτουριστών;

Χθες και σήμερα η ιδέα της «υπέρβασης του μηδενισμού» κυριαρχεί στην σκέψη των στρατευμένων επαναστατών Εθνικιστών. Τίποτε που απαρτίζει

τον σύγχρονο κόσμο δεν αξίζει να διασωθεί. Ο Ντρυ Λα Ροσέλ γράφει στον «Νέο Ευρωπαίο»: «...Όλες οι αξίες με τις οποίες ζήσαμε εξαφανίζονται...» και συνεχίζει προχωρώντας πιο επιθετικά: «....Καταβάλλω προσπάθεια να τις προσεγγίσω, αγγίζοντάς τες με το δάκτυλο των τόσο φρικτών και τόσο κυριαρχικών χαρακτήρων της εποχής μου, ως ήδη εξουθενωμένος άνθρωπος, αδύναμος να ξεφύγει από την μοιρολατρία που αυτοί διατυπώνουν».

Αυτή η δήλωση του Γάλλου στοχαστή αποδίδει την μύχια ψυχική ενέργεια του φασισμού, απηχεί την ακριβή κατεύθυνση της εθνικιστικής σκέψης για μιαν «Εξέγερση Ενάντια στον Σύγχρονο Κόσμο» (όπως ακριβώς συντάχθηκε ο τίτλος του σπουδαίου ομώνυμου έργου του Έβολα), που απηχεί την απόφαση καθολικής ανατροπής αυτού του κόσμου και την καταστροφή του. Δίχως να ξεπέσουμε στον ευτελή και ζωώδη μηδενισμό των «αγανακτισμένων» αναρχικών. Η απαισιόδοξη και συνάμα ανυποχώρητη κριτική μας πρέπει να συνδυαστεί μ' έναν παθιασμένο εθελοντικό ακτιβισμό, που μπορεί να μετατρέψει τον απογοητευμένο περιθωριακό σε ηρωικό στρατιώτη.

Ακριβώς όπως υπέδειξε αυτή η αξιολάτρευτη γενιά των μεταπολεμικά καταραμένων στοχαστών. Όπως εκείνη την μαγική στιγμή, όταν η πρώτη μεσοπολεμική γενιά έστρεψε τα μάτια της στην χιλιόχρονη εθνική παράδοση, στις αρχέγονες φυλετικές ρίζες κι ανακάλυψε κάποιες αμετάβλητες αιώνιες αξίες, αποφασίζοντας να τις συνταιριάξει με τα επιτεύγματα του 20ου αιώνα σε πρωτόγνωρη τολμηρή δράση. Αυτή ήταν η γενιά που ξεπέρασε τον μηδενισμό και έφθασε στον φασισμό.

Αν υπάρχει κάτι στο συνολικό ιστορικό πολιτικό φάσμα, ολότελα απομακρυσμένο και αποξενωμένο από το αστικό και συντηρητικό πνεύμα (αυτό που διαποτίζει αρνητικά και απαξιωτικά τις αστικές «δεξιές»), αυτό το κάτι είναι ο φασισμός και η θέλησή του για καθολική, πλανητική αλλαγή. Μάλιστα ορισμένοι στοχαστές αποδίδουν εν μέρει την αποτυχία του φασισμού στο γεγονός ότι κάποιες τάσεις του υπερεκτίμησαν τα συντεχνιακά πολιτιστικά του χαρακτηριστικά σε σχέση με τα ηθικά ανάλογα χαρακτηριστικά του, εκτονώνοντας έτσι την διαπρύσια ιδεολογική του ορμή σε ηπιότερες μεριστικές αναζητήσεις.

Μ' αυτόν τον τρόπο προέκυψε και η οψιμότερη σοσιαλιστική τάση του, εκείνη της φασιστικής «Κοινωνικής Δημοκρατίας», η οποία σε συγκεκριμένες πολιτικές πτυχές της και κρίσιμες ιστορικές στιγμές δεν αξίωσε επαρκώς την υπεροχή της πολιτιστικής ή ηθικής πρωτοκαθεδρίας στο φασιστικό εποικοδόμημα, αλλά εγκολπώθηκε τις προτεραιότητες εξισωτικού χαρακτήρα των συστατικών πολιτειακών παραμέτρων.

Παραμένει ολοφάνερο και αυτονόητο ότι όταν ένας φασίστας τοποθετείται μιλώντας σ' έναν αστό με την «παραδοχή»: «εμείς περιφρονούμε, σιχαινόμαστε και μισούμε την άνετη ζωή», είναι πιθανότατο πως ο αστός θα τον κοιτάξει με πηγαία κι ανυπόκριτη έκπληξη, εμβρόντητος !

Είναι ακριβώς η ίδια αντίδραση όπως εκείνη που επέδειξαν οι διανοούμενοι του Μπούργκος, καθώς δεν μπορούσαν ν' αντιληφθούν και να κατανοήσουν την θρυλική φράση του Μιλάν Αστράϋ «Ζήτω ο θάνατος!». Αυτή η κραυγή απέχει πολύ από την ανόητη και ρηχή ερμηνευτική συνεκδοχή των αστών και των μαρξιστών που προσπάθησαν να την αποκωδικοποιήσουν. Δεν είναι καθόλου νοσηρή ή ασυνείδητη, και λέχθηκε απολύτως συνειδητά από τον Εθνικιστή Ισπανό πολεμιστή, έμφορτη με το μεγαλειώδες ηθικό νόημά της: «Ζήτω ο θάνατος», αντίθετα σ' εκείνους που λένε «ζήτω η άνεση κι η πολυτέλεια». «Ζήτω ο θάνατος», γιατί τελικά η ζωή του ανθρώπου είναι μια πρόκληση, μια συνεχής μάχη με τον θάνατο. «Ζήτω ο θάνατος», γιατί ο φασισμός εμπνευσμένος από την αξέχαστη ευρωπαϊκή παράδοση, δεν λησμόνησε ποτέ τον ηθικό πυρήνα που καθόρισε την ιστορική παρουσία της Σπάρτης, ως της κατ' εξοχήν Πολιτείας του Λευκού Ανθρώπου: Μόνον η περιφρόνηση του θανάτου χαρίζει Ελευθερία! Είναι αυτή η ίδια διαχρονική επιταγή που σφράγισε στην νεότερη ιστορία την ελληνική Εθνεγερσία με το επαναστατικό σύνθημα «Ελευθερία ή Θάνατος» το οποίο συνήγειρε τον Λαό μας.

Αξίζει να επισημανθεί και να τονισθεί η στάση απέναντι στον θάνατο εκ μέρους των ανδρών που έφεραν το Πνεύμα της Αληθινής Ευρώπης, ιδωμένη μέσα στις γραμμές των «Σημειωματαρίων» του Ανρύ ντε Μοντερλάν: «... η ύστατη πράξη με την οποία ένας άνδρας μπορεί να δείξει πως κυριαρχεί στην ζωή και ότι δεν κυριαρχήθηκε .....οι δυό πιο ωραίες μορφές για ν' αφήσεις αυτόν τον κόσμο, είναι να πεθάνεις ή να σκοτώσεις ....όχι η ανεύθυνη κι απερίσκεπτη αυτοκτονία, αλλά η στοχαστική , εκφραστική αυτοκτονία». Είναι πρόδηλα λογικό ότι απέναντι σε τέτοιες αριστοκρατικές και παράλογες θεωρήσεις, ένας εκπρόσωπος της «Τρίτης Τάξης» (αστοί) ή της «Τέταρτης Τάξης» («προλετάριοι») σκέπτεται άμεσα ότι πιθανότατα αποτελούν ..... φιλοπαίγμονα παραληρήματα ή υφολογικές επιδείξεις.

Ο Γιουκίο Μισίμα και ο Ντρυ Λα Ροσέλ σκέφθηκαν αντίθετα και το έγραψαν με το αίμα τους !

ΟΙ ΑΞΙΕΣ ΠΟΥ ΓΕΝΝΙΟΥΝΤΑΙ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΥΘΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Οι φωνές των Προγόνων

*Αφιερωμένο,
στον Υπεράνθρωπο,
στον Έναν, σε αυτόν που
τόλμησε να κάνει
το πρώτο βήμα,
σε αυτόν που τόλμησε
να αντισταθεί και
να πολεμήσει, ακόμη κι όταν
όλα γύρω του
ήταν καμένη γη...
Στον Τελευταίο Πιστό,
που μέσα στην καρδιά του
ορθώνεται το Λάβαρο της
Αιώνιας Νίκης,
όταν όλα γύρω του έχουν
την γεύση της
πιο αδικοχαμένης Ήττας...*

Ο καθένας από εμάς δίνει μια ξεχωριστή μάχη. Μια μάχη με τον ίδιο του τον εαυτό, μια μάχη με την ίδια του την οικογένεια, μια μάχη για τις Ιδέες του. Κάθε μάχη, δεν σημαίνει και την Νίκη, και μέσα από τις μικρές προσωπικές μας Ήττες και Νίκες, ξεπηδάει η θέληση... Και τότε γεννάται η ιδέα της Μεγάλης Μάχης Αυτής των ανώτατων Αξιών και των Ιδεών... Αυτής που θα αλλάξει τον κόσμο.

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η καθημερινότητα, τον γονάτισε, τον έφερε αντιμέτωπο με τον ίδιο τον Θάνατο. Χρόνια τώρα παλεύει με δαίμονες και τέρατα, μα βγαίνει χαμένος πάντα. Η Ήττα στα χρόνια που πέρασαν, χαράχτηκε στην ψυσύνθεσή του. Προσπαθούσε, συνεχώς. Ο κύκλος της Ζωής, έλεγε, πρέπει να αντισταθώ, πρέπει να διασώσω, πρέπει να προφυλάξω ό,τι Ιερό κουβαλώ από την Ιστορία μου, την Παράδοσή μου, την Τιμή μου... Με τα γόνατα καρφωμένα στο έδαφος, τολμούσε να σηκωθεί πάλι όρθιος και να αντιμετωπίσει τέρατα με φιδίσια κορμοστασιά και κεφάλι ανθρώπου. Τέρατα, τα οποία δήθεν ανήκουν στην σφαίρα της Μυθολογίας. Κι όμως φαίνονται και πάλι μπροστά του, ορθώνουν ανάστημα, τον ξεγελούν με την ανθρωπιά του προσώπου τους, όμως από κάτω τους κρύβουν δυο φιδίσια πόδια. Φιδίσια, για να καταλάβει ότι δεν μπορεί να τα νικήσει, ρίζωσαν στη γη, έγιναν ένα με τη γη και άλλοτε κουλουριάζονται στις τρύπες της κι άλλοτε σέρνονται πάνω της ασελγώντας σε εδάφη, που άνθρωποι σαν κι αυτόν έχυσαν αίμα για να μείνουν ελεύθερα.

Αυτό το τέρας είναι ο Θάνατός του. Του δείχνει, ότι είναι ξένος σε αυτόν τον τόπο, κατάφερε με το δηλητήριό του να υπνωτίσει όλους τους ανθρώπους και όπως σέρνει τα πόδια του έτσι να σέρνονται κι όλοι οι άνθρωποι, σαν κι αυτό…

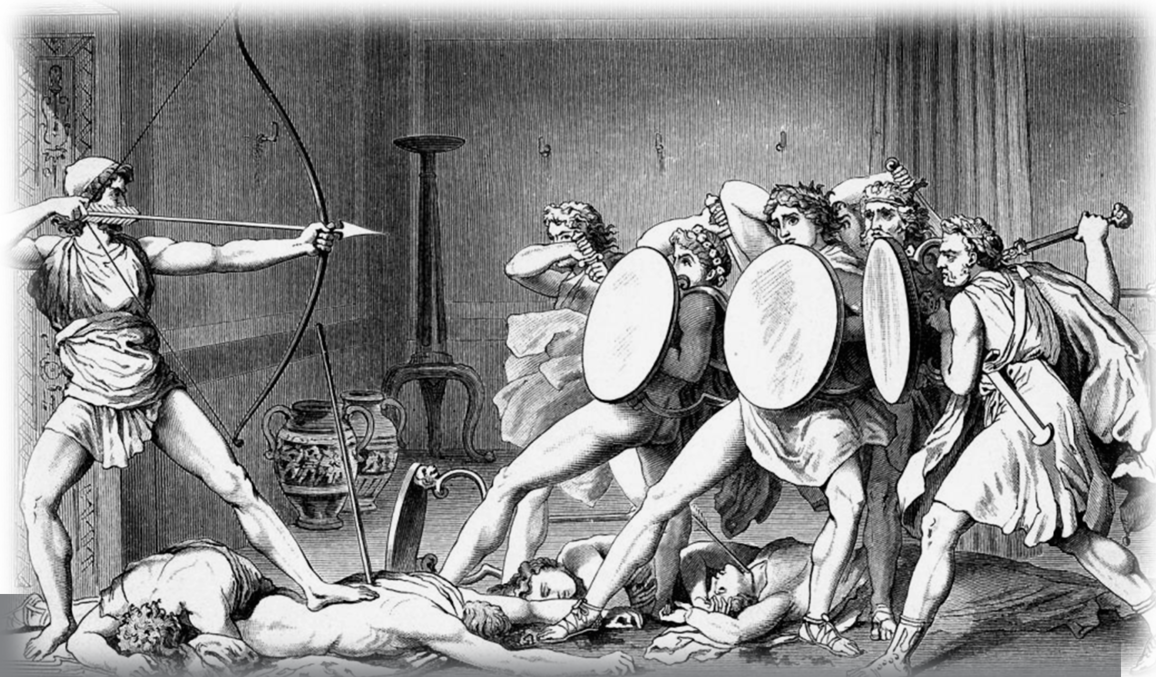
Όποιος και να ξεχωρίζει από το πλήθος θα θανατωθεί είτε πνευματικά είτε σωματικά, γιατί ο λόγος του τέρατος ξεπερνά τους λόγους και των πιο μεγάλων ρητόρων.

Θα ξαναγεννηθώ, σκέφτηκε, σαν άλλος Ηρακλής, και έτσι νεογέννητο καθώς είμαι θα τα πνίξω στην κούνια μου. Δεν θα μπορεί να ανασάνει και να στάξει όλο αυτό το δηλητήριο προσπαθώντας να με πείσει πως ακόμη μία φορά θα ηττηθώ, πως δεν μπορώ να κάνω τίποτα για να το νικήσω. Θα το έχω νικήσει, γιατί έχω μαζί μου τους Ήρωες μου, τον Ηρακλή που μου φωνάζει ξύπνα, ήρθαν στην κούνια σου να σου πάρουν την Ζωή.

Νίκησα, φώναξε, έχω την Ζωή μου, την οικογένειά μου, το σπίτι μου… Νίκησα το τέρας που μου σιγότρωγε τα σωθικά. Τώρα μπορώ να ονειρεύομαι, να δημιουργώ, να κάνω όλα εκείνα τα ταξίδια που λαχταρούσα από παιδί. Να γνωρίσω τον κόσμο, να δω ανθρώπους ξένους από μένα, να τους φέρω εδώ να δουν το σπιτικό μου, τι κατάφερα να γίνω, μόνος μου, ολομόναχός μου! Θα παρασύρω και άλλους ανθρώπους να τολμήσουν, να παλέψουν και να νικήσουν για να έχουν όλα αυτά τα υλικά αγαθά που μπόρεσα να αποκτήσω εγώ στην Ζωή μου.

Κι όμως, η Ζωή δεν γεννιέται μόνο, γεννά και Αξίες και μαζί τους γεννιέται και ένας Σκοπός. Χωρίς αυτόν ο άνθρωπος είναι καταδικασμένος να περιπλανιέται σαν το στοιχειό. Κι όμως, ο Σκοπός σωπαίνει, μπροστά στην υπεροψία της Νίκης, οι Αξίες χάνονται, γιατί ο άνθρωπος είναι μαθημένος να ξεχνά, να προχωρά νωχελικά προς τον θάνατό του και ενώ ξεκίνησε Πολεμιστής, με το πρώτο νεύρο που έβγαλε, κλαίγοντας, σαν βγήκε από την κοιλιά της μάνας του, κατέληξε σκυφτός κι ανήμπορος, να μετρά τους χειμώνες και να περιμένει τα καλοκαίρια να έρθουν για να ξεκουραστεί. Που και που θυμόταν, εκείνη την μορφή που κάποτε του σιγοψιθύριζε Ξύπνα… Μα ναι, σκέφτηκε… ήταν ο Ηρακλής, ο μέγιστος των Ελλήνων Ηρώων, με παραστατικό γίγαντα και ντυμένος με την λεοντή του. Μου φώναζε… Και γω τον άκουσα… αλλά μια ημέρα σώπασε μέσα μου…

Και πώς να μην σωπάσει; Τον ντρόπιασαν οι πράξεις μου, μπροστά σε έναν Αιώνιο Πολεμιστή εγώ φαίνομαι μικρός. Και ο Μύθος; Έπρεπε να τον έχω φυλαχτό μου, έπρεπε να μη σταματήσω, έπρεπε να αγωνιστώ για κάτι ανώτερο, όχι μόνο για την δική μου τη Ζωή, που κι αυτή καμιά Αξία δεν έχει, μιας και έμαθε να συμβιβάζεται και να μην πολεμά… Ο Μύθος του Ξενοφώντα, σκέφτηκε. Ο Ηρακλής καθόταν μπροστά από ένα σταυροδρόμι, όταν δυο πανέμορφες κοπέλες πέρασαν από μπρος του και η καθεμία χωριστά του έδειξε έναν δρόμο. Η Κακία, του έδειξε τον ευκολοδιάβατο δρόμο της Ζωής, όπου ακολουθώντας τον στη συνείδηση των ανθρώπων οι πράξεις του θα ήταν κατακριταίες. Και η δεύτερη, η Αρετή, σήκωσε το χέρι της και του έδειξε έναν δρομο γεμάτο αγκάθια, κοφτερές πέτρες, στενό και δύσβατο, που όμως στο τέλος του, τον περίμενε η αναγνώριση από τους ανθρώπους. Και έτσι ο Ηρακλής διάλεξε τον δεύτερο… Ο Ηρακλής, που κέρδισε το δικαίωμα του στην Ζωή, πνίγοντας τα φίδια της μητριάς του, διάλεξε τον δρόμο τον δύσκολο… και γω διάλεξα… Ξάφνου πετάγεται όρθιος. Ξεφτέλισα την ίδια την Ζωή, φώναξε…Ήρθε η ώρα να σε ανταμώσω Αρετή… Και συ Ηρακλή, κάθε Άθλος σου ας φωτίζει κάθε μήνα του χρόνου μου σαν τον Ήλιο, για όλους τους χρόνους που θα ρθουν…

Χωρίς την Ιθάκη ο Οδυσσέας θα ήταν απλά άλλος ένας θαλασσοπόρος,
η νοσταλγία και η αγάπη για την ιδιαίτερη Πατρίδα του έδωσε νόημα στα ταξίδια του.
Και οι πολέμιοι του, είναι οι σημερινοί εχθροί μου, όλοι όσοι δεν θέλουν να έχω την πατρίδα μου.

Ο ΣΚΟΠΟΣ

Είχαν περάσει μήνες, από εκείνη την ημέρα που πήρε την απόφαση να μην συμβιβαστεί με μια κατώτερη μοίρα. Το μόνο που έμενε τώρα ήταν να μιλήσει στους ανθρώπους, να τους κάνει να αγωνιστούν κι αυτοί, να μην κοιτάνε συνέχεια στον καθρέφτη, να διεκδικήσουν ένα καλύτερο αύριο. Ο δρόμος που διάλεξε, ήταν δύσκολος. Χρόνια τώρα, η προπαγάνδα και η παιδεία που πότιζε τις νέες γενιές είχε κάνει καλά την δουλειά της. Τα περιοδικά, οι τηλεοράσεις πρόβαλλαν ένα εκφυλιστικό πρότυπο. Κάποτε ο άνθρωπος νοιαζόταν για ανώτερα πράγματα, για μια παιδεία, για μια πατρίδα, για έναν σκοπό. Σήμερα ποιος είναι ο σκοπός των ανθρώπων; Να αγοράσουν την τελευταία λέξη της μόδας; Μειδίασε, και κλείνοντας τα μάτια του σκέφτηκε, άραγε οι αρχαίοι ενδιαφερόταν για την μόδα; Αν ναι θα χαν σίγουρα κάποια θεότητα γι αυτήν… αλλά μάλλον όχι… «Αρχαίοι», είπε, και συνέχισε πλεον φωναχτά να μιλάει μόνος του, «αρχαίοι είναι αυτοί και εμείς είμαστε οι νέοι…». Πράγματι η σημερινή πραγματικότητα δεν είχε καμία σχέση με το άλλοτε ένδοξο παρελθόν. Γι αυτό λέγονται αρχαίοι άλλωστε. Γιατί όλα όσα προσπάθησαν να μας περάσουν μέσω γραπτών εμείς ένα ένα τα καταστρέψαμε… Τελικά η πυρκαγιά της Αλεξάνδρειας δεν ήταν τίποτα, μπροστά στον ισοπεδωτισμό των τελευταίων 40 χρόνων. Το βλέμμα του στράφηκε σε μια παρέα νεαρών, μιλούσαν και γελούσαν δυνατά… Πόση ζωντάνια, σκέφτηκε, πόση ζωντάνια και πάει χαμένη σε ανούσια πράγματα. Είδε τον έναν να βγάζει κάτι από τις τσέπες του, ναι ήταν ένα πακέτο τσιγάρα και ένας αναπτήρας. Μα δεν πίστευε στα μάτια του! Αυτό το αμούστακο αγόρι, έμαθε το τσιγάρο; Η μαγκιά, σκέφτηκε… αυτό το ανούσιο, το κατώτερο… Η προβολή του εγώ… Δυο γερακίσια μάτια ήρθαν στο νου του και ένα αρχοντικό μουστάκι. Ήταν ο Γέρος του Μοριά που του θύμισε πως όταν είσαι σκλαβωμένος σε μια συνήθεια, δε μπορείς να πιστεύεις ότι θα ελευθερώσεις τον κόσμο, με τι μούτρα άλλωστε;

Έφτασε σπίτι, ήταν η ώρα να ξεκουραστεί και να αφήσει τις σκέψεις του στην αγκαλιά του Μορφέα, αλλά δεν μπορούσε… Έπρεπε πάση θυσία να βρει αυτό το Ανώτερο, τον Έναν Σκοπό. Έπρεπε οι άνθρωποι να αγωνιστούν γι αυτόν, θα τους μιλούσε, θα τους έβγαζε από την μιζέρια κι από όλα αυτά τα περιττά, που στόχο έχουν να κάνουν τον άνθρωπο πιο δυστυχισμένο παρά ελεύθερο. Τόσα ταξίδια έκανε και τώρα του φαίνονται τόσο άχρηστα… Το νόημα ψάχνω, το νόημα της Ζωής, είναι ο Σκοπός, μα ποιος είναι ο Σκοπός; Μ αυτές τις σκέψεις τον πήρε ο ύπνος, και μια φουρτουνιασμένη θάλασσα πρόβαλε στο όνειρό του.

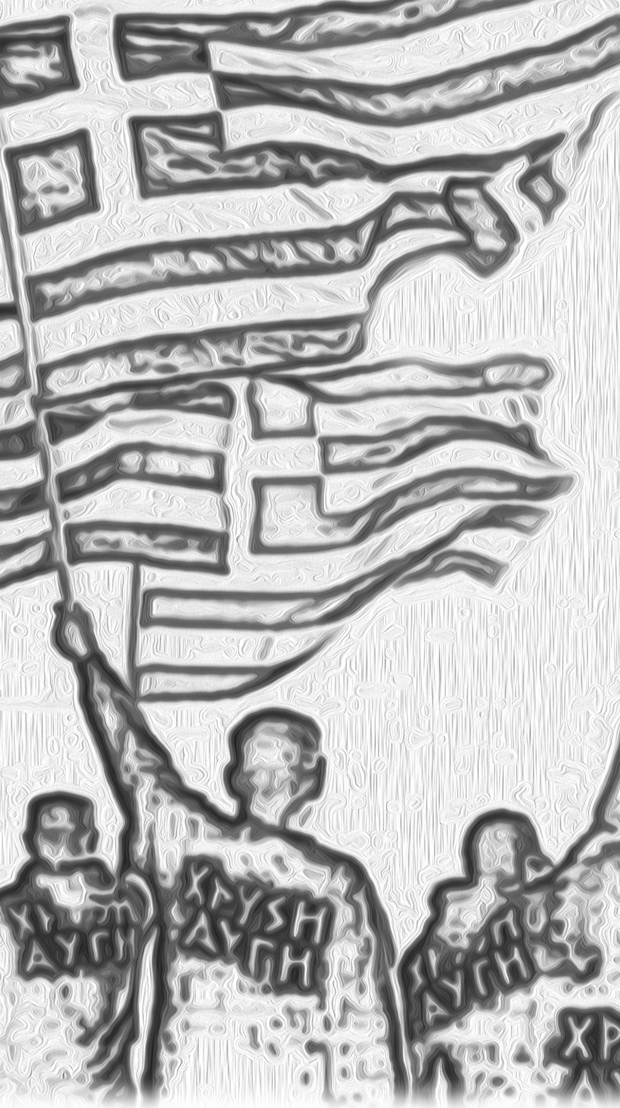
Είδε την μορφή του αιώνιου ταξιδιώτη, του πολυμήχανου εκείνου Έλληνα, του Οδυσσέα. Μα τον είδε να χαροπαλεύει μέσα στην φουρτουνιασμένη θάλασσα, και όποτε έβρισκε μια στεριά να ξαποστάσει, αυτή έκρυβε μια κατάρα, και δεν ησύχαζε… Και η μοίρα τον ξανάσπρωχνε στη θάλασσα, γιατί ο προορισμός του είναι ένας, είναι η Ιθάκη και η όμορφη Πηνελόπη που καρτερικά τον περιμένει.

Οι πρώτες ακτίνες του Ηλίου, μπήκαν από το παράθυρο του σπιτιού του. Νιώθοντας την ζεστασιά τους ξύπνησε. Ανακάθισε και κοίταξε γύρω του τη βουβαμάρα του τοπίου. Όλα είναι μουγκά και άχρωμα, μοιάζουν καταραμένα μακρυά από την Πατρίδα. Κάθε ταξίδι κρύβει μια μοναδική νοσταλγία προς την αφετηρία, μοιάζει ανούσιο χωρίς την επιστροφή και τελικά η ίδια η επιστροφή είναι και ο σκοπός. Ο Σκοπός, ναι ο Σκοπός δεν μπορεί να είναι άλλος από εκείνον της Πατρίδας, της Ιθάκης. Αυτήν πρέπει να σώσω, γι αυτήν πρέπει να αγωνιστώ και γύρω της να πλέξω Ιδέες και Ιδανικά, χωρίς την Ιθάκη ο Οδυσσέας θα ήταν απλά άλλος ένας θαλασσοπόρος, η νοσταλγία και η αγάπη για την ιδιαίτερη Πατρίδα του έδωσε νόημα στα ταξίδια του. Και οι πολέμιοι του, είναι οι σημερινοί εχθροί μου, όλοι όσοι δεν θέλουν να έχω την πατρίδα μου. Όλοι όσοι με εμποδίζουν να την πάρω πίσω μοιάζουν με τις αρχαίες μάγισσες του Ομηρικού έπους, με αποπροσανατολίζουν. Αυτός είναι ο Σκοπός μου, η Πατρίδα μου, γι αυτήν πρέπει να αγωνιστώ. Το ξέρω ότι θα χω να αντιμετωπίσω όλους εκείνους τους εραστές, όπως ο Οδυσσέας, που έπεσαν επάνω της και προσπαθούν ο καθένας για την μεγαλύτερη μερίδα του λέοντος, αλλά έναν έναν θα τους σκοτώσω.

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Στον δρόμο προς τους ανθρώπους, σαν ένας άλλος Ζαρατούστρα, σκεφτόταν τρόπους, φανταζόταν με το μυαλό του πώς να πει στον κόσμο γι αυτήν την Ανώτερη Ιδέα, την Πατρίδα. Πως γι αυτήν πρέπει ο καθένας μας, να βγει από το καβούκι του και να μπει μπροστά, πως πρέπει να υπάρξει η Τελική Ρήξη με το σύστημα, και την γροθιά πρέπει να την δώσουμε όλοι εμείς. Καθώς πορευόταν προς την πόλη, την σκέψη του διέκοψε η θέα εκατοντάδων καμένων χωραφιών. Η αγροτιά, σκέφτηκε, η καρδιά της Ελλάδας, μια Ελλάδας ελεύθερης, αυτόνομης, ανεξάρτητης. Οι αγρότες, ίσως τελικά να είναι και οι πιο φωτισμένοι άνθρωποι, σκέφτηκε. Η Τελική Ρήξη, μπορεί να έρθει μέσα από λίγα καμένα στρέμματα! Γέλασε δυνατά κι άρχισε να χοροπηδάει σαν μικρό παιδί, εκστασιασμένος καθώς ήταν, άρχισε να φωνάζει: Ναι!!! Οι αγρότες! Σου δείχνουν τον δρόμο!!! τον δρόμο που η Φύση προστάζει. Για να σπείρεις νέα σοδειά πρέπει να κάψεις πρώτα, να καταστρέψεις την παλιά… !!!! Και έτσι χαρούμενος καθώς ήταν, ούτε που κατάλαβε πως πέρασε η ώρα και βράδιασε. Μπροστά του ξεπρόβαλε ο προορισμός του, η Ιθάκη του… Φτάνω στην πόλη, μα ο τρελός πως θα συστηθώ; Τι θα τους πω; Ήρθα να σας μιλήσω για έναν Ανώτερο σκοπό; Οι μεγάλοι άντρες λένε πως βαπτίζονται οι ίδιοι. Μα εγώ μεγάλος δεν έγινα ακόμη. Τι όνομα να πω; Μήπως με περάσουν για τρελό; Εύρηκα! Το όνομά μου θα είναι ΚΑΝΕΝΑΣ, σαν εκείνον τον Κύκλωπα που σκότωσε ο Οδυσσέας, τον μονόφθαλμο, γιατί ακόμη τα μάτια μου δεν τα άνοιξα, δεν ελευθερώθηκα. Τα δεσμά λύνονται μόνο με τον Αγώνα, κι εγώ ακόμη εκείνον τον Αγώνα τον Μεγάλο δεν τον έδωσα.

Έκανε ένα βήμα πίσω, και έτριψε τα μάτια του. Γύρω του ένα γκρίζο τοπίο, τεράστια κτίρια ως τον ουρανό, να τον κρύβουν, να μη μπορεί ο άνθρωπος να βλέπει τον Ήλιο, να μην μπορεί να παίρνει κουράγιο. Βουητά και φωνές, μια κυρία πιο κάτω φωνάζει πως της κλέψαν την τσάντα, αραπάδες με αραδιασμένη την πραμάτια τους πουλάνε ό,τι χωράει ο ανθρώπινος νους. Τσάντες, βραχιόλια, αρώματα… στην γωνία στέκουν δυο και μιλάνε, μια γλώσσα ξένη. Αλαμπουρνέζικα, σιγοψυθυρίζει. Βλέπει ένα σωρό μαγαζιά και από μέσα τους να αχνοφαίνονται τα αφεντικά

τους. Οι φωνές είναι καθαρές, αλλά η γλώσσα ακαταλαβίστικη. Μα τι μιλάνε; Σκέφτεται, κινέζικα; Πακιστανικά; Αφρικάνικα; Ένα χέρι τον τραβάει με δύναμη και τον βάζει άρων άρων μέσα στην είσοδο μιας οικοδομής. Πού πας τέτοια ώρα έξω; Τρελάθηκες; Ο Κανένας τον κοιτάει μέσα στα μάτια, και του απαντά: Μα ποιός είσαι; Πού ήρθα; Εγώ ήρθα στην Πατρίδα μου, να μιλήσω για ένα σκοπό. Μήπως το ταξίδι με παρέσυρε και ήρθα αλλού; Σε άλλη χώρα; Τι είναι όλοι αυτοί; Εδώ πιο κάτω θυμάμαι είχε τον καφενέ του ο κυρ Παντελής, δεν τον βρήκα. Δυο Πακιστανούς βρήκα, να πουλάνε την πραματιά τους…

-Εδώ που ήρθες, άργισες. Αυτά που ήξερες έχουν φύγει χρόνους. Τα ξεπουλήσαν όλα, ό,τι έμεινε, τα ξεπουλήσαν σε ξένους. Εμείς λίγοι μείναμε, για την ακρίβεια δυο. Μία οικογένεια η δικιά μου, και μια στην απέναντι πολυκατοικία. Τον κυρ Παντελή που γυρεύεις τον έφαγαν ετούτοι δω. Θέλαν να του κλέψουν την είσπραξη της ημέρας, κι εκείνος αντιστάθηκε. Εγώ είμαι ο Άκης. Εσένα πως σε λένε;

-Εγώ… δίστασε να πει το όνομά του και άλλαξε κουβέντα, γυρεύω την Αθήνα, γυρεύω την Πατρίδα μου, θέλω να την πάρω πίσω.

-Μα τι είναι αυτά που λες; Τρελός είσαι; Έχουμε την συγκυβέρνηση ευθύνης, έτσι την ονόμασαν, τα πουλήσαν όλα, τίποτα δεν έμεινε από Πατρίδα. Μέχρι και κεφαλικό φόρο για τα παιδιά βάλανε, για να μας αφανίσουν όλους, και συ γυρεύεις να σώσεις; Ζήτημα να μείναμε μια χούφτα Έλληνες σ αυτήν την γειτονιά.

-Ναι! Είπε με ύφος αυστηρό. Ήρθα να Αγωνιστώ. Βαρέθηκα να κάθομαι και να περιμένω, αυτούς να αποφασίζουν χωρίς εμένα. Ήρθα να πάρω πίσω το σπίτι μου, το σπίτι σου, τα σπίτια όλων των Ελλήνων, τις δουλειές τους, τα μαγαζιά τους, ήρθα να δώσω γιους και κόρες, ήρθα να δώσω ελπίδα. Ήρθα να διώξω τον Αντό, που τρώει τις σάρκες μας. Αυτή η χώρα, που έχει το πιο όμορφο όνομα απ' όλες, λέγεται Ελλάδα. Αυτή η χώρα, έδωσε το Φώς, την Αλήθεια τον Πολιτισμό, όπως ο Προμηθέας, έδωσε την φωτιά στους ανθρώπους. Και μιας και η μοίρα μας, είναι δεμένοι αιώνες τώρα με την μοίρα των προγόνων μας, έτσι και η Ελλάδα σαν τον Προμηθέα τιμωρήθηκε. Αλυσοδεμένη πάνω σε ένα βουνό, να ρχεται κάθε τρεις και λίγο, ο Αντός, να τρώει τα σωθικά της.

-Μα ποιός Αντός; Ποιά βουνά; Τι λες;

-Ο Αντός, η αυτοκρατορία των τοκογλύφων. Άστα δικές μου σκέψεις, δεν είναι για πολλούς. Ένα έχω να σου πω, ήρθα να σου δώσω το Αύριο.

-Το Αύριο;

-Ναι το Αύριο. Μα ζητάω, βαρύ φόρο

-Και ποιος είναι αυτός ο φόρος;

- Η Ζωή σου, εγώ την μάχη μου την έδωσα, θέλω να απαρνηθείς τη Ζωή σου, να αγωνιστείς για κάτι ανώτερο από εσένα.

-Και ποιό είναι αυτό το ανώτερο; Και καλά καλά δε ξέρω το όνομά σου. Και σε ξαναρωτάω τρελός είσαι;
-Φεύγω, θα ρθω αύριο, να είσαι έτοιμος. Διάλεξε…. Ή το Αύριο ή το τίποτα.
Λίγοι, σιγοψυθύρισε, μείναμε λίγοι… Άνιση μάχη… κι αυτή... η συγκυβέρνηση.. τον χαβά τους, την τσέπη τους, την πάρτη τους…. Μα πόσο διεφθαρμένοι είναι; Πόσο απάτριδες; Τίποτα δεν θυμίζει Ελλάδα. Ούτε οι εικόνες της, ούτε τα μυαλά αυτά είναι ελληνικά. Τα πότισαν φαρμάκι και αποβλάκωση. Κι όμως, πρέπει να σηκωθούν, να παλέψουν, να φύγει ο ξένος ζυγός. Έστω δέκα – είκοσι… Ή μήπως 300; Αυτό χρειαζόμαστε σήμερα. Το Αιώνιο Παράδειγμα… Καμιά άλλη μορφή δεν φαντάζει πιο επίκαιρη, παρά μόνο αυτή του βασιλιά Λεωνίδα. Λίγοι εναντίον χιλιάδων, να προστατέψουμε ένα στενό από τις ξένες ορδές. Ένα στενό, μια γειτονιά… την Οδό Θερμοπυλών ίσως, χαριτολόγησε, να ελευθερώσουμε, θα χουμε κάνει μια καλή αρχή. Ξημέρωσε και ούτε κοιμήθηκε, το πρωινό πήγε να βρει τον Άκη. Τον περίμενε στα σκαλιά της πολυκατοικίας, όταν ξεπρόβαλε…
-Ήρθα, δεν ξέρω που πάμε, μα ήρθα.
- Θα σου πω, μια Ιστορία, κι αυτήν θα την έχεις στη Ζωή σου ως παράδειγμα προς μίμηση. Ήταν κάποτε, η Σπάρτη
-Ωχ, μωρέ, τον διέκοψε, θα μου πεις για τον Λεωνίδα και τους 300; Ναι το ξέρω, αλλά εντάξει δεν ήταν 300, τέλος πάντων. Και εμεις Θερμοπύλες θα φυλάξουμε, το καταλαβαίνω…
-Άκουσε, δε με νοιάζει τι σου παν στο σχολείο σου αν ηταν 300 ή χιλιοι ή 7000. Εγώ στην καρδιά μου πιστεύω ότι ήταν μια χούφτα άνθρωποι, Έλληνες στην ψυχή και στο αίμα, που αγωνίστηκαν για την ελευθερία της Ελλάδας. Και για εμένα, μπορεί να γεννήθηκα σε ένα κουτσοχώρι της Λάρισας, αλλά έχω στο νου μου να πεθάνω σαν Εκείνους, με τους κόκκινους μανδύες, σαν Σπαρτιάτης… Για τους νόμους που ποδοπάτησαν, για την παιδεία που μου στέρησαν, για την Πατρίδα που μου έκλεψαν, για την Φυλή μου που θέλησαν να εξαφανίσουν. Εγώ θα πεθάνω ΣΠΑΡΤΙΑΤΗΣ!
Ντράπηκε, τότε ο Άκης, και θέλησε να ζητήσει συγνώμη, για την αγενή συμπεριφορά του, μα τον πρόλαβε ο Κανένας. Μην ντρέπεσαι στάσου όρθιος, έχουμε μια μάχη να δώσουμε, για να ξυπνήσουν κι άλλοι, άλλωστε οι πολλοί ξυπνάνε πάντα τελευταίοι, μια χούφτα πάντα κάνουν την αρχή. Και το όνομα μου, είναι ΚΑΝΕΝΑΣ, όταν θα αξιωθώ, θα αποκτήσω όνομα.
-Όταν αξιωθείς; Και πότε θα γίνει αυτό; Ρώτησε ο Άκης
Χαμογελώντας τότε ο Κανένας του είπε:
-Ονόματα έχουν μόνο οι Ελεύθεροι και οι Πολεμιστές, κι εμείς ακόμη δεν γίναμε τίποτα από τα δυο.

Η ΤΕΛΙΚΗ ΝΙΚΗ

Ο Ήλιος άρχισε να διαγράφει την πορεία προς τον θάνατό του, ένας θάνατος που χρωματίζει με τα πιο ζεστά χρώματα όλη την πλάση, ένας θάνατος που σηματοδοτεί, μια Γέννηση. Ο Αιώνιος εκείνος κύκλος της Ζωής και του Θανάτου, η προ-Αιώνια Συμπαντική Αρχή. Κάποτε, παρακάλεσε έναν Ημίθεο να φωτίζει τους μήνες του με τους Άθλους του, κάποτε ένιωσε την νοσταλγία της Πατρίδας, και κίνησε να την ελευθερώσει, κάποτε ένα σπαθί και μια βαριά ασπίδα, βαδίζαν μαζί του…
Το όνομά του, το βρήκε μα δεν τόλμησε να το φανερώσει. Μύθοι και τραγούδια στόλισαν τούτο το όνομα, και μια βαριά κατάρα. Μια Αιώνια κατάρα… της Αιώνιας Ζωής και του Αιώνιου Θανάτου… καμία Νίκη, δεν είναι τελική, σκέφτηκε. Ανίκητος είναι μονάχα εκείνος, που μαθαίνει να πολεμά και μέσα από τις Ήττες του, να κινά πάλι για εκείνο το Ανώτερο Ιδανικό, την Γέννησή του, τον Αγώνα του.
Η δύναμη του να πολεμάς για κάτι πέρα από τον εαυτό σου, γνωρίζοντας ότι θα ηττηθείς, είναι η πιο δαφνοστεφανωμένη Νίκη. Και έτσι επέλεξε να σωπάσει… και να αφήσει στους ανθρώπους την επιλογή να φτιάξουν μία Νέα Ζωή. Κι αν πάλι τίποτα δεν έρθει όπως το πρωτοονειρεύτηκε, ο Ανώτερος Σκοπός του, είναι Ανίκητος και με την πρώτη Αυγή, θα σημάνει πάλι η σάλπιγγα, κι εκείνος ο Ένας, θα γίνει ο οδηγός για την Ελευθερία.

Μαρία Σιδηροπούλου

Η αναγκαιότητα της Ηθικής

Εκείνοι που δηλώνουν Εθνικιστές είναι στην σημερινή εποχή αρκετοί, έτσι ώστε κάτω από την έννοια του Εθνικισμού να κρύβονται τόσο διαφορετικές όσο και αντιφατικές θεωρίες και ερμηνείες. Δεν είναι παράξενο, λοιπόν, όταν το ευρύ κοινό, που δεν είναι εξοικειωμένο με τις Ιδέες μας, και δεν μπορεί να ξεχωρίσει αμέσως τις μεγάλες διαφορές που κρύβονται κάτω από την ίδια λέξη, μπερδεύει πρόσωπα και καταστάσεις, μη μπορώντας να κατανοήσει τι ακριβώς πρεσβεύουμε. Δεν μπορούμε, φυσικά, να εμποδίσουμε τους άλλους να αυτοχαρακτηρίζονται και να χρησιμοποιούν για τον εαυτό τους όποια ονομασία θέλουν.

Ακόμα και αν θεωρήσουμε πως, με μια ευρύτερη διάσταση, η Ιδεολογία μας είναι κάτι ανώτερο του Εθνικισμού και ταυτίζεται με την πρωτόγνωρη και καινοτόμο έννοια που ονομάζεται Χρυσαυγιτισμός, εντούτοις, για πολιτικούς λόγους, το να σταματήσουμε δημοσίως να αυτοαποκαλούμαστε Εθνικιστές, μάλλον θα μπέρδευε τα πράγματα και δεν θα βοηθούσε σε τίποτα, γιατί ο κόσμος θα πίστευε ότι συμβιβαστήκαμε και ότι απλούστατα αλλάξαμε απόψεις.

Αυτό που έχουμε υποχρέωση να κάνουμε είναι να διαχωρίσουμε ξεκάθαρα την θέση μας από όσους έχουν διαφορετική αντίληψη για τον Εθνικισμό, καθώς απ' όσους αν και έχουν τις ίδιες θεωρητικές απόψεις με εμάς, βγάζουν απ' αυτές πρακτικά συμπεράσματα διαφορετικά από τα δικά μας. Ο διαχωρισμός της θέσης μας πρέπει να είναι αποτέλεσμα μιας ξεκάθαρης έκθεσης των Ιδεών μας, της ειλικρινούς και αδιάκοπης επανάληψης των απόψεών μας για όλα τα γεγονότα, που έρχονται σε αντίθεση με τις Ιδέες και την Ηθική μας, χωρίς να έχουμε στο μυαλό μας την υπεράσπιση κάποιου συγκεκριμένου προσώπου ή χώρου. Γιατί αυτή η δήθεν αλληλεγγύη ανάμεσα σε ανθρώπους που δεν ανήκουν, και δεν θα μπορούσαν να ανήκουν, στον ίδιο χώρο, υπήρξε ακριβώς ένα από τα βασικά αίτια της σύγχυσης.

Πολλοί, δυστυχώς, στον «εθνικιστικό χώρο» εξυμνούν στους «συναγωνιστές» τα ίδια, ακριβώς, πράγματα, τα οποία μετά βδελυγμίας καταδικάζουν στους αστούς και τους μαρξιστές. Φαίνεται ότι το μοναδικό τους κριτήριο για το αν μια πράξη θεωρείται καλή ή κακή είναι το αν αυτός που την έκανε, δηλώνει εθνικιστής ή όχι. Πολλά τέτοια σφάλματα έχουν φέρει τους μεν στο σημείο να αντιφάσκει ανοιχτά και κραυγαλέα η πρακτική τους με τις αρχές που διακηρύσσουν θεωρητικώς, ενώ τους δε να ανέχονται τέτοιες αντιφάσεις. Παρόμοια, πολλοί λόγοι έχουν φέρει, κατά καιρούς, κοντά μας ανθρώπους, που κατά βάθος αδιαφορούν για τον Εθνικισμό και για όσα ξεπερνούν τα στενά ατομικά τους συμφέροντα. Επειδή δεν είναι δυνατόν μέσα από αυτόν τον περιορισμένο χώρο να γίνει μια μεθοδική, όσο και αναλυτική, μελέτη όλων αυτών των σφαλμάτων, ας αρκεστώ σε ορισμένα (τα πιο σημαντικά) απ' αυτά.

Δεν αποτελεί σπάνιο φαινόμενο να συναντήσουμε άτομα, τα οποία ενώ ισχυρίζονται πως είναι εθνικιστές, αρνούνται την ηθική. Η συμπεριφορά τους είναι τέτοια, ώστε να ακυρώνουν με τις πράξεις τους κάθε έννοια ηθικής και απλώς η αντίθεσή τους προς την σημερινή πολιτική και κοινωνική πραγματικότητα έχει να κάνει καθαρά με μια συνεχή αρνητικότητα, που περιορίζεται σε πολιτικάντικα τερτίπια και λαϊκίστικες μεθόδους. Λησμονούν ότι η απλή και τυφλή άρνηση χωρίς καμιά κοσμοθεωρητική διάσταση, και πολύ περισσότερο χωρίς καμιά προσωπική βιοθεωρητική πορεία, δεν οδηγεί πουθενά. Αγνοούν ότι το να «επαναστατείς» εναντίον του σάπιου και διεφθαρμένου σημερινού συστήματος, δίχως να προτείνεις έναν Νέο Τρόπο Ζωής, βασισμένο σ' έναν κώδικα ηθικών αξιών Αθάνατο και Αδιάτρητο, είναι τουλάχιστον υποκριτικό. Δεν μπορούν να κατανοήσουν ότι για να καταπολεμήσεις μια άρρωστη ηθική, δεν την καταργείς απλώς, αλλά οφείλεις να αντιπαραθέσεις, τόσο στη θεωρία όσο και στην πράξη, μια Ανώτερη Ηθική. Αγνοώντας όλα αυτά, με την βοήθεια της ιδιοσυγκρασίας και των περιστάσεων, γίνονται ουσιαστικά και οι ίδιοι ανήθικοι, άνθρωποι δηλαδή χωρίς κανόνες συμπεριφοράς, χωρίς κανένα κριτήριο που να καθοδηγεί τις πράξεις τους και που, απλώς, υποκύπτουν παθητικά στην παρόρμηση της στιγμής. Σήμερα θα συμπαρασταθούν σ' έναν παλιάνθρωπο και απατεώνα, μόνο και μόνο επειδή δηλώνει «εθνικιστής», αύριο – πολύ χειρότερα- θα έχουν την απαίτηση να συμπαρασταθούν σ' εκείνους για τις δικές τους ατιμίες και αλητείες, μόνο και μόνο επειδή χρησιμοποιούν ψευδεπίγραφα την ετικέτα του εθνικιστή.

Η Ηθική αποτελεί το σύνολο των κανόνων συμπεριφοράς, που διέπει κάθε πραγματικό εθνικιστή. Μπορεί να βρίσκει κανείς κακή, απαράδεκτη, μολυσμένη, υποκριτική την κρατούσα ηθική της συγκεκριμένης εποχής, κυβέρνησης και κοινωνίας, και πράγματι έτσι είναι. Δεν μπορούμε, όμως, να διανοηθούμε ούτε μια κοινωνία χωρίς καμιά ηθική, ούτε έναν συνειδητό άνθρωπο (και μάλιστα Εθνικιστή) χωρίς προσωπικό ήθος, χωρίς κανένα κριτήριο για το τι είναι καλό και κακό για τον ίδιο και τους άλλους. Όταν πολεμούμε το σημερινό καθεστώς, σύστημα, κοινωνία, αντιπαραθέτουμε στην ατομιστική αστική ηθική και την απρόσωπη μαζοποιημένη ηθική

Όταν πολεμούμε
το σημερινό καθεστώς,
σύστημα, κοινωνία,
αντιπαραθέτουμε
στην ατομιστική
αστική ηθική και
την απρόσωπη
μαζοποιημένη ηθική
**την δική μας Ηθική
του Αίματος,
της Τιμής,
της Αξιοπρέπειας,
της Προσωπικότητας,
της Φιλοπατρίας,
του Ηρωισμού,
της Αλληλεγγύης.**

την δική μας Ηθική του Αίματος, της Τιμής, της Αξιοπρέπειας, της Προσωπικότητας, της Φιλοπατρίας, του Ηρωισμού, της Αλληλεγγύης.

Σ' αυτό το σημείο, θα πρέπει να τονίσω ότι θεωρώ απαράδεκτη την άποψη κάποιων «εθνικιστών», ότι το σημερινό κοινωνικό περιβάλλον δεν σου επιτρέπει να έχεις προσωπική ηθική σαν Εθνικιστής, και «για να μην πασχίζεις μάταια», ας αφοσιωθείς ολοκληρωτικά στην προώθηση των ιδεολογικών σου απόψεων… Αν μη τι άλλο, θεωρώ απαράδεκτη αυτήν την άποψη καθώς, όσοι την υποστηρίζουν, περιορίζονται στα εθνικά, κοινωνικά και οικονομικά μέτρα του Εθνικισμού, αγνοώντας (;) πως πρώτα, και πάνω απ' όλα, ο Εθνικισμός αποτελεί Τρόπο και Στάση Ζωής. Ξεκινάει σαν προσωπική ενεργητική κατάφαση, σαν μια βιοθεωρία, που βασίζεται στην ειλικρινή σύζευξη λόγων και έργων, θεωρίας και πράξης. Το να μιλάς για τις αλύτρωτες πατρίδες, το μεγαλείο των προγόνων μας, την αλητεία των πολιτικάντηδων, την άσχημη οικονομική κατάσταση, το πρόβλημα των ξένων κ.τ.λ., αλλά ο ίδιος να είσαι διάτρητος ηθικά, να μην νοιάζεσαι για την βαθύτερη διάσταση της σύγχρονης διεφθαρμένης εποχής, να περιορίζεις την αστείρευτη και διαχρονική φύση της Ιδεολογίας σου σε πολιτικάντικα πλαίσια, τότε όλα είναι ψεύτικα και χαμένα, εκ των προτέρων. Δεν εξετάζω καν το γεγονός να ηθικολογείς ασύστολα εκ του ασφαλούς, αλλά οι πράξεις σου να ανατρέπουν ολοκληρωτικά τα όσα, λεκτικά και μόνον, υποστηρίζεις και υπερασπίζεις. Οι μόνοι χαρακτηρισμοί που σου αρμόζουν είναι διπρόσωπος, υποκριτής, παλιάνθρωπος και – γιατί όχι; – άτομο με έντονα ψυχολογικά προβλήματα.

Αυτό που δεν αλλάζει είναι ότι χωρίς την προσωπική επαναστατική ηθική και χωρίς την ειλικρινή και συντροφική συνεργασία με άλλους ηθικά ομοίους σου, η προσπάθεια για μια ριζική, όσο και ολοκληρωτική, ανατροπή του σημερινού διεφθαρμένου καθεστώτος, δεν θα απέδιδε τίποτα ουσιαστικό. Δεν τρέφω ψευδαισθήσεις, γνωρίζω πολύ καλά πως όλοι μας (και αναφέρομαι στους Χρυσαυγίτες, Άνδρες και Γυναίκες, και όχι στους «εθνικιστές») είμαστε υποχρεωμένοι, άλλοι περισσότερο και άλλοι λιγότερο, να ζούμε σε μια κοινωνία, που έρχεται σε ολοκληρωτική αντίθεση με τις Ιδέες μας. Επειδή, όμως, είμαστε (ή τουλάχιστον προσπαθούμε ειλικρινά να είμαστε) Χρυσαυγίτες και όχι αστοί με πατριωτικές εκλάμψεις και εξάρσεις, γι' αυτό και βασανιζόμαστε απ' αυτήν την αντίθεση και προσπαθούμε, καθημερινά, να την αμβλύνουμε. Την ημέρα που θα προσαρμοζόμασταν στο συστημικό περιβάλλον και δεν θα είχαμε την λαχτάρα να το αλλάξουμε, τότε θα γινόμασταν κι εμείς παλιάνθρωποι. «Πατριώτες» και «εθνικιστές» μεν, πάντοτε, όμως, ηθικά απαράδεκτοι δε… ΖΗΤΩ Η ΝΙΚΗ!

Γιώργος Μάστορας

ΤΡΑΝΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΙΧΝΗΛΑΤΕΣ
ΛΑΜΠΡΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΠΑΙΔΙΑ
ΟΙ ΝΕΟΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΣΠΑΡΤΙΑΤΕΣ
ΜΕ ΤΗΝ ΓΕΝΝΑΙΑ ΜΑΣ ΚΑΡΔΙΑ

ΕΜΠΡΟΣ, ΠΑΝΤΑ ΕΜΠΡΟΣ
ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΔΟΞΑΣ ΑΝΑΤΕΛΛΕΙ Ο ΚΑΙΡΟΣ
ΕΜΠΡΟΣ, ΠΑΝΤΑ ΕΜΠΡΟΣ
ΜΑΣ ΟΔΗΓΕΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΤΟ ΦΩΣ

ΕΜΕΙΣ ΑΝΑΨΑΜΕ ΤΗ ΔΑΔΑ
Σ' ΕΜΑΣ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ Η ΟΡΓΗ
ΜΙΑ ΝΕΑ ΘΕΛΟΥΜΕ ΕΛΛΑΔΑ
ΠΟΥ ΘΑ ΣΚΕΠΑΣΕΙ ΟΛΗ ΤΗ ΓΗ